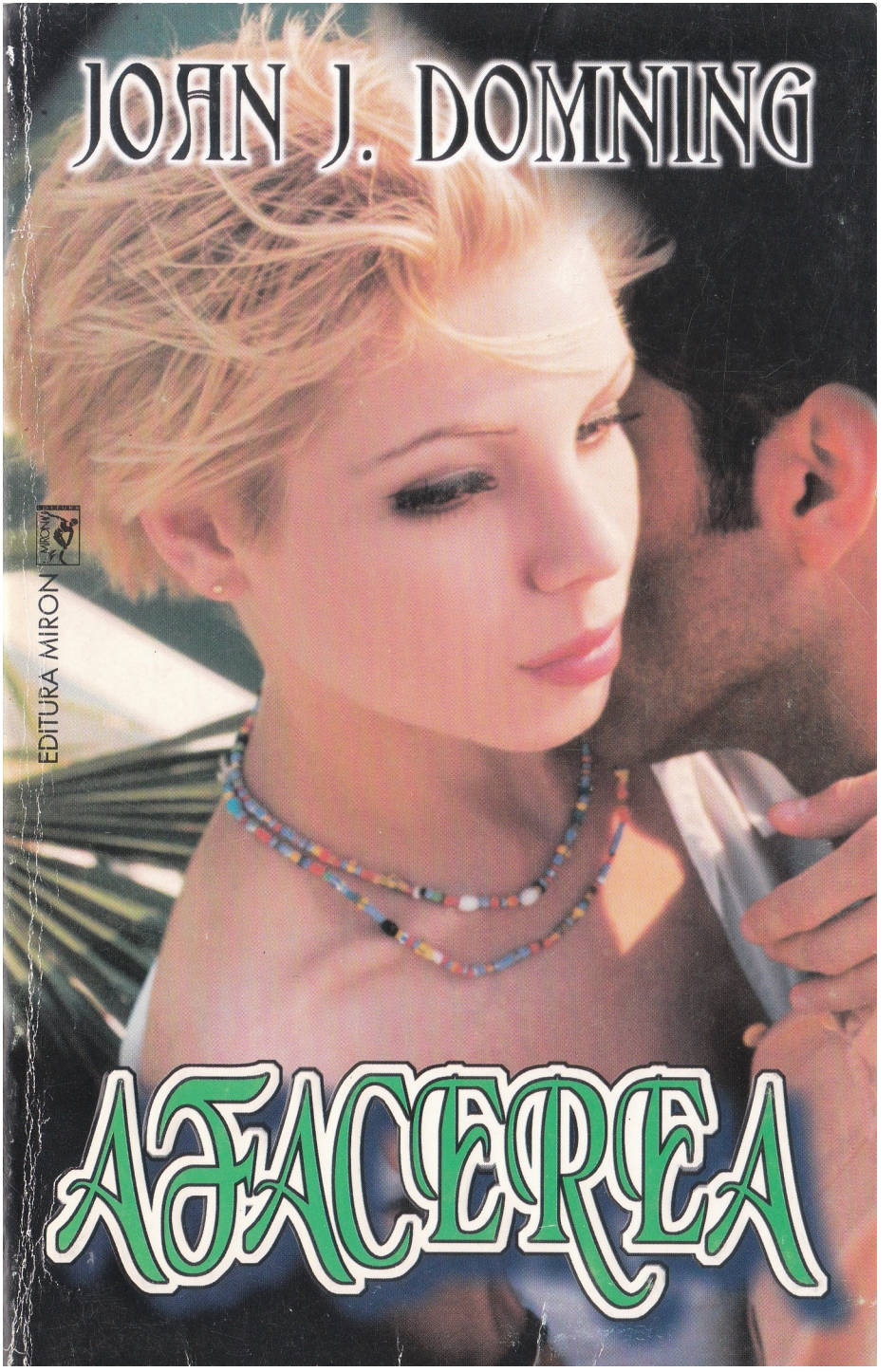
JOAN J. DOMNING
EDITURA MIRON
AFACEREA

Joan J. Domning

Afacerea

ANGEL OF DEATH
by Jack Higgins

© Copyright for romanian language by Miron

Toate drepturile rezervate
Editurii Miron

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Joan J. Domning

Afacerea

Traducere de Lucia Ion

Tehnoredactor: Monica Toader
Corector: Doina Călin

ISBN 973 – 95062 – 0 – 0

Capitolul 1

— Ai grijă să nu te rătăceşti în pădure. Fii atentă la albine, urşi, păianjeni, şerpi sau altele şi mai rele. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te

apropii de lac ca nu cumva să te îneci.

Leslie Pfarr zâmbi uşor. Acestea fuseseră avertismentele mamei ei când o trimitea pe Leslie în fiecare vară să-şi petreacă o lună de vacanţă cu tatăl ei la vila Pfarr Lake. Sfaturile nu fuseseră necesare, pentru că, pe vremea când era copil, fusese îngrozită de ţinuturile sălbatice din jurul staţiunii izolate.

Zâmbetul îi dispăru în timp ce urcă pe o moviliţă acoperită cu iarbă, ca să privească clădirea din buşteni, încercând să-şi potolească bătăile inimii şi uscăciunea din gât. Îşi ţinea cu greu ochii căprui şi neliniştiţi întorşi de la pădurea de pini uriaşi şi de la valurile lacului albastru ce străluceau în soare.

Nu mai fusese în Pfarr Lake de treisprezece ani, dar nimic nu se schimbase.

Leslie nu era de felul ei o femeie sperioasă, dimpotrivă, dar nu-şi putea împiedica totuşi teama pe care o simţea auzind sunetul blând al adierii vântului, ce făcea să murmure pinii uriaşi ce se întindeau până la cer, şi nici frica pe care i-o provocau valurile ce se spărgeau de ţărm.

Logic, îşi dădea seama că soarele de după-amiază al lunii iunie, ce se reflecta în apele lacului din nordul Minnesotei ar fi trebuit să-i trezească doar sentimente de linişte şi pace. Nu exista niciun motiv raţional care să justifice fobia pe care o simţea, dar numai gândul la copaci şi la lac era

suficient pentru a o face să intre în panică. Acum era forţată să facă din nou faţă fricii.

Hotărâtă, îşi ridică ochii din pământ şi privi în jur la cabanele răsfirate pe malul lacului, la florile sălbatice şi tufişurile mângâiate de razele soarelui, apoi către clădirea mare cu cele două aripi în care se aflau camerele pentru oaspeţi. Complexul îi era familiar, dar începuse să se deterioreze odată cu trecerea timpului.

Brusc, avu o tresărire uşoară de surprindere când zări un băiat stând pe verandă şi privind-o; era un tânăr, aproape un adolescent, îmbrăcat cu un tricou decolorat şi cu o pereche de blugi, având în mână o cutie cu unelte de tâmplărie. Pentru o clipă crezuse că e Eric şi un val de nelinişte îi provocase fiori reci pe şira spinării.

Apoi râse uşor, nervos, şi-l privi mai de-aproape. Bineînţeles că nu era Eric. El trebuie să se fi maturizat între timp, la fel ca şi Leslie. Băiatul era probabil unul dintre elevii colegiului, care lucra la Pfarr Lake în perioada vacanţei.

Oftă uşurată şi privi către lac. Da, Eric trebuie să fi fost un bărbat în toată puterea cuvântului acum, nu adolescentul obraznic şi poznaş care făcuse o pasiune din a-i transforma fiecare vacanţă de vară din copilărie, petrecută la vilă, într-un adevărat chin, făcând-o să apară drept prostănacă mereu.

Strâmbându-se, Leslie şi-l aminti pe Eric cu o

exactitate de fotografie întipărită în minte sau poate ca un semnal de avertisment. Avea un smoc de păr blond şi cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Eric reuşise să transforme fiecare dintre previziunile sumbre ale mamei ei în realitate.

Aruncând o privire către copacii înalţi şi deşi ai pădurii, se scutură înfiorată, amintindu-şi de groaza pe care o trăise când el o atrăsese în pădure şi o lăsase acolo ca să se rătăcească. Plânsese cu lacrimi amare şi rătăcise ceasuri în şir înainte de a găsi drumul înapoi către vilă.

Apoi îşi duse mâna la una din sprâncenele ei frumoase, atingând o cicatrice. Eric o urmărise cu un şarpe, iar ea se împiedicase pe scările verandei, încercând să scape de el. Rana avusese nevoie de cinci copci.

Privind către curtea din faţa vilei, zări un arţar în care el o convinsese să se urce. Bineînţeles că ea căzuse şi-şi rupsese braţul. Stătuse şase săptămâni cu mâna în ghips.

Zgomotul unui motor care dădea rateuri îi atrase atenţia din nou către lac. O barcă mică se legăna încet pe valuri, îndreptându-se spre debarcader.

Simţi cum i se înteţeşte ritmul respiraţiei când privi la apa ce lucea în soare, neplăcându-i deloc să recunoască faptul că era îngrozită de lac. O trecură fiorii când îşi imagină tonele de apă în

jurul trupului ei şi îngheţă de spaimă la gândul că s-ar putea chiar ca apa să-i acopere capul. Cel puţin odată pe vară Eric găsea o modalitate de a o face să cadă în lac.

Doamne! Cum îl mai urâse.

Apoi se încruntă gânditoare, întrebându-se dacă nu cumva era posibil să fi făcut o pasiune pentru el, când era copil, şi nu ştiuse cum să se descurce într-o asemenea situaţie. Altfel cum de o putuse el convinge să facă toate acele lucruri?

Clătinând din cap, şopti:

— Imposibil.

El o tachinase fără milă şi îi pusese o poreclă care şi acum o făcea să-şi simtă pielea de găină când se gândea la ea.

Privind barca ce se îndrepta cu greutate către mal, Leslie se întrebă într-o doară oare ce se întâmplase cu Eric. Trebuie să fi avut vreo treizeci şi unu, treizeci şi doi de ani de-acum, fiind cu un an mai mare decât ea; probabil că lucra la demolări sau ceva legat de asta.

Iritată, renunţă să se mai gândească la Eric şi se gândi la ea însăşi. Era umilitor să descopere că după atâţia ani încă mai simţea această traumă nevrotică faţă de copaci şi de lac. Ca o persoană educată şi adultă, ce încerca să-şi facă loc într-o lume a bărbaţilor, lucrând ca inginer electrotehnic, ar fi trebuit să fie capabilă să depăşească un asemenea sentiment iraţional.

Mai întâi se forţă să privească la copacii înalţi şi zvelţi, apoi ascultă cântecul unei mierle în stufărişul de lângă mal şi în cele din urmă se hotărî.

Pentru a-şi dovedi că îşi poate învinge fobia din copilărie, va cobori pe ponton şi va sta lângă apă. Ce se putea întâmpla? Nu mai era o adolescentă stângace, iar Eric nu se mai afla în preajmă pentru a o împinge în lac.

Ce putea surveni?

Cu mare curaj, Leslie coborî scările de lemn care duceau către un ponton de lemn. Traversă pontonul cu un sentiment de împlinire şi mai coborî patru trepte către unul mai mic ce plutea pe apă. Câteva bărci erau ancorate alături, lipite de nişte cauciucuri vechi pentru a nu se izbi de ponton.

Cu mare atenţie şi prudenţă, făcu câţiva paşi printre frânghii în sandalele ei cu toc înalt. Când ajunse la marginea pontonului, se opri, înghiţind cu greu nodul de teamă din gât şi privi cu ochii măriţi de spaimă apa ce se mişca în jurul ei. Mirosea puternic a vegetaţie marină şi a peşte.

Trăgând adânc aer în piept, se forţă să privească spre malul opus, aflat la distanţă, la insula înconjurată de tufişuri şi pini ce se găsea în mijlocul lacului şi la barca cu motorul defect ce înainta încet către ponton.

O clipă atenţia îi fu distrasă de un sentiment de

admiraţie faţă de trupul bronzat, suplu şi musculos al bărbatului aflat în barcă, ce purta doar o pereche de blugi scurţi şi o pălărie de pescar cu marginea trasă pe ochi pentru a-şi apăra faţa de soare.

Apoi se întoarse cu spatele la lac pentru a privi la malul acoperit cu sălcii şi nuferi, precum şi la vila de pe colină, înconjurată de păduri. Fără să vrea trebui să recunoască faptul că, deşi zona era sălbatică şi neîngrijită, avea o frumuseţe aparte.

Brusc, pontonul se mişcă sub picioarele ei. Înăbuşindu-şi o exclamaţie de teamă, aruncă iute o privire către barca ce făcuse valuri şi spre bărbatul atrăgător care se ridicase ca să acosteze.

Chiar în clipa aceea motorul bărcii dădu câteva rateuri zgomotoase, iar ea tresări puternic, încercând să-şi menţină echilibrul. Un jet de benzină pătrunse în motor cu zgomot, iar barca înaintă lovindu-se de pontonul plutitor. Acesta se mişcă în lateral, ridicându-se şi coborând în acelaşi timp din cauza valurilor. Leslie făcu câţiva paşi pentru a nu se dezechilibra. Dar tocul uneia din sandale nimeri într-o crăpătură dintre două scânduri, iar ea căzu în lac.

Totul păru să se întâmple cu încetinitorul. Simţi cum pluteşte în aer şi apoi ajunge în lac. Deschise gura într-un ţipăt mut, iar inima i se opri când corpul ei veni în contact cu apa rece ca gheaţa. În timp ce se scufunda încet, apa albastră, cu miros

înţepător de alge, îi umplu gura deschisă şi se închise deasupra capului.

Zbătându-se şi dând din mâini cu toată puterea, Leslie îşi pierdu cumpătul definitiv. Apa o orbi ca un linţoliu acvamarin şi-şi dădea seama că va muri. Nu avea aer şi nicio mână în preajmă de care să se agaţe. Apa îi blocă căile respiratorii, înecând-o. Lacul părea fără fund, strivind-o şi devorând-o. Se va scufunda, zbătându-se, nebuneşte, pentru totdeauna.

Apoi o mână puternică o apucă de braţ. Se luptă să se ridice, ţinându-se de braţul care o apucase de mână şi îşi scoase capul din apă, tuşind şi încercând să se agaţe cu ambele mâini de bărbatul care o ţinea. Îl luă de gât, strângându-l cu puteri sporite, iar umărul lui puternic era ca un colac de salvare, în timp ce el o ţinea strâns, în siguranţă.

După câteva minute îşi dădu seama că nu era moartă, că nu se mai sufoca şi că se afla într-o apă de niciun metru adâncime, lipită strâns de un bărbat total străin.

Îşi mai dădu seama, de asemenea, că umărul de care-şi lipise obrazul era neted şi mirosea frumos a soare, a esenţă de pin şi a transpiraţie masculină; o combinaţie destul de ispititoare. Îi simţea muşchii tari ai braţului, precum şi căldura trupului prin ţesătura udă a rochiei. Era lipită de el cu tot trupul, cu sânii de pieptul lui, cu burta de abdomenul lui şi cu pulpele de coapsele lui.

Aproape îngrozită simţi cum o cuprinde un fior senzual faţă de trupul acestui bărbat străin.

Stânjenită, îşi desfăcu braţele din jurul gâtului lui şi se dădu înapoi. Rochia udă i se lipise de pielea lui uscată şi se desprinse cu greutate de parcă ţesătura s-ar fi împotrivit separării de pieptul lui lat şi puternic.

O voce plăcută, îngrijorată, cu un timbru grav o întrebă:

— Ai păţit ceva?

Pălăria de pescar căzuse când bărbatul cu pieptul gol sărise din barcă să o salveze şi Leslie îşi aţinti privirea într-o pereche de ochi atât de albaştri, încât păreau două bucăţi de cer străjuite de gene negre. Ea îi puse o mână pe piept cu degetele răsfirate, parcă încercând să se apere, şi privi fix la părul de culoarea mierii de albine, care i se ondula în jurul urechilor şi pe fruntea lată, bronzată de soare, ajungându-i până la gât. Ochii lui uimitori erau aşezaţi deasupra pometilor netezi ai obrajilor, iar gura lui avea o formă firească de ştrengar.

— Oh, nu, şopti Leslie, clătinând din cap şi dându-se înapoi. Oh, nu, nu-mi vine să cred.

Şoapta o făcu să tuşească şi să scuipe apă din lac, ceea ce o făcu să-şi amintească de faptul că se afla încă în apă şi se agăţă de mâinile lui.

— Trebuia să fii tu, nu-i aşa? întrebă ea tristă.

Privind trupul lui Eric, văzu că era mai matur,

având riduri subţiri la colţul ochilor şi în jurul gurii.

Bărbia îi era mai fermă şi mai hotărâtă, dar, în ciuda celor câteva schimbări, era fără îndoială chipul lui Eric Nordstrom, un chip pe care nu-l putea uita niciodată.

Nedumerit şi curios, el îi îndepărtă şuviţele ude de păr roşcat de pe faţă şi o întrebă:

— Te cunosc de undeva?

Degetele lui erau gingaşe şi blânde pe chipul ei, şi pe neaşteptate simţi cum fiori de răspuns îi străbat pielea atinsă. Aruncă o privire iute spre pieptul lat de care fusese lipită cu câteva clipe înainte, apoi privi vinovată din nou către el.

— Da, ar trebui să mă cunoşti. Ai să-ţi aduci aminte dacă te străduieşti puţin, spuse ea privind cu speranţă către ponton.

Dar Eric o apucă de mâini şi o întoarse către el, studiind-o atent. Începu s-o recunoască şi un zâmbet larg făcu să-i apară gropiţe în obraji.

— Chiar te cunosc, nu-i aşa? Există o singură persoană în lume cu păr roşu ca al tău şi cu ochii atât de mari şi de căprui. Şi există o singură persoană căreia eu îi provoc mereu astfel de necazuri.

— Cum de-am putut fi atât de norocoasă? întrebă ea, simţind valuri mici de apă în jurul şoldurilor.

— Grăsunica! strigă el încântat.

Strâmbându-se şi strângând din dinţi la auzul poreclei atât de nesuferite, se trezi din nou lipită de pieptul lui într-o îmbrăţişare entuziastă care aproape că o lăsă fără suflare.

Sânii îi erau atât de strâns lipiţi de pieptul lui, încât materialul rochiei fu stors, iar picăturile de apă se scurseră pe de lături. Obrajii îi erau îndesaţi în umărul lui, iar nasul îi nimerise în curba gâtului simţind în nări un miros ce nu putea fi descris altfel decât pur masculin.

Apoi îi dădu drumul, cuprinzându-i chipul în mâini şi o sărută entuziasmat pe gură, cu buze moi şi delicate.

Senzaţii ciudate şi senzuale, ce refuzaseră să se lase reprimate când ea se luptă să-şi păstreze cumpătul, începură să-i străbată întreg trupul.

Eric n-o ajută cu nimic atunci când se dădu puţin înapoi ca s-o privească adânc în ochi.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, Leslie. Te-ai schimbat. Eşti frumoasă.

Mâinile lui erau în continuare pe obrajii ei, iar când ea îşi umezi cu vârful limbii buzele, îşi dori să n-o fi făcut, pentru că-l văzu urmărind mişcarea fascinat.

— Aş fi vrut să pot spune că şi tu te-ai schimbat, reuşi să spună ea, trăgându-se înapoi. Ajută-mă să ies din apă. Nu vrei, te rog?

Neluând în seamă rugămintea ei, o apucă de mâini şi o privi de la distanţă.

— Dar te-ai făcut suplă, sexy şi înaltă! exclamă el. Unde-ţi sunt ochelarii? Şi rotunjimile de copil?

— Eric! strigă ea, trăgându-şi mâinile exasperată şi disperată. Dă-mi drumul. Trebuie să mă urc pe ponton.

Dându-i drumul la mâini, el păşi prin apă alături de ea către ponton. Când ajunse aproape, ea se ridică, simţind cum Eric o saltă de fund cu mâinile, ca s-o ajute să urce. Când ajunse pe ponton, se întrebă oare ce se întâmplase cu preţioasa ei demnitate pe care şi-o câştigase după despărţirea de Pfarr Lake.

Eric sări pe ponton alături de ea, iar Leslie încercă să-şi desprindă materialul maro de jerse al rochiei de pe coapse în timp ce-l privea încruntată.

— Uite ce-ai făcut, îl acuză ea. Uită-te la rochia mea.

— Mă uit, zise el apăsat şi zâmbind. Crede-mă că mă uit.

Din expresia întipărită pe chipul lui, cu care o măsura din cap până în picioare, ea avu impresia că putea la fel de bine nici să nu aibă ceva pe ea.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, Grăsunico, spuse el atingându-i cu privirea toate punctele importante ale corpului: de la sâni, talie până la coapse şi pulpe.

— Nu-mi mai spune Grăsunica! strigă ea uitându-se urât la el. Rochia mea e distrusă şi uită-te la pantofi! Aş putea foarte bine să-i arunc de-

acum. Îşi ridică mâna şi rămase cu gura căscată.

— Ceasul!

Mâna îi tremură împreună cu tot corpul, pe de o parte, datorită şocului, pe de alta, din cauza umilinţei.

— Iar poşeta mea e pe fundul lacului.

Eric sări în apă şi-i pescui poşeta. Când i-o dădu, spuse blând:

— Îmi pare rău, Leslie, n-am vrut să te arunc în lac. Am încercat să repar motorul bărcii, dar se pare că n-am reuşit. Vrei să accepţi scuzele mele? Ţi le ofer sincer.

Ea privi în ochii lui uimitori de albaştri şi apoi la părul maroniu de pe piept, şi din nou către chipul lui, spunând fără tragere de inimă:

— Cred că da... de data asta. Trebuia să mă fi aşteptat la aşa ceva, dar nu ştiam că eşti aici.

Se încruntă.

— Dar acum, dacă m-ai zvârlit în lac, gata, da? Sunt prea mare ca să mai suport treburile astea.

El păru să socotească, apoi zâmbi.

— Ai aproape treizeci de ani, nu-i aşa? Oh, ce-ai îmbătrânit!

Zâmbind fără să vrea, ea îi aminti:

— Dar tu eşti şi mai bătrân, şi să nu cumva să îndrăzneşti să uiţi asta.

Apoi urcă cele câteva trepte, cu pantofii mustind de apă.

— Când ai venit aici? întrebă el, venind după ea.

— Acum câteva minute.

— De ce nu ne-ai anunţat că vii? Am fi pus steaguri şi angajam şi o orchestră.

Ea strânse din umeri, gândindu-se cât de repede va dispărea bucuria lui când va afla de ce se întorsese ea la Pfarr Lake.

— L-ai văzut pe mătuşa Inga şi pe unchiul Oscar? întrebă el. O să moară de bucurie. Le-a fost tare dor de tine.

— Nu, nu i-am văzut. Am vrut mai întâi să văd lacul. De fapt nu voise să vadă lacul deloc, ci dorise să amâne confruntarea cu Oscar şi Inga Nordstrom. Mătuşa şi unchiul lui Eric aveau grijă de vilă de ani de zile. Vor fi distruşi de hotărârea ei.

Înainte de a-i lua valiza, Eric o apucă de mână şi spuse blând:

— Mi-a părut atât de rău când am aflat de moartea tatălui tău. L-am iubit tare mult.

Ea simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Ştiu, toată lumea l-a iubit.

El îi strânse mâna cu căldură, apoi îi luă valiza şi o conduse către intrarea în vilă.

— Deci acum eşti proprietara vilei Pfarr Lake. Ce zici de asta?

— Aşa se pare, spuse ea vag şi se întoarse să privească împrejurimile.

Ea, Leslie Pfarr, era proprietara uriaşei vile, a aproximativ vreo şaizeci de cabane, un lac de

mărime medie şi tot pământul din jur. Aceasta era proprietatea familiei ei încă de pe vremea când o achiziţionase stră-străbunicul ei la începutul anilor ’20.

Cum să le spună acestor oameni că totuşi cea mai mare dorinţă a ei era să vândă proprietatea Pfarr Lake şi să scape de această staţiune care o călca pe nervi şi o tulbura atât de mult? Că singurul motiv pentru care se întorsese aici la acest sfârşit de săptămână era ca să o arate unui viitor cumpărător?

Capitolul 2

Leslie fu dezamăgită să constate că dorinţa ei de a se strecura neobservată în vilă nu avu şanse de reuşită.

Toţi cei aflaţi în momentul acela în vila enormă păreau să se fi strâns în hol pentru a fi martori la intrarea ei alături de Eric, în starea aceea îngrozitoare în care se afla.

Oaspeţii aflaţi la vilă se strânseseră în jurul recepţiei, comentând. Un grup de studenţi de la colegiu, care lucrau vara în staţiune, apăru în hol ca prin farmec.

Toţi râseră despre botezul ei din primă zi şi o tachinară în legătură cu rochia udă care i se lipise de corp, încântaţi de stânjeneala ei.

Inga Nordstrom apăru din spatele biroului înalt

de la recepţie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chipul ei rotund.

— E Leslie, mătuşă Inga, anunţă vesel Eric. S-a întors.

— Leslie! De ce nu ne-ai anunţat că vii? strigă Inga îmbrăţişând-o. Îmi pare atât de bine să te văd.

Apoi se dădu înapoi şi chipul ei suferi o transformare vizibilă uitându-se la rochia udă şi la părul îmbibat cu apă al lui Leslie.

— Dar ce-ai păţit? Sper că nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i aşa?

Eric râse.

— Abia aştepta să facă o partidă de înot.

Zâmbi poznaş către Leslie.

— Data viitoare să-ţi pui un costum de baie.

Ea îl privi încruntată.

— Ar fi bine să nu mai existe o dată viitoare.

Apoi se adresă Ingăi:

— Din cauza lui. El e vinovat de ceea ce mi s-a întâmplat. Mai trebuie să spun ceva în plus? Nu, n-am păţit nimic, doar o ştirbire a mândriei mele. Şi eu mă bucur să te văd, dar cred că ar fi bine să merg să mă schimb.

Se întoarse către scări şi se opri brusc, simţind cum i se înmoaie picioarele când îl văzu pe bărbatul care o privea de la intrarea de pe holul lateral. Warren Collingsworth era viitorul ei

cumpărător. Dacă starea îngrozitoare în care se afla o făcuse să se simtă jenată în faţa oaspeţilor şi a studenţilor, acum îi venea să intre în pământ de ruşine în faţa lui Warren care era îmbrăcat impecabil într-un costum elegant cu o jachetă sport bleumarin şi o pereche de pantofi marca Gucci.

— Warren, spuse ea stingherită, blestemându-l în gând pe Eric pentru că o pusese într-o asemenea situaţie, deci ai reuşit să ajungi.

El înaintă şi-i cuprinse mâinile zâmbind, dar în ochii lui se putea citi lesne indignarea în legătură cu halul în care arăta.

— Da, am reuşit, spuse el rigid.

Inga şi Eric priviră de la Leslie la Warren şi apoi din nou la ea, curioşi şi întrebători.

Oscar, soţul Ingăi ieşise din biroul din spate, atras de agitaţie. Părea complet nedumerit.

Leslie n-avu încotro şi trebui să-l prezinte pe Warren.

— Warren Collingsworth, aş dori să ţi-i prezint pe Inga şi Oscar Nordstrom, directorii de la Pfarr Lake şi pe nepotul lor, Eric.

Spre surpriza ei, ochii lui Eric aveau o privire de gheaţă.

— Warren Collingsworth, repetă el încet. Îmi sună familiar. Ne-am mai cunoscut cândva?

Ochii lui Warren îl măsurară pe Eric de la pieptul gol până la pantalonii scurţi şiroind de

apă.

— Mă îndoiesc, spuse el rece.

— Warren, îl întrerupse Leslie, evident că nu pot discuta acum. Am să merg sus să mă schimb, apoi putem lua masa împreună.

Nu voia ca el să pomenească cumva din greşeală despre cumpărarea staţiunii, până când nu-i pregătea sufleteşte pe Oscar şi Inga.

Când începu să urce pe scări, Inga se luă după ea, împreună cu Oscar, urmaţi de Eric ce-i ducea valiza. Warren rămase jos.

În timp ce Leslie descuia uşa masivă de stejar de la camera tatălui ei, aflată la etajul al doilea, Inga se încruntă supărată către Eric şi-i spuse:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cine-i vinovat de accidentul lui Leslie din clipa în care te-am văzut păşind alături de ea.

Cum Eric nu-i răspunse, mulţumindu-se să-i zâmbească îngereşte, Inga îl întrebă:

— N-ai de gând să te maturizezi niciodată, tinere?

— Nu, dacă am să pot, răspunse el candid.

Inga pufăi pe nări şi intră după Leslie în cameră, în timp ce Eric şi Oscar se sprijiniră de canaturile uşii deschise.

— Ce caută el la Pfarr Lake? întrebă Leslie, arătând cu capul spre Eric. E în vacanţă?

— Continuă să-şi petreacă vacanţele aici, răspunse Inga, de parcă Eric nu s-ar fi aflat de

faţă, apoi îi aruncă lui Leslie o privire întrebătoare. Nu te deranjează, nu-i aşa? Bineînţeles că tot ce spui tu e lege. Acum tu eşti proprietara.

— Dacă tu poţi să-l suporţi, pe mine nu mă deranjează, răspunse Leslie, strângându-şi părul ud şi aruncându-i o privire lui Eric care-i zâmbi nevinovat. Cum se face că ai atât timp liber la dispoziţie? Nu lucrezi?

Părul îi cădea în bucle pe frunte, iar din pantalonii scurţi se scurgeau şiroaie de apă pe picioarele lui de culoarea bronzului, făcând o baltă pe podeaua cernită.

— Sunt un pierde-vară, răspunse el, ridicând din umeri.

— Un pierde-vară, pufni Inga pe nări. Nu-ţi bate joc. Predă la Universitatea din Minnesota, aşa că vara este liber.

Leslie rămase cu gura căscată.

— Tu eşti profesor?

Râse, adăugând:

— Mi-e milă de bieţii tăi studenţi.

— Vin la ore cu trusele de prim-ajutor, spuse el surâzând larg. Încă n-am pierdut niciunul.

Oscar își drese glasul:

— Sperăm să te vedem mai des acum, Leslie, dacă ai revenit la Pfarr Lake. Ai stat deoparte prea mult timp.

Ochii cu care o măsura erau la fel de albaştri că

ai lui Eric. Asemănarea era puternică, dar în timp ce Oscar semăna mai degrabă cu un viking hotărât, Eric aducea a nordic şiret.

Ambele perechi de ochi albaştri erau pătrunzători şi întrebători, iar Leslie ezită înainte de a răspunde:

— Mi-a fost greu să plec. Meseria mea îmi ocupă mult timp… Şi apoi s-au întâmplat atâtea.

Nu reuşi să pomenească despre intenţia ei de a vinde Pfarr Lake, nu acum când tremura de frig, iar apa i se scurgea din rochie.

Inga o bătu afectuos pe braţ.

— Ei poftim, iată cum te ţinem aici de vorbă în loc să te lăsăm să faci un duş fierbinte. Du-te şi te spală. Vorbim mai târziu.

Oscar îşi drese din nou glasul:

— Oricând eşti gata. O să-ţi explic modul în care este condusă staţiunea.

Îi zâmbi călduros.

— O să fie o plăcere să lucrez cu o tânără domnişoară frumoasă.

— Da, desigur, repetă Eric. O plăcere.

Ochii lui o măsurară din nou din cap până în picioare.

Roşind din nou, ei îi displăcu profund faptul că răspundea admiraţiei lui şi-i privi pe toţi trei ieşind şi închizând uşa.

Oscar şi Inga aveau în jur de şaizeci de ani de-acum, dar amândoi erau încă vioi şi plini de

vitalitate. Lui Leslie îi plăceau foarte mult şi-i considera ca unchiul şi mătuşa ei, nu numai ai lui Eric, deşi nu exista nicio legătură de sânge. Primele îndoieli în legătură cu vânzarea staţiunii începură să-i chinuie conştiinţa în timp ce stătea singură în camera tatălui ei.

Dar în timp ce-şi scotea hainele ude, îşi dădu seama că îi era imposibil să păstreze Pfarr Lake, având în vedere sentimentele pe care le încerca vizavi de staţiune. Intră sub duş şi se spălă de apa lacului cu miros de peşte, apoi începu să se îmbrace.

Camera tatălui ei era mare, amenajată într-un capăt cu două fotolii şi o canapea, iar în celălalt cu un dormitor separat printr-o arcadă cu paravane de lemn. Întreg spaţiul era împânzit de mobilier vechi şi confortabil, fiecare piesă fiindu-i familiară: sofaua pe care dormise în timpul vizitelor aici, scaunul preferat al tatălui ei ce-i păstra încă forma corpului, biroul şi cărţile lui.

În timp ce-şi usca părul în faţa oglinzii, propriul chip o privea acuzator. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să scape de staţiune, dar acum trebuia să lupte cu sentimentul că vindea amintirea tatălui ei. Chipul cu ochi căprui, cu bărbia fermă şi cu nasul drept, pe care aplica uşor produse cosmetice, părea faţa unei trădătoare când se gândea la Oscar şi la Inga. Ei lucraseră la Pfarr Lake de când îşi putea aminti; se părea că

dintotdeauna. Acesta era centrul vieţii lor.

Cu siguranţă că nimic nu se va schimba pentru ei. Erau conştiincioşi şi eficienţi, astfel încât Warren va avea interesul să-i păstreze după ce va cumpăra staţiunea. Dacă va cumpăra staţiunea.

Încruntându-se, se întrebă de ce oare era el interesat în achiziţionarea staţiunii, deşi ea era încântată de acest lucru. Dar era mai uşor să şi-l imagineze pe Warren într-o pereche de pantaloni scurţi, albi şi scrobiţi, jucând tenis decât stând într-o barcă şi punând râme într-un cârlig ca să pescuiască.

Îl cunoscuse cu vreo lună în urmă şi se întâlniseră sporadic de câteva ori de atunci, dar părea puţin probabil ca un bărbat ca Warren să meargă până acolo încât să pretindă că e interesat de staţiune doar ca s-o impresioneze.

Pentru el banii nu păreau să constituie o problemă, aşa că poate lacul şi vila constituiau pentru el doar un capriciu.

Ridică din umeri. Indiferent care era motivul, ea se ruga în gând ca staţiunea să facă o bună impresie asupra lui pe parcursul acestui sfârşit de săptămână şi să o cumpere.

Tresări auzind o bătaie în uşă. Punându-şi pe umeri un capot subţire, se îndreptă către uşă în picioarele goale. Eric se afla afară cu o sticlă de şampanie într-o mână şi două pahare în cealaltă. Ridică paharele şi zâmbi arătându-şi dinţii albi ca

două şiraguri de perle.

— Am venit cu o ofertă de pace. Pot să intru?

Se spălase şi-şi pusese o cămaşă verde-pal, ce stătea întinsă pe pieptul lui lat, şi o pereche de pantaloni subţiri, de culoare închisă, ce-i scoteau în evidenţă curba şoldurilor şi a coapselor. Îşi pieptănase părul care-i cădea în valuri ondulate umede care străluceau.

Fără ca ea să-i răspundă, el păşi în cameră şi o cuprinse în braţe, paharele şi sticla ciocnindu-se în spatele ei şi o strânse la piept, privind-o!

— Regret fiecare zi din cei treisprezece ani cât am stat departe unul de celălalt, şopti el, în timp ce mirosul de loţiune de ras şi de mosc îi pătrunse în nări, amorţindu-i simţurile.

Ea îl privi tăcută în ochi, foarte conştientă de curbele şi unghiurile trupului lui, dar nu făcu nicio mişcare pentru a se desprinde din îmbrăţişare.

Apoi buzele lui îi atinseră uşor gura. Când ea rămase în continuare nemişcată, gura lui îi acoperi buzele, mişcându-se şi gustându-i-le, foarte caldă şi umedă.

Mici şocuri electrice porniră intens de la buze, coborând pe gât şi unindu-se cu celelalte vârfuri nervoase ale trupului ei ce stătea lipit de al lui. Creierul ei începu să înregistreze semnale de alarmă şi se desprinse de el tulburată. Îi trebuiră câteva clipe până să-şi recapete glasul şi când vorbi vocea îi sună ciudat de răguşită:

— Dar nu sunt îmbrăcată.

Îmbrăţişarea îi desfăcuse capotul prin care se observa dantela ce-i acoperea sânii. Se blestemă în gând pentru că-i atrăsese atenţia, apoi îşi trase repede capotul şi-l legă strâns în talie.

— Mie mi se pare că eşti destul de îmbrăcată, Grăsunico, spuse el cu o umbră de dezamăgire în glas.

Traversând încăperea, puse paharele pe măsuţa de cafea din faţa canapelei. Dopul sticlei de şampanie pocni şi el turnă vinul alb şi acidulat, apoi îi întinse un pahar. Ea îl luă, iar el ciocni paharul cu al ei, scoţând un clinchet plăcut, apoi spuse:

— Noroc, şefa. Ne bucurăm că te-ai întors.

Leslie oftă, apoi sorbi din pahar şi zâmbi.

— Mă mir că nu m-ai udat cu şampanie când ai destupat sticla.

Acum se simţea mai în largul ei, după ce bătăile inimii începură să-i revină la normal în urma sărutului.

El râse.

— Am început să fiu mai atent. După eşecul de la început, va trebui să mă străduiesc din răsputeri ca să-ţi dovedesc că nu sunt o piază-rea.

Dând din cap, ea se aşeză pe canapea, iar Eric veni lângă ea, îşi ridică un genunchi şi o privi.

— Am fost destul de afurisit cu tine când eram copii, nu-i aşa? întrebă el pocăit.

Ea îl privi în ochi şi zâmbi.

— Începusem să am coşmaruri din cauza ta cu două săptămâni înainte de a veni aici în fiecare vară. Întotdeauna mă aşteptam la tot ce era mai rău, iar tu nu m-ai dezamăgit niciodată.

— Am fost o adevărată calamitate, nu-i aşa? Aş vrea să-ţi pot spune că m-am schimbat.

Zâmbi, lăsându-şi capul într-o parte.

— Dar era vina ta, să ştii. Altfel nu mi-ai fi dat nicio atenţie. Nu voiam altceva decât să mă bagi în seamă. Altfel nici măcar nu mi-ai fi zâmbit.

— Să-ţi zâmbesc! Nu zâmbeam nimănui. Aveam gura plină de proteze dentare şi nu voiam să vadă nimeni.

— Arată-mi dinţii, îi ceru el.

Ea zâmbi şi el încuviinţă aprobator.

— Frumos. Foarte frumos.

— Şi apoi nu-mi venea să-ţi zâmbesc, spuse ea. Insistai să-mi tot spui „Grăsunica” şi mă deranja. Era suficient că eram rotofeie, dar tu mă făceai să mă simt ca un purcel.

— Eu te vedeam frumuşică, rotunjoară şi simpatică foc.

Ochii lui coborâră, privindu-i corpul şi se încruntă.

— Cred că-mi plăceai mai mult cum erai.

— Mulţumesc foarte mult.

— Dar eşti în continuare frumuşică şi rotunjoară acolo unde trebuie, se corectă el. Ce s-a întâmplat

cu kilogramele în plus?

— Alerg în fiecare zi câţiva kilometri.

— Doamne fereşte!

Zâmbi larg şi luă sticla, apoi turnă din nou în pahare.

— Şi ochelarii văd că au dispărut. Poţi fără ei? Să vezi, adică.

— Foarte bine.

Râse.

— Şi o să am grijă să nu te scap din ochi. Port lentile de contact.

Obrajii lui făcură din nou gropiţe când râse, apoi îşi schimbă poziţia şi întrebă:

— Ce părere ai despre Pfarr Lake, acum când te-ai întors după atâţia ani?

— Nu s-a schimbat prea mult, răspunse ea, aruncându-i o privire cu coada ochiului. Vila este în continuare izolată într-o mică lume a ei şi eu în continuare mă simt de parcă aici n-ar fi locul meu.

Copacii şi lacul mă sperie în continuare.

El îi aruncă o privire lungă şi gânditoare, apoi spuse:

— Poate că am putea schimba acest lucru.

Ea clătină din cap şi rămaseră amândoi tăcuţi câteva minute, după care Eric spuse:

— Tatăl tău a ţinut mult la Pfarr Lake şi la staţiune. Toată lumea se întreabă acum ce planuri ai tu.

Leslie mângâie buza paharului cu vârful

degetelor.

— Nu sunt sigură…

Lăsă fraza neterminată, întrebându-se de ce oare îi venea atât de greu să declare răspicat că intenţiona să o vândă. Oricum va trebui să o facă mai devreme sau mai târziu.

— E ceva la care trebuie să te gândeşti, nu-i aşa? îndrăzni el. Atâţia oameni depind de tine.

Ochii lui albaştri erau fixaţi pe chipul ei.

Ea încuviinţă tăcută, simţind în interior un fior neplăcut. Eric îşi întoarse privirea şi-şi puse picior peste picior.

— Văd că soţul tău n-a venit împreună cu tine.

În observaţia nevinovată zăceau sute de întrebări.

Ea îşi atinse inelarul gol.

— Nu mai sunt căsătorită. N-a mers. Sunt din nou Leslie Pfarr.

— Iartă-mă, n-am ştiut. Aş fi prea indiscret dacă te-aş întreba ce s-a întâmplat?

— Da. Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Atunci îmi retrag întrebarea. Eram doar curios.

Brusc, îi veni o idee. Nu se gândise că Eric ar fi putut avea o soţie, dar ar fi fost ciudat să nu aibă, pentru că era cu siguranţă un bărbat foarte atrăgător.

— Dar tu? Eşti căsătorit?

— Nu, răspunse el, sprijinindu-se cu spatele de

canapea şi întinzându-şi picioarele.

— De ce nu? întrebă ea, surprinsă de valul de uşurare pe care-l simţise.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, declară el solemn, cu ochii râzându-i în cap. De ce vrei să ştii?

Ea zâmbi.

— Eram doar curioasă.

El se aplecă şi puse paharul jos.

— De fapt, am cerut pe cineva odată în căsătorie, dar ea a râs de mine. Credea că glumesc.

Zâmbi.

— Probabil că avea dreptate: îţi poţi imagina cum ar fi să fie căsătorită cu mine?

— Un circ în trei?

— Ai dreptate.

Leslie râse încet şi se ridică, mergând spre fereastră. Eric veni lângă ea şi amândoi priviră către lac.

Soarele coborâse în spatele copacilor, iar cerul era pictat în roşu şi portocaliu, cu umbre purpurii ale unui nor aflat la orizont. Culorile se reflectau în apa liniştită şi argintie a lacului. Deodată, trei raţe ţâşniră de la suprafaţa apei, speriate de ceva nevăzut. Zburară câteva sute de metri, apoi aterizară cu zgomot şi din nou apa lacului redeveni liniştită.

— Tipul acela cu care ai venit împreună, întrebă

Eric întrerupând tăcerea, e noua ta pasiune?

Leslie rămase cu ochii la fereastră, ezitând. În cele din urmă ridică uşor din umeri.

— E doar un prieten. Voia să vadă Pfarr Lake.

— Te gândeşti să vinzi, nu-i aşa? întrebă încet Eric.

Ea îl privi tresărind surprinsă şi-i văzu ochii scrutători.

— Poate… murmură ea.

El scoase o exclamaţie sonoră şi bău şi restul de vin din pahar.

— Acelei… acelei persoane pe care ai adus-o aici? De ce lui?

— De ce nu lui? Ce contează?

— Cât de multe ştii despre… Cum îl cheamă?

— Warren Collingsworth, şi nu ştiu prea multe, decât că are bani şi este interesat. Ce altceva mai este necesar?

El se uită la ea, apoi porni către măsuţă şi aduse sticla pentru a umple din nou paharele.

— Grăsunico? începu el, apoi se strâmbă şi spuse: Nu, să lăsăm porecla, Leslie.

Întinse mâna şi-i atinse cicatricea mică şi albă de deasupra sprâncenei.

— Leslie, am senzaţia că eu sunt vinovat de aversiunea ta faţă de lac şi de vilă. Dacă aş putea, aş da timpul înapoi ca să şterg cu buretele tot ce ţi-am făcut, dar nu pot.

Se uită adânc în ochii ei.

— Aş vrea să-ţi prezint frumuseţea acestui ţinut care-ţi aparţine. Vrei să-mi dai şansa să mă recompensez şi să-ţi arăt de ce iubesc Pfarr Lake atât de mult? Glasul lui era adânc, blând şi mângâietor, atingând-o uşor cu vârful degetelor, apoi îşi retrase mâna.

Leslie îşi ridică mâna, atingând locul de pe frunte unde simţea urma degetelor lui. O ardea. Dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în piept.

— Dar duminică plec. Asta înseamnă doar trei zile. Trebuie să mă întorc la Minneapolis.

— La serviciu?

Ochii lui atât de albaştri sub sprâncenele negre o hipnotizau.

— Nu, recunoscu ea. Am o vacanţă de trei săptămâni. Dar am alte planuri. Am alte lucruri de făcut. Mă duc cu maşina la Chicago s-o văd pe mama…

În faţa prezenţei masculine a lui Eric şi a ochilor lui hotărâţi, planurile ei păreau brusc lipsite de seriozitate.

— Anulează totul, şopti el. Rămâi aici. Te rog!

— Eric… protestă ea cu glas slab.

Luându-i mâna, i-o apăsă cu degetele lui calde.

— Promit. Voi fi mai mult decât atent, mai mult decât cuminte. Am să mă port cu tine la fel cum mă port cu un porţelan din cel mai fin. Te rog, Leslie?

Ea îşi trase capotul, strângându-l şi mai tare în

jurul trupului.

— Atunci… spuse ea cu nesiguranţă în glas.

El zâmbi cu ochi triumfători.

— Bine! Atunci aşa rămâne. Am să te pot convinge să iubeşti locul acesta ca un copil, în trei săptămâni.

O îmbrăţişă, o sărută pe obraz şi plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Leslie rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii, pipăindu-şi obrazul.

Apoi mâna i se strânse pumn şi bătu din picior cu ciudă.

— La dracu’! spuse ea în încăperea goală.

Acum îşi amintea cum de reuşise el s-o convingă să urce în copacul acela, să coboare pe ponton şi să-l urmeze în pădurea aceea îngrozitoare ca să se rătăcească.

Murea de ciudă în sinea ei că din nou căzuse în capcană. Acum nu mai era o adolescentă naivă. Era o femeie adultă şi inteligentă, şi totuşi el o răsucise din nou pe degetul mic după bunul lui plac. Ei bine, n-o s-o facă. N-o să rămână. Hotărârea ei de a vinde era deja luată.

Privi la cele două pahare de pe măsuţa joasă. Sau încă nu? Şi dacă o luase, pe ce se bazase? Pe o fobie nevrotică faţă de un lac frumos şi liniştit, şi o pădure care-l înconjura? Nu era dispusă să accepte o asemenea slăbiciune.

Întorcându-se la fereastră, privi la copacii

întunecaţi ale căror contururi se distingeau pe cerul purpuriu şi îşi atinse obrazul în locul unde o sărutase Eric.

Se întrebă într-o doară cine o fi fost oare femeia pe care el o ceruse în căsătorie şi zâmbi când simţi un fior de gelozie.

Probabil că în copilărie făcuse o pasiune pentru Eric. Spera din toată inima să fi fost ceva trecător. Râzând în sinea ei, îşi zise că exista un singur mod de a afla adevărul. O să rămână o săptămână. N-o să-i strice să afle câteva lucruri noi despre propria persoană şi temerile pe care le încerca.

Îşi puse o rochie arămie pe care o închise la spate cu fermoarul şi îi plăcu trupul zvelt pe care-l văzu în oglindă. Culoarea rochiei îi întuneca şuviţele roşcate din păr, reflectându-se în ochii ei căprui. „Grăsunica” crescuse, iar Leslie se simţea mai sigură pe ea însăşi cum să-l abordeze pe Eric. Îşi puse o pereche de sandale maronii cu tocul înalt şi coborî în sufragerie să se întâlnească cu Warren.

Sufrageria era o încăpere enormă cu candelabre rustice, mese acoperite cu feţe de masă albe şi ferestre uriaşe care dădeau spre lacul ale cărui ape tremurau uşor, reflectând culorile superbe ale apusului de soare. Pereţii lambrisaţi cu lemn închis la culoare erau decoraţi cu picturi în ulei, realizate de studenţii care lucraseră aici în verile

trecute.

Fetele care serveau acum, îmbrăcate în costume populare scandinave, alergau de colo până colo, râzând, vorbind şi ocupându-se de oaspeţi. O muzică plăcută, în surdină, se amesteca cu zumzetul conversaţiei vesele.

În timp ce Warren şi Leslie aşteptau să le fie servită cina, Eric se opri la masa lor şi încălecă pe un scaun fără a fi invitat. Ronţăia un coltuc de pâine şi sporovăia vesel despre bărci şi pescuit, neluând în seamă dezinteresul făţiş al lui Warren. Leslie îi privea. Amândoi era nişte bărbaţi atrăgători, dar atât de diferiţi.

În cele din urmă, Eric se ridică, pregătindu-se să plece. Se uită la Warren.

— Şi totuşi am senzaţia că te cunosc de undeva. Cu ce te ocupi?

Warren se încruntă, evident considerând că era o întrebare lipsită de bun-simţ, dar văzând privirea interesată a lui Leslie, zâmbi ţeapăn şi răspunse:

— Afaceri imobiliare.

— O, o, afaceri imobiliare, murmură Eric. Nu. S-ar putea ca asta să fie legătura. Niciodată n-am cumpărat sau vândut vreo casă.

Zâmbi nevinovat şi spuse într-o doară, apăsând pe ultimele silabe:

— Eu predau ecologia la Universitate. Sunt specialist în mediul înconjurător. Asta nu prea are

de-a face cu afacerile imobiliare, nu-i aşa?

Tonul său însă îi nega afirmaţia.

Warren îi aruncă o privire ostilă.

Leslie privi de la unul la altul nedumerită.

— Poftă bună, le ură Eric cu un zâmbet strălucitor.

Warren, cu chipul întunecat şi plin de suspiciune, îl urmări cu privirea cum dispare din încăpere.

Leslie îl studie gânditoare pe Warren; se manifestase într-un mod pe care ea nu i-l mai văzuse până atunci.

Când se întoarse cu faţa spre ea, încercă să refacă intimitatea pe care le-o întrerupsese Eric, dar nu reuşi să-şi ascundă tulburarea. Nu făcu nicio referire la cumpărarea staţiunii, iar Leslie nu avu chef să aducă acest subiect în discuţie.

După ce terminară cina, Warren o invită în camera lui din aripa de nord pentru o discuţie între patru ochi, privind-o sugestiv.

Ea ezită, apoi clătină încet din cap.

— Poate altă dată.

Zâmbind pentru a îmblânzi refuzul, adăugă:

— Apropo, m-am hotărât să rămân la Pfarr Lake în jur de-o săptămână, aşa că nu ne vom mai vedea o vreme după ce pleci duminică.

Iritarea lui deveni vizibilă.

— De ce faci asta? Mi-ai spus că nu poţi să suferi locul ăsta şi că nu te simţi deloc bine aici, în fond

de aceea vrei să vinzi. Credeam că vom discuta despre vânzare în drum spre casă.

Reacţia lui o surprinse şi imediat avu o senzaţie de respingere faţă de presiunea la care era supusă.

— O săptămână în plus sau în minus ce mai contează? Mai am de făcut câteva lucruri. De exemplu, trebuie să eliberez biroul tatălui meu. Cred că înţelegi, nu?

El încercă să-şi ascundă neplăcerea şi spuse:

— Atunci rămân cu tine. Ai să ai nevoie de ajutor. Şi de protecţie, dacă după-amiaza asta constituie pentru tine un exemplu.

— Warren, nu este necesar.

Totul se complica şi Leslie simţea că începe să se enerveze.

— Nu trebuie să rămâi. Vei vedea tot ceea ce este de văzut în acest weekend.

— Dar eu vreau şi să ştii că nu accept un refuz drept răspuns.

O luă în braţe hotărât. Sărutul lui era cald şi experimentat, şi poate că i-ar fi putut răspunde dacă n-ar fi fost atât de furioasă.

Dându-se înapoi, îi spuse hotărâtă:

— Noapte bună, Warren, şi porni pe scări.

Când se uită înapoi văzu privirea amuzată a lui Eric. Se afla în spatele unui birou înalt, în hol, sprijinindu-se în coate şi nu se îndoia că el auzise tot ceea ce discutaseră ea cu Warren. Îi aruncă un

zâmbet strălucitor şi-i făcu semn cu mâna.

Ea se strâmbă la el şi urcă pe scări.

Capitolul 3

Leslie nu se trezi până la ora zece a doua zi de dimineaţă. Intenţionase să se scoale devreme pentru a-şi petrece cât mai mult timp pe perioada weekendului cu Warren, dar adormise abia în zori. În loc să doarmă, îşi trecuse în revistă evenimentele din ziua precedentă, ascultând în răstimp liniştea întreruptă doar de freamătul pădurii din jur.

Acasă, în Minneapolis, mintea ei se zăvora automat în faza zgomotelor provocate de trafic şi de avioanele care decolau şi aterizau, dar aici îşi simţea încordat fiecare nerv la zgomotul vântului ce agita crengile de pin, a clipocitului blând al lacului, a trosnetului misterios al crengilor uscate şi la bâzâitul ţânţarilor ce roiau dincolo de jaluzele.

Se gândi şi se răzgândi asupra hotărârii ei de a rămâne în staţiune. Va fi inutil, ştia asta; o săptămână nu va fi suficient pentru a-i îndepărta temerile. N-avea timp să conducă staţiunea pe perioada verii şi nici interesul necesar pentru a o readuce la forma iniţială.

Şi apoi, Eric era un bărbat destul de atrăgător pentru a o tenta să rămână. Fusese o proastă că

se lăsase convinsă atât de uşor de un bărbat atât de volatil ca el şi avea neplăcuta senzaţie că, dacă va rămâne o săptămână, asta se va şi întâmpla; va sfârşi prin a avea o legătură de prost-gust cu el.

După ce se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni scurţi, albi, şi un pulover auriu, tocmai îşi punea o pereche de sandale când auzi un ciocănit la uşă.

Una dintre studentele la colegiu intră la invitaţia lui Leslie, o fată de vreo douăzeci de ani, având într-o mână un coş cu rufe şi în cealaltă un aspirator.

— Iertaţi-mă, spuse fata veselă, credeam că sunteţi plecată. Voiam să fac curat în cameră.

Avea ochii vioi, o fetişcană simpatică, iar părul lung, castaniu, era prins în cozi.

Leslie zâmbi.

— Ar fi trebuit să fiu plecată de o oră, dar am dormit mai mult. N-am nevoie totuşi de serviciu în cameră. Pot să-mi fac şi singură ordine. Ştii, eu nu sunt un oaspete obişnuit care plăteşte.

— Ştiu, domnişoară Pfarr, dar nu contează. Vreau eu s-o fac. Două veri la rând am făcut ordine pentru tatăl dumneavoastră şi am considerat asta o onoare.

Chipul ei vesel se întristă.

— Îmi pare atât de rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Îmi va fi tare dor de dânsul.

— Ştiu, spuse Leslie blând. La toţi o să ne fie dor de el. Dar, sincer, nu trebuie să faci ordine aici,

cred că ai multe alte lucruri de făcut.

Fata intră şi puse coşul jos.

— Nu e niciun deranj. Oricum urc să fac ordine în camera lui Eric, făcu semn din cap prin uşa deschisă către încăperea de vizavi de pe hol, aşa că dacă tot sunt aici, pot să aranjez şi aici, la dumneavoastră.

Era limpede că fata era o persoană hotărâtă, observă Leslie. Rămase cu ochii pironiţi asupra celeilalte uşi, ducându-şi mâna la gât. La al doilea etaj nu erau decât două camere şi nu se prea simţea în largul ei ştiind că îşi va petrece şapte nopţi, atât de aproape de Eric.

Nu că n-ar fi avut încredere în el, dar oare putea avea încredere în ea însăşi? Degetele ei atinseră obrazul, acolo unde o sărutase Eric.

Oftând adânc, se întoarse spre fata care începuse să facă patul.

— Cum te cheamă? întrebă ea, apucând de celălalt capăt al cuverturii pentru a o aşeza.

— Jennifer Clarke, răspunse fata. Jenny, domnişoară Pfarr.

— Iar eu sunt Leslie. Mă faci să mă simt de o sută de ani când îmi spui domnişoară Pfarr. Îţi place să lucrezi aici?

— Oh, da, dădu din cap Jenny cu putere mişcându-şi codiţele. Merg la colegiu şi n-aş putea plăti taxele dacă n-ar fi fost slujba asta şi tatăl dumneavoastră.

Îndreptă o pernă şi o privi întrebător pe Leslie.

— Niciodată nu m-aş fi gândit să merg mai departe la şcoală dacă dânsul nu m-ar fi încurajat. Tatăl meu a murit când eram mică, aşa că nu aveam prea mulţi bani şi nu credeam că am şanse să merg la colegiu. Dar aşa pot.

Leslie ascultă gânditoare.

— Şi ce note ai la şcoală? întrebă ea.

Jenny ridică ochii.

— Trebuie să am note mari ca să pot lucra aici.

— Ca să poţi lucra aici? repetă Leslie surprinsă. De ce?

Jenny termină de aranjat patul şi se îndreptă spre baie.

— N-aţi ştiut? întrebă ea, folosind spray-ul de curăţat pe faianţă. Doar copiii cu aptitudini deosebite şi cu probleme financiare sunt aleşi să lucreze la vila Pfarr Lake. Trebuie să ne încadrăm în nişte standarde foarte fixe.

— Bănuiesc că sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, recunoscu Leslie.

— Acum se vor schimba lucrurile dacă dânsul nu mai e? întrebă Jenny, concentrându-se asupra curăţeniei, cu trupul încordat în aşteptarea răspunsului.

Leslie puse prosoape curate, îndreptând încet pe fiecare dintre ele, ţinându-şi faţa întoarsă într-o parte.

— Va trebui să mă familiarizez cu toate înainte

de a-ţi putea da un răspuns.

Se uită la Jenny.

— Îmi va fi foarte greu să-i iau locul tatălui meu.

Jenny oftă, spălând chiuveta.

Leslie intră în camera de zi, începând să şteargă praful de pe măsuţa de cafea. Duse sticla de şampanie la coşul de gunoi şi când îşi ridică ochii o văzu pe Jenny care o privea interesată.

— Duc eu astea jos când cobor în sufragerie, spuse ea luând paharele cu picior.

Jenny zâmbi atotştiutoare şi dădu cu spray pe geam, ştergându-l apoi cu o cârpă.

— Câţi studenţi lucrează aici? întrebă Leslie. Şi cine sunt?

Jenny îşi micşoră ritmul mişcărilor.

— Păi este David, ajutorul de bucătar, e drăguţ în felul lui, dar e logodit, şi mai sunt Pete şi Jack care servesc la mese. Ann este cameristă, iar ea şi cu Jack sunt nedespărţiţi. Mie îmi place de Peter, dar el e mai interesat de Angela, una dintre chelneriţe, însă ei îi place mai mult de Ken, grădinarul. Judy e cealaltă chelneriţă.

Acum număra pe degete, încruntându-se concentrată.

— Judy se ţine după Tim, numărul unu, dar treaba nu merge prea bine, pentru că el e în tura de zi, iar ea nu-l vede prea mult pentru că lucrează seara. Dar asta e bine pentru Janet care-l place pe Tim numărul unu. Ea e cea care spală

vasele ziua. Tim numărul doi spală vasele seara. Lui îi place de mine şi s-ar putea să-l iau în seamă dacă nu merge treaba cu Peter.

— Hai să vedem, continuă Jenny, privind în gol. Mai e şi Jerry care se ocupă de reparaţii, dar el nu e nostim deloc. E mohorât şi capricios, şi n-are niciun prieten. Apoi sunt Stacy şi Rosalie, cameristele, care umblă după tot ce poartă pantaloni.

Continuă să numere pe degete până când numi câţiva în plus peste douăzeci, inclusiv aspiraţiile lor romantice. Apoi trase aer în piept:

— Cred că i-am pus pe toţi.

Leslie rămăsese cu gura căscată şi cu ochii mari.

— De ce oare am senzaţia că-mi pare rău că te-am întrebat? Îmi este imposibil să-i ţin minte pe toţi.

Jenny râse.

— Idilele sunt singura modalitate prin care-i pot ţine minte pe toţi.

— Văd că aici nu e chiar o muncă de sclav, spuse Leslie şi-i făcu un semn amuzat de rămas-bun cu mâna lui Jenny, în timp ce ieşea pe hol.

Nici Warren şi nici Eric nu se aflau în sufragerie când coborî să-şi ia micul dejun, aşa că, după ce termină de băut a doua ceaşcă de cafea, merse la recepţie să întrebe de ei.

Atât Inga cât şi Oscar îi zâmbiră în semn de

salut, apoi Oscar spuse:

— Am auzit că mai rămâi o vreme.

— Ştirile circulă cu siguranţă destul de iute, nu-i aşa? comentă Leslie.

Inga zâmbi.

— Aşa se întâmplă pe aici. Avem o reţea bine pusă la punct.

— L-aţi văzut pe Warren Collingsworth în dimineaţa asta?

— A coborât mai devreme şi a întrebat de tine, dar nu te treziseşi încă, răspunde Inga. Aşa că Eric s-a oferit să-l ducă într-o plimbare în jurul lacului. Au plecat acum vreo oră cu camioneta.

— Ce-a făcut Eric? Oh, nu, gemu Leslie, încruntându-se uşor. Aş fi putut să jur că nu se prea plac reciproc.

— Păreau destul de cordiali unul cu celălalt, spuse Inga curioasă. Eric o să-i poată oferi un tur de ansamblu. Cunoaşte Pfarr Lake mai bine decât oricine altcineva. Nu-ţi face griji. Domnul Collingsworth n-o să păţească nimic.

— N-aş fi chiar atât de sigură, răspunse Leslie, bătând cu unghiile în birou preţ de câteva clipe, destul de bănuitoare, apoi ridică din umeri. Oricum, n-am ce să mai fac acum.

Se îndreptă şi-l privi pe Oscar.

— Poate că ar trebui să mă pui la curent cu situaţia staţiunii. Cred că ar trebui să ştiu cu ce am de-a face.

Se îndreptară amândoi către biroul tatălui ei.

La ora trei după-amiază, când Leslie ieşi din birou după un studiu lung şi neplăcut al registrelor financiare, Eric şi Warren tocmai intrau pe uşă.

Warren purta o pereche de pantaloni scurţi de doc, boţiţi, şi o cămaşă cu mâneci scurte, udă de transpiraţie. Picioarele îi era zgâriate şi pline de praf, iar pantofii plini de noroi. Extenuat şi cu părul zburlit pe frunte, şchiopătă, strâmbându-se de durere prin hol.

Ridicându-şi mâinile, Leslie se îndreptă către el.

— Ce-ai păţit?

Privind-o cu cearcăne negre în jurul ochilor, îşi puse mâinile murdare într-ale ei şi spuse cu glas slăbit:

— Ai dreptate în privinţa prietenului ăsta al tău. E mai mult decât activ, pentru Dumnezeu.

Îşi retrase una din mâini pentru a-şi scărpina o ciupitură de ţânţar, una din zecile care-i acopereau pielea neprotejată.

— Acum, te rog, te rog, aşază-mă pe un scaun şi dă-mi ceva tare şi bun de băut.

Leslie îi aruncă o privire încruntată lui Eric care stătea sprijinit în cot de birou, vesel şi proaspăt, aproape ca scos din cutie. Îi zâmbi candid. Ea îşi desprinse iute ochii de la el şi-l conduse pe Warren la bar, îl aşează la o masă mică, rotundă, şi-

i aduse un whisky dublu cu gheaţă.

El trase o înghiţitură lungă, apoi îşi trecu mâna pe faţă şi prin păr.

— Dumnezeule, sunt epuizat. Capra asta de munte m-a făcut să mă târăsc în sus şi în jos pe dealuri, să înaintez prin tufişuri, şi am alunecat pe iarbă de cred că mi-am scrântit glezna, se plânse el, arătându-i piciorul ca ea să-l compătimească.

— Îmi pare rău, murmură ea stânjenită, furioasă la culme pe Eric.

Dacă lui Warren îi trecuse prin cap să cumpere staţiunea, fără îndoială că după aşa ceva, renunţase la idee.

— Eu voiam să ai o părere bună despre Pfarr Lake şi acum, poftim. De ce, Doamne iartă-mă, te-ai dus tocmai cu Eric? Ţi-aş fi arătat eu ceea ce doreai să vezi sau Oscar.

El îi aruncă o privire iute, gânditoare, apoi bău din pahar, lovind cuburile de gheaţă între ele şi ridică uşor din umeri.

— Cred că a fost un moment de nebunie.

Se ridică în picioare cu greutate, strâmbându-se.

— Abia aştept să fac un duş şi să scap de mizeria asta de pe mine.

Zâmbi cu buzele crăpate şi uscate.

— Ne vedem atunci la masă, da?

Leslie dădu din cap, apoi îl privi cum şchioapătă prin hol, fără nici cea mai mică speranţă că Warren şi-ar mai dori această staţiune epuizantă

după o asemenea întâmplare. Şi părea o imposibilitate ca să mai poată găsi alţi eventuali cumpărători.

Ridicându-se furioasă, porni cu paşi mari spre hol, intenţionând să-l ia la întrebări pe Eric, dar acesta dispăruse. Urcă hotărâtă scările şi bătu la uşa lui. Nu primi niciun răspuns.

Enervată, intră în camera ei să se pregătească pentru masă. Singura rochie pe care o adusese cu ea era de nuanţa caisei, ridicată seducător pe gât, lăsându-i umerii şi spatele gol. Ştia că se potriveşte foarte bine cu părul şi cu pielea ei netedă şi translucidă. Intenţiona să echilibreze eşecul lui Eric cu propriul ei farmec.

La ora şase şi jumătate se aşează la o masă dintr-un colţ retras al sufrageriei, aşteptând cu un pahar de băutură în faţă. Când la şapte şi jumătate Warren tot nu apăru, merse în aripa de nord unde se afla camera lui.

Trebui să ciocănească de trei ori, simţind cum începe să-şi piardă cumpătul înainte ca el să deschidă în cele din urmă uşa. Era curat şi bărbierit, dar încă în halat şi cu ochii somnoroşi.

— Oh, Leslie, draga mea, gemu el. Îmi pare atât de rău. Va trebui să mă scuzi în seara asta. Nu mă simt deloc bine, absolut deloc.

Şi nici nu arăta bine: era palid, iar pe piele avea dungi şi zgârieturi iritate.

— Pari într-adevăr bolnav, spuse ea îngrijorată.

Pot să te ajut cu ceva? Să-ţi trimit o tavă cu mâncare în cameră?

— Nu, nimic, mulţumesc. Nu vreau decât să mă odihnesc. Dimineaţă o să mă simt mai bine.

Zâmbi slăbit şi închise uşa.

Leslie se întoarse necăjită în sufragerie, se aşează singură la masă şi comandă cina.

Când terminase aproape de mâncat, Eric se îndreptă spre ea, îmbrăcat cu o jachetă sport, având petece de piele la coate. Zâmbi vesel când o văzu, iar părul pieptănat frumos se scutură, strălucind ca aurul curat la lumina blândă a candelabrelor.

Se aşează în scaunul aflat vizavi de ea.

— Hei, arăţi superb în seara asta, Grăsunico.

— Nu-mi mai spune Grăsunico! se răsti ea, dându-şi farfuria într-o parte. Ce naiba i-ai făcut lui Warren? Arată îngrozitor. Sunt îngrijorată de starea lui.

Punându-şi coatele pe masă, Eric îşi sprijini capul în pumni privind-o cu ochii lui albaştri, surâzători.

— Nu te supăra pe mine. E un om în toată firea, care a fost de acord cu excursia. A vrut să vadă topografia locului, iar eu m-am oferit să i-o arăt. M-am purtat foarte îndatoritor şi politicos. Am crezut că aşa vrei tu să fiu. I-am răspuns la toate întrebările cât de bine am putut.

Ea încercă să descopere vreo urmă de

duplicitate în glasul lui, dar nu reuşi să vadă nimic altceva decât un farmec irezistibil.

Apoi se întoarse şi acceptă o ceaşcă de cafea de la una dintre chelneriţele îmbrăcate în costume populare.

Privi cum Eric şi fata schimbară câteva cuvinte, iar după ce chelneriţa plecă, spuse:

— Pari să te înţelegi destul de bine cu elementele tinere de aici, profesore.

— Aşa şi trebuie. Eu îi aleg, eu îi angajez, eu am grijă de ei şi tot eu îi supraveghez. Cine credeai că-i ţine pe toţi în mână?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu ea. Dar tu te pricepi să ţii pe toată lumea în mână.

El râse.

— Muncesc al naibii de mult pentru a-mi păstra privilegiul de a petrece verile la Pfarr Lake. Ce credeai că sunt, un parazit?

— Ce-i drept, mi-a trecut prin minte, recunoscu ea, aşa că va trebui să-mi cer scuze. Pun pariu că eşti un profesor foarte popular la Universitate.

— Se pare că nu-i fac să urle. Numai cu tine nu reuşesc.

O privi cum luă o înghiţitură de cafea.

— Dacă ai terminat, hai să ne plimbăm puţin.

Ea îşi ridică ochii uimită, aruncând o privire către ferestrele întunecate.

— Vrei să spui pe afară?

— Presupun că am putea să ne plimbăm şi pe

coridoare şi să citim numerele camerelor, dar e mai interesant afară.

— Dar e întuneric.

— Asta se întâmplă în fiecare seară la această oră.

— Ţânţarii or să mă mănânce de vie, spuse ea frecându-şi braţele goale.

— Bate vântul, aşa că au fost îndepărtaţi, spuse el tachinând-o din privire şi provocând-o. Curând o să răsară luna. Merită să vezi priveliştea.

Ea ezită. Erau multe lucruri pe care dorea să le discute cu el, lucruri pe care i le spusese Oscar în legătură cu staţiunea.

— Bine, spuse ea în final.

— Splendid!

În faţa vilei, Eric o lăsă să stea pe verandă destul de mult timp pentru a vedea că norii dispăruseră în cerul întunecat şi că lacul nu mai era nimic altceva decât o oglindă în care se reflectau mii de stele scânteietoare. Se auzea cum apa clipoceşte mângâind ţărmul.

Aleea cu pietriş era luminată de becuri ascunse printre copaci. Undeva, sus, vârfurile nevăzute ale pinilor se mişcau în adierea vântului împrăştiind în jur mirosul de conifere ce se amesteca cu cel de pământ umed şi flori sălbatice.

Luându-l de mâna pe care el i-o oferi, Leslie zâmbi nesigură când coborâră treptele şi porniră încet pe drumul ce ducea la căsuţe. Se simţea în

siguranţă într-un mod tulburător.

Un zgomot brusc o făcu să tresară.

— Ce-i asta?

— O barcă ce se loveşte de ponton, spuse el cuprinzându-i umerii cu braţul.

Braţul lui îi oferea protecţie, dar aroma plăcută a trupului lui avea un efect contrar. Chiar în momentul când începuse să se retragă de lângă el, un sunet ascuţit ca un fluierat trecu pe deasupra capetelor lor, iar ea se lipi şi mai tare de el.

— Şi asta ce-i?

— Un uliu de noapte ieşit la vânătoare, şopti el la niciun centimetru de urechea ei.

Ea se gândi să se tragă într-o parte, dar renunţă la idee. Căldura trupului lui puternic era destul de plăcută.

— Chiar ai răspuns la orice? murmură ea.

— Sigur că da, întreabă-mă numai şi am să-ţi răspund, spuse el, râzând încet şi păşind atât de aproape de ea, încât îi atingea coapsa cu pulpa piciorului lui. Ce nu ştiu o să inventez.

Adierea caldă se ondula senzual în jurul lor şi îl auzi cum trage adânc aer în piept. Când îşi ridică ochii îi văzu curba senzuală a buzelor în lumina blândă a nopţii. Forma lor o făcu să se simtă ciudat, de parcă nu mai putea să respire.

— Chiar îţi place aici, la Pfarr Lake, nu-i aşa? şopti ea, mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

— Da, îmi place, spuse el, iar zâmbetul îi dispăru.

— Presupun că-ţi vine greu să înţelegi. Staţiunea trebuie să-ţi pară destul de sălbatică şi plictisitoare pentru o fată sofisticată de la oraş, aşa ca tine.

Oftând din cauza pierderii senzaţiei de intimitate, Leslie aduse în discuţie problemele pe care i le împărtăşise Oscar pe parcursul şedinţei lor de la birou.

— Nu ştiu dacă e sălbatică sau plictisitoare, dar cu siguranţă că este o problemă. Vila trebuie renovată aproape în întregime. Numărul turiştilor e scăzut în vara asta. Căsuţele sunt într-o stare îngrozitoare şi toate trebuie renovate şi redecorate. Cel mai rău este că eu nu am nici timp, nici bani să încep aşa ceva. Am o carieră care cere multe eforturi din partea mea acasă.

Se uită în ochii lui, căutând înţelegere.

Privirea lui lucea în lumina palidă a nopţii.

— Nu eşti singură, Leslie. Cu toţii muncim împreună.

— Dar banii, de unde vor veni? întrebă ea. Nu înţeleg. Pfarr Lake a adus un profit destul de bun de-a lungul anilor, dar nu-mi dau seama unde s-au dus banii. Tatăl meu n-a lăsat niciun capital când a murit. Şi evident nici nu a reinvestit profitul în staţiune.

Eric îşi întări strânsoarea braţului de pe umerii

ei.

— Dacă ai să citeşti agendele acelea pe care le-a lăsat tatăl tău pe raftul din biroul lui, ai să afli răspunsurile la întrebările privind banii.

Ea se încruntă şi-şi notă în gând această ciudată afirmaţie. Mai era încă ceva în legătură cu îngrijorarea ei.

— Ştii despre vandalism, nu-i aşa?

Aruncă o privire către o căsuţă pe lângă care treceau.

— Astăzi am trecut pe la căsuţa numărul opt. Ferestrele sunt sparte, pereţii sunt murdari de vopsea, iar mobilierul distrus. Cine putea să facă aşa ceva? Am mai avut până acum probleme cu tinerii?

— Nu, niciodată, răspunse el, încruntându-se către cabana cu două camere ce se zărea printre copaci.

— Îţi dai seama de ce nu pot păstra Pfarr Lake, nu? întrebă ea, având întipărită pe chip o expresie care implora înţelegere. Este mai mult decât i-aş putea eu face faţă. Pur şi simplu nu am timp de aşa ceva.

— Bănuiesc că duci o viaţă destul de agitată la oraş, spuse el, după o clipă.

Cotiră de pe alee, îndreptându-se pe o cărare spre o zonă înălţată de unde se vedea lacul, iar braţul lui îşi întări strânsoarea pe mijlocul ei.

— Văd din când în când o piesă de teatru,

răspunse ea, sau ies în oraş seara cu prietenii. Îmi plac muzica şi cărţile.

Dar sincer vorbind nimic nu trăise mai excitant ca această plimbare, cu trupurile lipite unul de altul în lumina stelelor, alături de acest bărbat care vibra de vitalitate.

Se opriră la capătul cărării să privească lacul. Eric se aşeză în spatele ei şi o ţinu strâns, încrucişându-şi braţele sub sânii ei. Ea simţi reacţia propriului trup şi cum mugurii sânilor i se întăriră sub ţesătura subţire a rochiei. Ştia că ar fi trebuit să se desprindă din poziţia în care se afla, dar nu o făcu. Era mult prea plăcut.

O lună uriaşă auriu-portocalie se ridica încet spre est, din spatele pădurii. Se ridică din ce în ce mai sus, în timp ce ei priveau tăcuţi, aruncând o cărare aurie peste apa care clipocea.

Părea imposibil ca ei să-i fi fost frică vreodată de acest lac auriu şi oftă adânc, impresionată de frumuseţea care o înconjura.

Eric o strânse şi mai tare la pieptul lui, iar cu o mână îi acoperi sânul, nu nerăbdător, ci încet de parcă i-ar fi probat receptivitatea. Simţi mici semnale de alarmă, dar sunetul lor fu acoperit de bătăile inimii.

— Piese de teatru şi cărţi, îi şopti el la ureche. Distracţii de oraş.

Cum ea nu protestă împotriva mâinii care-i cuprinsese sânul, degetele lui se închiseră în jurul

formei lui, iar un deget se mişcă încet dar ferm peste mugurul întărit al sânului ei.

Îi auzea respiraţia din ce în ce mai iute printre buzele întredeschise, simţind-o cum îi mişca firele de păr şi o gâdila la ureche. Dincolo de respiraţia lui întretăiată, auzi o simfonie întreagă de sunete sălbatice pe care nu le mai auzise niciodată până atunci. Păsări somnoroase ciripeau în cuiburile lor, broscuţele orăcăiau în registru grav, greierii scoteau sunete de dragoste cu glasuri subţirele, iar peste toate acestea se suprapunea clipocitul ritmic al lacului care părea să sărute ţărmurile.

Inima ei se alătură acestui ritm bătând de două ori mai repede.

Încordându-se uşor, simţi încântarea cuprinzându-i trupul când senzaţii nemaicunoscute începură s-o străbată de la mişcarea excitantă a degetelor lui. Mici şocuri electrice i se răspândiră în tot trupul, îndreptându-se toate către un loc pe care-l simţea umed şi pregătit. Cealaltă mână a lui alunecă în jos pe trupul ei, de parcă ar fi urmărit calea înfiorată a simţurilor ei, cuprinzându-i bustul, apoi abdomenul şi interiorul coapsei.

Avu un vag sentiment de alarmă şi-şi dădu seama că nu trebuia să lase să se întâmple aşa ceva.

Depărtându-se, se întoarse cu faţa la el, privindu-l în ochi şi respirând repede şi întretăiat.

— La lumina lunii părul tău străluceşte ca focul, murmură el. Nimic din viaţa ta agitată de la oraş nu te-ar putea face să arăţi mai frumoasă ca acum.

Dacă părul ei strălucea ca focul, atunci al lui lucea ca aurul curat şi atunci îşi dădu seama că dorea să fie în braţele lui, să fie o parte din el. Nu mai voia să asculte semnalele de alarmă care-i răsunau în minte. Ochii i se umplură de lacrimi când amintirile îi reveniră în memorie. Dacă amintirile nu erau încă atât de dureroase, atunci însemna că nu mai era necesar un sistem de alarmă.

— Viaţa mea agitată, spuse ea cu amărăciune în glas. Sunt ingineră. Noutăţile pentru mine rezultă din rezolvarea unor ecuaţii şi din crearea ordinii într-o lume ştiinţifică. Soţul meu îmi spunea că sunt fermecătoare ca un calculator de buzunar.

Foarte repede, Eric o luă în braţe şi o strânse la piept. Ea îi simţi căldura coapselor, tensiunea puternică din piept şi simţind un val de dorinţă se arcui către el.

Buzele lui moi şi fierbinţi îi acoperiră flămânde gura, cerându-i un răspuns pe care ea i-l oferi bucuroasă.

Apoi, ridicându-şi capul pentru a o putea privi în ochi, îi vorbi blând cu un glas răguşit din cauza respiraţiei întretăiate:

— Niciodată un calculator nu m-a făcut să mă simt astfel. Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu

soţul tău, nu cu tine.

Înconjurându-i gâtul cu braţele, ea îl trase în jos deschizându-şi gura sărutului lui, întâlnindu-i vârful limbii şi bucurându-se de gustul lui.

Îşi lipi trupul de al lui cât putu de tare, puţin uimită de urmele înfierbântate pe care i le lăsau mâinile lui când începură să i se mişte pe spate, cuprinzându-i apoi fesele pentru a o apropia şi mai mult de el.

Buzele lui se mişcau pe chipul ei sărutându-i obrajii, pleoapele, lobul urechii şi apoi coborâră pe gât oprindu-se asupra pulsului de la bază, ce i se zbătea năvalnic.

Gura ei îi exploră textura fină a părului, curba caldă a gâtului, iar cu degete tremurătoare îi mângâie umerii largi simţindu-i puterea spatelui pe sub sacou. Îl explora cu emoţii nebănuite pe acest băiat ce devenise un bărbat seducător şi atrăgător.

Brusc, semnalele de alarmă îşi înteţiră frecvenţa sunându-i în cap ca nişte clopote.

Băiat? Eric! Exact ce anticipase se şi întâmplase. Din nou reuşise să pună mâna pe ea, iar Leslie păşise în capcană legată la ochi de parcă nu s-ar fi maturizat absolut deloc din adolescenţă. Deşi trupul ei ardea de dorinţă, nerăbdător să izbucnească în flăcări, nu putea lăsa ca acest lucru să continue. Nu se putea termina altfel decât într-un nou dezastru.

Înăbuşindu-şi un geamăt de neplăcere, se desprinse din braţele lui.

— Nu, te rog, şopti ea. Nu pot…

Mâinile lui coborâră pe şolduri, ţinând-o aproape.

Ea îl apucă de încheieturi şi se eliberă. Ar fi vrut să-i explice, să-i spună că suferinţa îndurată pe parcursul căsniciei şi a divorţului era încă prea nouă şi acută, dar ştia că, dacă ar fi deschis gura, ar fi început să plângă.

— Ce este? întrebă el blând, cu o expresie vizibilă de dezamăgire şi îngrijorare întipărite pe chip. N-am să-ţi fac niciun rău, Grăsunico.

Grăsunica! Dacă n-ar fi rostit acel cuvânt poate că ar fi reuşit totuşi să o convingă să se supună dorinţelor lui.

Dar porecla îi reaminti totul, toate necazurile pe care le îndurase din pricina lui. Dacă l-ar lăsa, ar face dragoste cu ea şi apoi ar transforma totul într-o glumă formidabilă.

Întorcându-se brusc, fugi pe cărare către aleea pietruită, apoi către vilă.

Rămase pe verandă, în umbră, respirând adânc, încercând să-şi limpezească gândurile. Şopti: „Să te ia naiba, Eric!”, dar de fapt voia să spună: „Naiba să te ia, Leslie!”, deoarece se lăsase implicată într-o asemenea situaţie care îi provocase o luptă acerbă între gândirea raţională şi senzualitatea trupului. Deşi nu dorea, avea un

vag sentiment de dezamăgire că el nu alergase după ea pentru a încerca s-o convingă să continue ceea ce începuseră.

Trupul ei încă tremura înfiorat, plin de senzaţii şi dorinţe care o uluiau.

Trase adânc aer în piept, recunoscând faptul că Eric era cu siguranţă atracţia cea mai seducătoare şi periculoasă de la Pfarr Lake. Va trebui să fie atentă ca nu cumva cineva s-o păţească, – iar acest cineva cu siguranţă că ar fi tocmai ea.

De îndată ce-şi recăpătă cumpătul, intră în hol şi urcă repede pe scări, foarte conştientă de privirea întrebătoare cu care o urmărea Inga.

Mai târziu, în timp ce stătea în pat, cu lumina stinsă, Leslie îl auzi pe Eric care urca pe scări. Se urî pe sine însăşi pentru că ştia că aşteptase să-i audă paşii. Aceştia se opriră chiar în dreptul uşii ei.

Îşi ţinu respiraţia, în timp ce toate senzaţiile, pe care mâinile şi gura lui i le provocaseră, ţâşniră din nou cu putere la suprafaţă. Dând deoparte cearşaful, îşi puse picioarele goale pe podea şi aproape că se ridică să alerge la uşă şi să o deschidă. Apoi interveni raţiunea şi se lăsă înapoi să cadă pe pat.

El nu ciocăni, iar ea scoase un oftat de uşurare, auzindu-i paşii ce traversau holul, apoi uşa de la camera lui cum se deschide şi se închide la loc.

Aşezându-se din nou în pat, îşi trase cearşaful

până sub bărbie, luptându-se cu dezamăgirea şi cu dorinţele care-i potopiseră trupul, respirând iute şi întretăiat de parcă ar fi alergat o cursă de zece kilometri. Socoti că Warren ar face bine să cumpere staţiunea şi încă repede, pentru că altfel era pierdută.

Capitolul 4

Razele soarelui se strecurară prin fereasta dormitorului a doua zi de dimineaţă şi un ciocănit în uşă o trezi pe Leslie.

Îşi înălţă capul de pe pernă, îşi dădu părul de pe frunte şi apoi privi printre gene ceasul aflat pe noptieră. Era nouă fără câteva minute, iar la uşă probabil că se afla camerista, venită să facă ordine în cameră. Îşi lăsă din nou capul pe pernă şi rosti înfundat:

— Intră, Jenny.

Se auzi o cheie în broască şi uşa se deschise. Dar paşii erau prea apăsaţi ca să fie ai lui Jenny. Leslie îşi înălţă iute capul. Eric îi întinse o tavă cu o carafă de cafea, două ceşti şi o farfurie cu gogoşi calde.

— Bună dimineaţa, spuse el vesel, împingând uşa cu piciorul. E timpul să te scoli, Soare.

Leslie gemu şi-şi lăsă din nou capul pe pernă.

O seamă de mici fiori uitaţi i se răspândiră prin trup doar privindu-l, simţind cum îi apare o roşeaţă pe gât şi începe să i se ridice în obraji.

Când îl auzi făcând loc pe noptiera de la capul ei, îşi ridică capul, punându-şi ochelarii ca să-l vadă mai bine.

— Cum ai intrat aici?

Eric puse tava jos pe spaţiul eliberat şi zâmbi.

— Am furat cheia de rezervă de la recepţie. Mătuşa Inga m-ar omorî dac-ar şti ce-am făcut.

Ea scoase din nou un geamăt, se întoarse pe spate şi se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia patului. Ochii lui Eric se opriră imediat asupra dantelei cămăşii de noapte ce-i acoperea sânii. Ştia că se făcuse de râs noaptea trecută, mai întâi pentru că lăsase sărutul să înainteze atât de mult şi apoi pentru că fugise ca o adolescentă lipsită de experienţă.

— Ce cauţi în camera mea? Dacă nu te omoară mai întâi mătuşa Inga, s-ar putea s-o fac eu.

— Ţi-am adus o nouă ofertă pentru pace, răspunse el vesel, turnând cafeaua în ceşti.

Când îi dădu cafeaua, spuse:

— Îmi pare rău că am depăşit limita aseară.

Ochii lui însă şi zâmbetul nu erau deloc convingătoare.

— Eşti prea frumoasă ca să-ţi pot rezista.

Ea menţinu ceaşca într-un echilibru destul de precar în timp ce-şi ridică perna din spate, strângând şi mai tare cearşaful în jurul corpului.

Desfăcând un şervet alb, el i-l puse în poale, apoi îi oferi farfuria cu gogoşi; ochii lui albaştri o

cercetau licărind veseli.

— Nu vrei să încetezi odată să te mai agiţi atât şi să te aşezi? spuse ea fermă, luând o gogoaşă acoperită cu zahăr pudră. Mă faci să devin nervoasă.

Ea se aştepta ca el să se aşeze pe un scaun, nu pe marginea patului cu şoldul lipit de picioarele ei. Încercând să se îndepărteze, vărsă câteva picături de cafea. Îndatoritor, el şterse picăturile de pe cearşaful care-i acoperea sânii.

— Eric! îl atenţionă ea.

Râzând, el îşi îndoi un picior, aşezându-se mai comod şi din nou îşi lipi şoldul de picioarele ei. Apoi se aplecă, ţinându-şi cotul pe genunchi şi o privi atent.

— Ţi-ai pus ochelarii. Acum parcă începi să semeni mai mult cu Grăsunica mea.

— Ce-ar fi să-ţi bagi o gogoaşă în gură şi să taci? îi sugeră ea înţepată, privindu-l cum se serveşte din farfurie.

Îmbrăcat într-o pereche de blugi strâmţi şi o cămaşă cu mâneci scurte, părea să se fi trezit cu mult timp înainte. Odată cu el în încăpere pătrunsese mirosul de soare, aer proaspăt şi pin.

Pe undeva nu o deranja să poarte ochelarii, dacă asta îi făcea lui plăcere.

Luând o bucată mare de gogoaşă în gură, el vorbi cu gura plină, privind-o scrutător.

— Trebuie să fi trecut printr-un divorţ

îngrozitor, dacă ai fost în stare să fugi aşa aseară, ca un iepure speriat.

Puţin zahăr pudră îi căzuse pe bărbie, iar Leslie trebui să-şi înfrâneze impulsul de a i-l îndepărta. În loc de asta îşi plecă ochii, concentrându-se asupra ceştii de cafea.

— Da, aşa a fost şi nu sunt pregătită să suport un al doilea fiasco.

— Un alt fiasco mai bun s-ar putea să fie tocmai terapia necesară, se oferi el cu generozitate, iar cu mâna liberă îi cuprinse înţelegător genunchiul de sub cearşaf. Senzaţiile care i se împrăştiau în trup din cauza contactului o făcură din nou să simtă cum intrau în funcţiune semnalele de alarmă şi ştia că ar fi trebuit să protesteze, dar nu încă şi îşi spuse în sinea ei că acum era informată şi vigilentă.

— Oricine care are cât de cât bun-simţ ar fi fugit de tine.

Ridicându-şi ceaşca de cafea la buze, îl privi pe deasupra.

— De câte ori vii cu o ofertă de pace mă pomenesc într-o încurcătură. De data asta ce-o să fie?

— Absolut nimic. Cum te poţi gândi la aşa ceva? protestă el, de parcă s-ar fi simţit insultat, deşi buzele lui încercau să împiedice apariţia zâmbetului.

— Am venit doar ca să-mi cer scuze.

Cu o mişcare scurtă, se aşează şi mai comod pe pat, alături de ea. După asta, mâna îi alunecă de pe genunchi oprindu-se pe coapsa ei. Cu cealaltă mână, băgă restul de gogoaşă în gură şi-şi linse buzele.

Cu ochii aţintiţi asupra mâinii lui, ştia că va trebui, să scape de ea curând, mai ales dacă va înainta cumva mai sus. Dar, în fond, se minţi ea, exista mereu posibilitatea ca atingerea lui să fie acum doar un gest de prietenie. Cu siguranţă că n-avea de unde să ştie de senzaţiile pe care le încerca ea, de pe coapsă către alte părţi mai intime. Buzele ei se curbară într-un zâmbet tainic.

Apoi sorbi din cafea şi spuse:

— Nu-mi dau seama de ce simţi nevoia să-ţi ceri scuze de data asta, niciodată nu o făceai când eram copii şi mă terorizai.

Cuvintele păreau necesare pentru a acoperi liniştea încărcată de tensiune ce se instalase în încăpere.

— Aşa ai văzut tu sărutul de azi-noapte, ca un act de terorism? întrebă el, părând din nou insultat. Şi apoi, să ştii că nu te-am terorizat când eram copii. Nu voiam decât să fim prieteni. Dar tu nu aveai simţul umorului.

— Nici acum nu-l am, răspunse ea cu un hohot de râs pe care încercă să şi-l ascundă cu ceaşca de cafea.

— Nu prea sunt sigur de asta, spuse el zâmbind

drăceşte în timp ce mâna lui mai înaintă câţiva centimetri, iar cu degetele îi apăsă carnea moale de pe coapsă.

Categoric, nu era un gest nevinovat şi cu siguranţă că nu avea nimic comun cu prietenia.

— Ce face mai exact mâna ta pe piciorul meu? întrebă ea.

El se încruntă privindu-şi extremitatea incriminată.

— Mâna asta? întrebă el strângând degetele pe coapsa ei de parcă ar fi încercat să identifice problema.

Ei nu-i venea să creadă că el nu simţea senzaţiile pe care atingerea lui i le provoca.

— Mâna aceea, răspunse ea şi i-o atinse cu vârful degetului, ia-o de acolo. Ăsta-i un gest mai mult decât prietenos.

Nedumerit, îşi ridică mâna şi şi-o băgă subraţ pentru a scăpa de necazuri, încrucişându-şi apoi ambele braţe pe piept.

Luând o gogoaşă de pe farfurie, Leslie muşcă din ea pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Mâna lui se desprinse din poziţia iniţială pentru a-i atinge şi a-i îndepărta zahărul de pe buze, cu două degete. Apoi îşi duse degetele la gură şi linse zahărul cu ochii aţintiţi asupra ei.

Ea privi mişcarea vârfului roz al limbii lui, fără să respire. Asta puse capac la toate: fiecare celulă din trupul ei reacţionă la gestul lui sugestiv şi

ultimele ei încercări de apărare dispărură.

De îndată ce el citi mesajul din ochii ei, se aplecă înainte către ea, atingându-i gura cu buzele. Limba lui se mişcă încet, fierbinte, pe buzele ei, adunând ultimele firimituri de zahăr pudră, apoi îi dădu să guste din dulceaţa lor când pătrunse în interiorul catifelat al gurii ei. Ochii lui n-o părăsiră nicio clipă. O priviră întrebători.

Atentă, fără să se retragă din faţa buzelor lui, Leslie se întinse cu mâna tremurândă şi puse întâi cafeaua alături, apoi şi gogoaşa dulce. Când mâinile i se eliberară, le îngropă în părul lui ondulat şi apoi îi cuprinseră gâtul. Limba lui, care îi atingea cu mişcări erotice interiorul buzelor, îi umplu trupul de dorinţă şi se lăsă în voia lui, închizând ochii şi ridicându-şi trupul pentru a fi aproape de el.

El îi ridică capul pentru a-i scoate ochelarii şi a-i pune pe noptieră, alături de gogoşi.

— Frumoasă Leslie, îl auzi ea şoptind şi-şi îngropă faţa în gâtul lui când el o îmbrăţişă strâns la piept.

Cearşaful îi căzuse de pe sâni şi îi simţi degetele care căutau carnea fragedă, strecurându-se în decolteul cămăşii transparente de noapte. Şocurile electrice, sălbatice porniră să-i alerge prin trup, simţindu-i mâna care-i cuprindea sânul. Fiori nebănuiţi îi străbătură nervii, oprindu-se în regiunea pelvisului când el îi cuprinse mugurul

sânului între degete.

— Te doresc, Leslie, şopti el, ridicând-o puţin pentru a o aşeza mai bine pe pat.

Ea se simţi obligată să-i spună:

— N-ar trebui, în timp ce-i mângâia spatele prin ţesătura cămăşii, simţindu-i forma muşchilor puternici.

— De ce nu? murmură el, tremurând sub atingerea mâinilor ei.

Cearşaful fu dat deoparte, iar mâna lui redescoperi coapsa şi mătasea cămăşii.

— Am un motiv, şopti ea cu glas întretăiat, dar nu-mi aduc aminte care este.

Cămaşa se ridică şi cobora erotic pe coapsa ei, sub mişcarea degetelor lui îndemânatice, din ce în ce mai sus, înlocuind fiecare gând raţional din mintea ei cu emoţii tulburătoare.

Mâna lui se strecură pe sub cămaşă, înaintând încet şi excitant către zonele ei cele mai sensibile. Simţi cum o acoperă şi scoase o exclamaţie răguşită. Apoi el se întinse alături de ea, tras cu putere de braţele ei ce se mişcau nebuneşte. Pe jumătate acoperind-o cu trupul lui, o apăsă cu greutate binevenită. Ea îi acoperi chipul cu sărutări, explorându-i trupul cu mâini nerăbdătoare, mângâindu-i şi atingându-i pieptul, talia suplă, blugii strâmţi, dorind cu ardoare trupul masculin, acoperit de haine ce o împiedicau să-i simtă căldura.

Zgomotele pasiunii lor umplură încăperea cu exclamaţii întretăiate, cu respiraţii greoaie, cu fâsâitul cearşafului şi al cămăşii de noapte, cu tunetul bătăilor inimilor lor... cu zgomotul unui ciocănit în uşă şi a unei chei în broască.

Deschiseră amândoi ochii brusc.

— Jenny! şopti răguşit Leslie, apoi strigă cu vocea înecată: O clipă, Jenny. Aşteaptă puţin.

Dar cuvintele erau prea răguşite pentru a putea fi auzite.

Luptându-se să se ridice, încercară disperaţi să-şi aşeze hainele şi cearşaful, îndepărtând dorinţele ce-i cuprinseseră cu câteva clipe mai înainte. Îndreptându-şi părul şi ştergându-şi gura, Leslie înşfăcă ceaşca de cafea şi gogoşi, vărsând cafeaua.

Eric privi ţintă la uşa care se deschidea, apoi în jos către blugi. Înşfăcă iute un şervet, îl puse în faţă, apoi se aşeză picior peste picior. Se aplecă sprijinindu-şi cotul de genunchi, cu bărbia în palmă şi privi spre uşă cu o expresie absolut nevinovată şi naivă.

Leslie izbucni în hohote de râs şi se înecă cu cafeaua. Jenny intră în încăpere, îngânând o melodie, trăgând după ea aspiratorul, şi se opri brusc când îi văzu pe amândoi: Eric cu privirea nevinovată şi Leslie care tuşea pentru că se înecase.

Pe chipul ei se vedea lesne că nu reuşiseră s-o

păcălească nicio clipă. Zâmbi şi spuse:

— Oh, nu trebuie să vă jenaţi. Vin mai târziu.

Se întoarse să plece.

— Să nu îndrăzneşti să te mişti de-aici! strigă Leslie. Nu ne-ai întrerupt de la nimic.

Aruncă o privire către Eric, apoi adăugă:

— Intră, te rog.

Se îngrozea la gândul că vestea despre vizita matinală a lui Eric, ca să nu mai pomenim despre şervetul din braţe şi gura ei roşie de sărutări, va începe să circule rapid prin cabană.

Jenny se opri, păru să se gândească, apoi se sprijini de perete cu o expresie atotştiutoare întipărită pe chip.

— Cum vreţi, spuse ea zâmbind.

Apoi pocni din deget.

— Ah, am un mesaj important şi urgent pentru tine, Leslie. Domnul Collingsworth vrea să te vadă imediat. Are o problemă.

Leslie uitase de existenţa lui Warren şi se ridică iute în capul oaselor, ţinând cearşaful strâns la piept.

— Ce fel de problemă? întrebă ea privindu-l cu suspiciune pe Eric.

— E tot o rană de la iedera otrăvitoare.

— Ce!

Se încruntă către Eric şi de data asta semnalele de alarmă reveniră cu puteri sporite.

El sări de pe pat şi privi în spatele şervetului pe

care încă îl mai ţinea în faţă, apoi îi dădu drumul.

— Ar fi mai bine să plec. Am de lucru, spuse el, traversând încăperea.

Leslie sări din pat, uitând de cămaşa de noapte transparentă.

— Stai pe loc, Eric Nordstrom. Să nu îndrăzneşti să mai faci un pas. Acum ştiu de ce-ai venit cu gogoşile alea gata să te sacrifici pe altarul păcii.

Dar el se afla deja la uşă şi se întoarse făcându-i un semn scurt din mână, apoi nu se mai auzi decât zgomotul pe care-l făcea coborând în goană scările.

Ea rămase cu gura căscată la uşă, abia răsuflând de furie. Cum de putuse să fie atât de proastă încât să aibă încredere în el?

Se spălă repede pe dinţi şi pe faţă, apoi se îmbrăcă şi-şi puse lentilele de contact. Ar fi trebuit să le poarte tot timpul, poate că aşa ar fi văzut mai clar ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Îşi trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, încălţă repede o pereche de sandale şi ţâşni pe uşă. Ieşind, abia avu timp să zărească chipul uluit al cameristei. N-avea timp s-o convingă să-şi ţină gura în privinţa situaţiei la care fusese martoră.

Alergând pe hol, aruncă o privire furioasă în direcţia camerei lui Eric, mânioasă la culme că el fusese în stare să facă aşa ceva. Era limpede din reacţia pe care o avusese că el îl dusese pe

Warren în mijlocul pâlcului de iederă otrăvitoare şi, parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, venise plin de îndrăzneală în camera ei ca s-o ameţească cu senzualitatea lui, ducând-o astfel în eroare. Iar ea, ca o proastă, căzuse din nou în capcană.

Warren era probabil imaginea cea mai demnă de milă pe care o văzuse vreodată Leslie. Mâinile şi picioarele îi erau acoperite de băşici inflamate, pline de apă. Nu putea suporta decât o pereche de pantaloni scurţi pe trupul lui chinuit. Îşi ţinea degetele încovoiate ca nişte gheare, gata să-şi rupă pielea în bucăţi.

— Fă ceva! ţipă el când Leslie intră în camera lui. Mor. Simt că înnebunesc.

— Pentru Dumnezeu, nu te scărpina! strigă ea, desfăcând dopul unei sticle cu loţiune pe care o cumpărase de la magazinul vilei.

— Am să te dau cu soluţia asta şi nu o să te mai mănânce chiar atât de tare.

Începu să-l dea cu loţiune din abundenţă.

— Cum de-ai intrat în iedera otrăvitoare?

— De unde să ştiu? se răsti el, de parcă ea ar fi fost vinovată. Nici nu ştiu cum arată.

Leslie îl atingea cu blândeţe, în timp ce pe dinăuntru era un pachet de nervi. Putea să jure că Eric făcuse asta în mod intenţionat. Apoi avusese tupeul, neobrăzarea să vină în camera ei şi s-o ameţească. Dacă Warren se răzgândea în privinţa

achiziţionării staţiunii, după această întâmplare nefericită, vina va fi numai a lui Eric.

După ce-l dădu peste toate punctele iritate, se spălă pe mâini şi se aplecă plină de solicitudine deasupra lui Warren.

— Cum te simţi acum?

— Mai bine, răspunse el supărat. Dar tot mă mai mănâncă. Există vreo pastilă sau vreo injecţie cu care aş putea scăpa de treaba asta?

Ea ştia că nu există nimic şi că trebuie să aştepte să-şi urmeze cursul, dar nu voia să-i spună tocmai ea acest lucru.

— Ai putea face o injecţie cu cortizon care să te ajute. Există o policlinică în oraş, la vreo douăzeci de mile de aici. Vrei să te duc acolo?

— Să ajung pe mâinile unui doctoraş de ţară? Nu, mulţumesc. Mai bine mă întorc la Minneapolis să consult un specialist.

Deschise valiza şi începu să-şi facă bagajele.

— Vii şi tu cu mine, nu?

Ea ar fi vrut, ca să poată discuta cu el şi să-l convingă că Pfarr Lake nu era o staţiune atât de sălbatică cum părea. Dar o discuţie de genul acesta nu părea prea indicată până când nu scăpa de iritaţia provocată de iedera otrăvitoare. Simţi cum i se încleştează maxilarele. Să-l ia naiba pe Eric! se gândi ea şi spuse:

— Nu pot să vin. Sunt multe lucruri de care trebuie să mă îngrijesc aici.

Apoi plecă înainte ca el să apuce să obiecteze, aşa după cum intenţiona.

Capitolul 5

Mai târziu, Leslie se afla în parcare privind maşina lui Warren care dispărea într-un nor de praf.

Când privirea i se opri asupra găurilor din asfalt din jurul picioarelor, dezamăgirea provocată de plecarea lui se transformă într-o furie nebună.

— Lua-l-ar naiba pe Eric, murmură ea şi alergă în vilă.

Inga se afla în spatele recepţiei.

— Unde este Eric? întrebă ea.

Nu avea de gând să-l lase nepedepsit de data asta.

Abia aştepta să pună mâna pe el.

Inga se uită în jur, de parcă el s-ar fi putut afla ascuns într-un colţ.

— Nu ştiu, acum câteva minute era aici.

Pe chipul ei apăru o expresie gânditoare.

— Ba da, ştiu. A spus ceva despre faptul că merge pe malul lacului pentru a da deoparte un buştean căzut în albia râului. N-a plecat de prea multă vreme, aşa că dacă te grăbeşti, îl prinzi din urmă.

Leslie ieşi pe uşă valvârtej înainte ca Inga să termine de vorbit. Mânioasă cum era, nu mai dădu

niciun fel de atenţie copacilor sau lacului, uitându-se doar la cărarea pietruită din faţa ei.

În timp ce alerga, pumnii i se strânseră uşor, iar sandalele bocăneau ritmic pe alee, ca într-o alergare obişnuită pe distanţe lungi.

Când îl zări, se opri din alergare, mulţumindu-se doar să meargă repede. Fără respiraţie şi încălzită, cu transpiraţia care-i curgea pe spate şi între sâni, Leslie privea fix la spatele lui, de parcă ar fi vrut să-l străpungă cu privirea.

Când aproape îl ajunse din urmă, el o auzi şi se întoarse zâmbindu-i. Dar când văzu expresia de pe chipul ei, zâmbetul îi dispăru şi se întoarse iute făcând paşii din ce în ce mai mari.

Ea alergă ultimii câţiva paşi, strigându-i furioasă:

— Eric, aşteaptă!

Dar el merse şi mai repede, iar Leslie abia reuşi să se ţină după el.

— Opreşte-te! spuse ea cu glasul întretăiat.

— Îmi dau seama după cum arăţi că ai de gând să ţipi la mine. De ce să rămân pe loc pentru aşa ceva?

Apucându-l de braţ, Leslie îl forţă să se oprească.

— Ceea ce i-ai făcut lui Warren a fost un lucru îngrozitor. Cum ai putut?

— Dacă avocăţelul ăla prăpădit n-are habar cum arată o iederă otrăvitoare, atunci n-are ce căuta în

pădure. Şi nici aici. Călătorie sprâncenată.

Ea se uită urât la el.

— Warren nu e un avocăţel prăpădit. Este un bărbat foarte drăguţ. Şi de când, mă rog, dai tu ordine cine poate şi cine nu poate să vină aici? Vreau ca el să cumpere Pfarr Lake.

Sprâncenele lui se încruntară ameninţător la rădăcina nasului. Îşi smulse braţul din mâna ei şi porni mai departe, lovind furios cu toporişca ierburile de pe marginea cărării.

— Pentru ce sumă vinzi? întrebă el. O jumătate de milion, un milion? Douăzeci de arginţi?

— Oh, pentru Dumnezeu! pufui ea pe nări şi alergă după el.

Apoi cifrele pe care i le spusese el îi atraseră atenţia.

— Un milion de dolari?

— Să nu-mi spui că ai semnat pentru mai puţin.

— Un milion de dolari?

Rămase cu ochii aţintiţi asupra spatelui lui rigid.

— Aşa ţi-ar trebui, dac-ai făcut-o.

— N-am semnat nimic. Warren n-o să mai vrea să aibă nimic de-a face cu staţiunea după asta.

Brusc, Leslie îşi dădu seama că drumul era mărginit de pini înalţi, a căror coroane atârnau deasupra capului ei. Vila şi împrejurimile unde se simţea în siguranţă dispăruseră de mult în spatele ei şi se grăbi să ţină pasul cu Eric, mişcându-şi picioarele înfiorată.

Deşi trupul lui era în continuare rigid din cauza furiei, Eric îşi încetini mersul până când ea ajunse lângă el. Amândoi priveau mânioşi înainte.

— S-ar putea să fi plecat deocamdată, spuse Eric, dar se va întoarce, nu-ţi face probleme, Grăsunico. Numai ai grijă să nu ceri sub un milion. De fapt, ai putea chiar ridica preţul, dacă zâmbeşti dulce. Apoi o să-ţi poţi cumpăra tot felul de fleacuri drăguţe.

O privi cu o expresie ce se potrivea cu glasul lui sarcastic.

— Mă întreb dacă ai să te mai poţi privi în oglindă, după ce ai să vinzi lacul nostru acelui negustor ambulant.

— Ce tot vorbeşti acolo aiurea despre lacul nostru? se răsti ea furioasă, pentru că el îi atinsese un punct sensibil, cel al unei vinovăţii pe care o simţise crescând de când sosise aici.

— Acesta este lacul meu, şi copacii mei, şi staţiunea mea. Şi pot să fac ce naiba vreau cu ea.

Brusc îşi dădu seama ce spusese. Toate erau ale ei. Întotdeauna se gândise la ele ca aparţinând tatălui ei.

El se întoarse mânios, iar muşchii încordaţi i se vedeau sub mânecile scurte ale cămăşii.

— Spune-mi, te rog, ce drept ai tu asupra staţiunii? întrebă el. Ce-ai făcut pentru a merita toate astea? Nici măcar n-ai încercat să înţelegi ţinutul ăsta, nu ţi-a păsat niciodată de el, iar acum

eşti gata să arunci totul pe apa sâmbetei.

Leslie se încruntă furioasă şi jignită.

— Dacă eşti atât de sigur că nu sunt bună de nimic, ar trebui să fii bucuros că vând şi plec de-aici. Dacă-ţi pasă atât de mult de Pfarr Lake de ce n-o cumperi tu? îl provocă ea.

Umerii lui căzură, iar el îşi aruncă braţele în sus într-un gest de zădărnicie, ţinând în mână toporişca ce lucea în soare. Întorcându-se cu spatele la ea porni mai departe la drum.

Leslie se uită după el. Furia o părăsise şi nu-i mai păsa ce-i făcuse el lui Warren. Ştia ce sentimente încearcă Eric faţă de lac şi de staţiune, şi îl înţelegea, dorind să-l liniştească acum într-un fel. Dar nu era posibil din moment ce era hotărâtă în continuare să vândă, dacă i se ivea ocazia.

Privind înapoi pe drum către vilă, ar fi vrut să alerge în camera ei. Nu se simţea în stare să se întoarcă înapoi singură. Aşa că alergă cu paşi mărunţi după Eric, mergând cât putea de aproape în spatele lui.

Râul Upper Creek curgea între cele două coline la doar o treime din debit faţă de normal. Un pod de lemn se întindea pe deasupra lui chiar înainte de a se vărsa în lac. Eric îl traversă, iar ea îl urmă. Ajuns pe cealaltă parte, el coti, urcând pe o cărare abruptă ce înconjura râul. Leslie privi fix la copacii şi tufişurile ce acopereau cărarea, apoi se uită în spate către vilă. Nu îndrăzni să se întoarcă, deşi

asta însemna să rămână alături de Eric, şi făcu câţiva paşi pe cărare.

El se întoarse brusc.

— De ce te ţii după mine? De ce nu te întorci?

— Mi-e frică să mă întorc singură, spuse ea cu glas pierdut.

Scoţând o exclamaţie de exasperare, el înaintă pe cărare.

Ea se chinui să se ţină după el, împiedicându-se de bolovani şi de tufişuri, îngrozită că s-ar putea să-l piardă din vedere dacă şi-ar fi întors ochii în altă parte.

Lăsând în urmă lacul, pinii se mai răriră, iar Leslie se bucură să vadă copaci mai prietenoşi cum ar fi arţarii, stejarii şi ulmii. Copacii, cu frunzele lor tremurătoare în care se reflectau razele soarelui, nu păreau ameninţători. Chiar şi aşa, oftă uşurată când Eric se opri în cele din urmă. Suta de metri pe care o parcurseseră în interiorul pădurii era mai mult decât putea ea suporta.

Buştenii căzuţi se aflau într-un loc strâmt, unde râul se îngusta la trecerea printre două dealuri. Copacii uscaţi se despicaseră şi stăvileau apa cu capetele lor solide proptite în câţiva bolovani uriaşi de pe marginea râului. Dărâmăturile şi ramurile uscate, care stăvileau apa, formaseră o baltă între cele două coline. Părea întunecată şi adâncă, iar Leslie îşi dădea seama de ce era

necesar ca stăvilarul să fie distrus. Dacă s-ar fi produs o ruptură bruscă, atunci apa ar fi năvălit pe neaşteptate în jurul colinelor.

Apa curgea peste stăvilar într-o mică cascadă ce susura plăcut în lumina razelor de soare şi privind-o cât de frumoasă era nici nu-ţi venea să crezi că putea constitui un potenţial pericol în orice moment.

Eric puse toporişca alături şi intră în apă începând să înlăture crengile şi azvârlindu-le pe mal.

Leslie stătea necăjită pe mal, regretând cearta pe care o provocase şi deplângând împrejurările care o determinaseră. Îl privi fascinată de felul în care razele soarelui i se reflectau în buclele aurii ale părului. Înţelegea de ce era furios şi dezamăgit, dar ar fi vrut ca şi el să încerce să privească lucrurile din punctul ei de vedere şi să-şi dea seama de motivele care o determinau să acţioneze astfel.

Încet, înaintă pe cărare, printre tufişuri, până când ajunse lângă el. Eric nu-i dădu atenţie până când ea nu se întinse să tragă de un lemn.

— Lasă-l acolo! se răsti el. O să cadă toţi peste tine.

Jignită, Leslie se retrase şi se aşeză pe un bolovan la câţiva metri distanţă, simţindu-se întristată. O pasăre din arţanul aflat deasupra ei zbură, ciripind zgomotos. Probabil că şi ea dorea

ca Leslie să plece de acolo. Soarele îi ardea umerii, iar ţânţarii se adunară în jurul ei înfruptându-se din braţele ei goale. Transpiră şi dădu din mâini apărându-se, apoi se ridică să se mişte puţin, urcând pe cărare.

Se simţea singură şi părăsită, şi-i aruncă o privire iritată lui Eric. El îşi scosese cămaşa şi mânuia toporişca cu lovituri puternice ce izbeau lemnele din stăvilar. Soarele strălucea pe umerii lui goi, iar furia pe care o încerca se observa uşor pe chipul lui încruntat, precum şi prin loviturile puternice pe care le aplica buştenilor.

Înaintând încet pe cărare, Leslie încercă să se autoconvingă să se întoarcă la vilă. Era umilitor să stea acolo când era limpede că nu e deloc binevenită. Ajunse doar până la pinii din jurul lacului şi nu mai fu în stare să mai facă niciun pas. Erau o barieră imposibil de trecut. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie, iar pulsul i se mări când rămase cu privirea aţintită asupra lor. Privi cu părere de rău către Eric şi se întoarse din nou pe cărare.

Apa râului susura liniştită prin râpa adâncă, înaintând către lac şi Leslie îşi îndreptă atenţia către cântecul ei molcom. Pietrele din albia râului străluceau în soare ca nişte nestemate. Punând piciorul pe un bolovan, se aplecă să ridice o pietricică verde din albia râului, care, însă de îndată ce se uscă, deveni cenuşie pierzându-şi tot

farmecul. Când îi dădu drumul la loc în apă deveni imediat verde ca smaraldul.

Un strigăt îngrozit al lui Eric o făcu să-şi înalţe iute capul. Stând în picioare deasupra stăvilarului, Eric îi făcea semne cu mâna şi striga la ea, dar glasul lui era acoperit de zgomotul apei.

— Ce? strigă ea. N-aud.

Apoi, spre groaza ei, văzu cum baza stăvilarului începe să se clatine, apoi se crapă şi în cele din urmă dispare. Apa năvăli. Eric sări pe cărarea de pe marginea râului şi alergă spre ea, chiar în clipa în care restul stăvilarului dispăru sub ape. Un perete uriaş de apă se înălţă tunând în spatele lui.

Leslie sări de pe bolovan pe cărare, dar piciorul îi alunecă şi căzu. Îşi ridică privirea înnebunită, dar Eric dispăruse printre buştenii duşi la vale de forţa apei dezlănţuite ce mătura totul în cale.

Înainte de a apuca să se ridice în picioare, valul de apă o lovi, purtând-o în jos către albia râului. Tuşind şi înecându-se, se luptă să-şi ţină capul deasupra. Crengile şi lemnele o loviră, iar pietroaiele din albia râului îi juliră pielea în timp ce ea se agăţa cu disperare încercând să se salveze.

Zări podeţul alergând către ea şi apa care îl lovea cu o forţă explozivă. Disperată, se cufundă sub apă încercând să-şi protejeze capul. Trecu dusă de ape pe lângă pod, în mare viteză, aproape atingând cu spatele pilonii.

După ce trecu de el, puterea valului de apă o duse direct în lac, apoi se abătu, lăsând-o să plutească în derivă. Lăsându-se uşor în jos, îşi întinse picioarele, rugându-se să dea de fund, dar nu simţi nimic decât apă. Îngrozită, înotă ajungând la suprafaţă şi trăgând disperată aer în piept.

Unul dintre cele mai îngrozitoare coşmaruri ale ei devenise realitate. Era abandonată şi neajutorată într-o mare de apă.

— Eric… reuşi ea să articuleze, cerând ajutor.

Apoi panica ei crescu când îşi dădu seama că el fusese prins în potopul apelor dezlănţuite. Înotând câineşte, privi printre crengile şi lemnele ce pluteau în jurul ei, dar nu-l zări. Nu se vedea nimic în jur decât resturi din stăvilar.

Aproape plângând, îngrozită de soarta lui, Leslie începu să înoate aşa cum învăţase la şcoală, ştiind că trebuie să meargă după ajutor. Se îndreptă către insula care era mai aproape decât malul lacului, iar spaima în legătură cu soarta lui Eric o făcu să uite complet de repulsia ciudată pe care o simţea faţă de bucata de pământ înconjurată de o lizieră de copaci.

Când ajunse la mal şi atinse fundul, se întoarse către lac aruncând o ultimă privire cercetătoare pe suprafaţa lui. Inima îi zvâcni uşurată când zări capul ud al lui Eric şi braţele care înotau în direcţia ei.

Apăsându-şi pieptul cu pumnii, clipi de câteva ori către el, încercând să-şi stăvilească valul de ameţeală ce o cuprinsese.

El ajunse lângă ea cu apa picurându-i din păr şi de pe umerii goi. Aruncându-şi braţele de gâtul lui, îl îmbrăţişă strâns, întrebându-l:

— Ai păţit ceva? Mi-a fost atât de frică pentru tine. Te-am căutat şi m-am tot uitat după tine, dar nu te-am găsit.

Ultimele cuvinte fură rostite printre suspine.

— Iar eu te căutam pe tine, zise el, strângând-o la piept.

Probabil că am înotat amândoi în cerc.

Pieptul lui se ridică şi cobora cu greutate din cauza emoţiilor încercate şi a înotului, iar glasul îi era ciudat de răguşit.

— Când am văzut că apa năvăleşte către tine, n-am crezut că… mi-a fost teamă…

Nu putu termina şi-şi lipi obrazul de părul ei ud.

Se despărţiră după câteva clipe, înaintând către plaja acoperită cu nisip. Se prăbuşiră amândoi alături, ţinându-se de mână şi tremurând din cauza emoţiilor şi a şocului.

Apoi ea îl privi mai atentă. Avea o zgârietură pe frunte, iar dintr-o rană de pe coaste îi curgea sânge.

— Eşti rănit, spuse ea repede.

El îşi pipăi capul cu grijă, apoi se uită în jos pe piept.

— Nu-i nimic decât nişte zgârieturi, spuse el. Tu ai păţit ceva?

Pipăindu-şi corpul, Leslie descoperi câteva locuri dureroase, iar genunchii ei ar fi avut nevoie de câteva pansamente.

— Nimic care să nu treacă în timp, anunţă ea.

— Slavă Domnului, şopti el, aruncându-i o privire aspră cu ochii lui albaştri care deveniră glaciali. Îţi dai seama că ar fi putut fi mult mai rău?

Glasul îi tremură din cauza fricii pe care abia acum o resimţea în întregime faţă de soarta ei.

— Ce dracu' făceai în albia râului?

Chipul i se îmbujoră uşor de mânie, iar mâinile îi tremurau în timp ce-şi freca fruntea.

— Ai fi putut fi omorâtă.

Leslie tremura la fel de tare ca şi el, aproape în acelaşi ritm şi se răsti la el furioasă:

— Eu! strigă ea. Eu aş fi putut fi omorâtă! Dar de ce ai sărit tu în faţa valului de apă? Ai fi fost în siguranţă dacă rămâneai pe loc.

— Trebuia să fac ceva! urlă el. Ştiai că încerc să distrug stăvilarul. Apa trebuia să curgă pe undeva şi calea cea mai evidentă era prin albia râului. Cum de-ai putut fi atât de proastă?

— Proastă? Proastă! ţipă ea, îngrozită când îşi dădu seama cât de lipsită de înţelepciune fusese. Dacă n-ai fi fost atât de arţăgos şi m-ai fi lăsat să te ajut la stăvilar, nu m-aş fi aflat acolo.

— La dracu’! pufni el şi se lăsă din nou pe nisip.

Leslie se întrebă într-o doară de ce oare ţipau unul la celălalt când ea ar fi preferat să se afle în braţele lui şi să fie mângâiată.

— Ar fi putut fi mult mai rău, murmură ea, gândindu-se să-i ceară scuze că ţipase la el, dar apoi îşi aminti că el începuse ziua făcând dragoste cu ea, încercând astfel să-i distragă atenţia de la iedera otrăvitoare a lui Warren şi se încruntă.

El îi observă ochii întunecaţi şi se ridică îndreptându-se către copacii de pe insulă. Ea îl privi, în continuare furioasă, apoi chipul îi păli, dându-şi seama unde se afla. Toată spaima şi groaza provocată de insulă şi de pinii uriaşi o copleşiră dintr-odată.

Sări în picioare şi se luă după el.

— Unde te duci? strigă ea.

— Traversez insula ca să înot până la vilă. Am să aduc o barcă şi vin să te iau.

Glasuri fantomatice îi răsunară în urechi şi alergă imediat după el. Se agăţă cu degetele de centura lui şi porni împiedicându-se în spatele lui.

Când ajunseră de cealaltă parte a insulei, ea privi vila cu nostalgie în ochi.

— Ei poftim, spuse Eric dezgustat. Nu se vede nicio barcă. Altminteri, toată lumea iese la pescuit.

Se aşeză jos pe nisip şi începu să-şi desfacă şireturile de la ghetele ude.

— Ce faci? întrebă ea repede.

— Pot să înot mai uşor fără greutate suplimentară.

Ea se aplecă să-şi scoată sandalele.

— Dar tu ce crezi că faci? întrebă el unindu-şi sprâncenele la rădăcina nasului.

— N-am de gând să rămân aici singură, răspunse ea, aruncând o privire îngrozită către copacii din spate.

— Leslie, fii înţelegătoare. E aproape un sfert de milă până la vilă.

— Pot să înot, insistă ea. Picioarele şi plămânii mei sunt puternici de la alergat.

Când intră în apă simţi de parcă insula ar fi sfărâmat ceva în ea.

— Bănuiesc că te aştepţi să te împing de la spate când n-ai să mai poţi. Ei bine, să ştii că nu sunt în stare, mai ales acum, după aventura cu stăvilarul.

— N-o să trebuiască să mă împingi de la spate. Dacă tu poţi, pot şi eu, la naiba!

Vila părea foarte îndepărtată şi mică, iar ea nu se simţea deloc sigură aşa cum voia să pară, dar, când se uită în spate la insulă, un nor trecu acoperind soarele şi umbra sa îngheţă copacii.

— Grăsunico, fii înţelegătoare, o rugă Eric, apucând-o de mână.

Smulgându-se de lângă el, intră şi mai adânc în apă şi porni să înoate în stilul ei învechit.

El înota alături de ea, dar părea de parcă ar fi

fost gata să-i tragă un pumn şi s-o lege de un copac de pe insulă. Ea se întoarse şi se concentra asupra ritmului de înot, înaintând cu încăpăţânare şi forţându-se să nu se mai gândească la tonele de apă din jurul ei.

Înainte de a ajunge la jumătatea distanţei, muşchii o dureau de efort, dar se forţă să se mişte în continuare.

— De ce nu te odihneşti puţin? spuse Eric.

Ea nu-l luă în seamă şi continuă să înoate. Dacă s-ar fi oprit, nu ar mai fi fost în stare să pornească din nou. Pe măsură ce se apropiau de mal, Leslie se uita la vilă ori de câte ori trăgea aer în piept. Muşchii i se înmuiaseră aproape de tot, dar ţărmul nu părea să se fi apropiat prea mult.

După o vreme nu mai avu puterea să privească înainte.

Când ajunse la ponton se agăţă de el, abia trăgându-şi sufletul. Eric o împinse în sus şi urcă, ajutând-o apoi să se ridice, dar picioarele n-o mai ţineau.

Luând-o în braţe, o strânse la piept.

— Asta a fost o adevărată performanţă, prostuţă mică şi nebună ce eşti, îi şopti el la ureche.

Apucându-l de gât cu mâinile, ea privi în ochii lui albaştri precum cerul şi zâmbi surprinsă şi mândră în acelaşi timp. De fapt, reuşise, traversase lacul înot.

Părul lui ud se ondulase în inele la tâmple, iar ea

îi putea simţi puterea muşchilor încordaţi. Lăsându-şi capul pe umărul lui, îi trecu prin cap ideea că ar fi fost foarte plăcut să depăşească toate problemele avându-l alături pe acest bărbat.

Închizând ochii, savură plăcerea de a fi ţinută în braţe, legănată şi dusă pe scări spre vilă.

Când Eric ajunse cu ea în hol, în jurul lor se strânseseră ca de obicei o mulţime de oameni curioşi şi îngrijoraţi.

Apoi se auzi glasul mătuşii Inga, întrebându-l pe Eric:

— Ce s-a mai întâmplat de data asta? Ce i-ai mai făcut acum?

Ea vru să-i ia apărarea, dar efortul părea mult prea mare, în starea de epuizare în care se afla.

— Nu este nimic grav, îl auzi ea răspunzând. Doamna şefă a dat o bătălie împotriva lacului, dar nu sunt sigur cine a câştigat.

O purtă mai departe în braţe, urcând câteva trepte, apoi se opri, uitându-se în urmă.

— Ar fi mai bine să vii ca s-o bagi în pat.

Capitolul 6

Leslie nu se mai trezi până a doua zi de dimineaţă. Când se dădu jos din pat o dureau toţi muşchii şi toate încheieturile, dar un duş fierbinte o ajută să-şi revină. Părea de necrezut că traversase lacul înot şi avea o senzaţie

copilărească de mândrie şi satisfacţie.

În timp ce-şi lua micul dejun se gândi la Eric. În ciuda comportării lui iresponsabile de ieri-dimineaţă, încercând să o ducă cu zăhărelul ca să-i abată mânia în legătură cu ce-i făcuse lui Warren, dorea totuşi să-l vadă din nou.

Acceptând încă o ceaşcă de cafea de la chelneriţa care o servea, se gândi că nu trebuia să rămână la Pfarr Lake, unde se afla în pericol din cauza reacţiei ei faţă de Eric. Dar de îndată ce se gândi la plecare, respinse ideea spunându-şi că trebuia să rămână pentru a studia starea financiară şi problemele staţiunii. În fond, dacă Warren nu cumpăra, va trebui să ştie ce are de făcut. Nu-i aşa? Bineînţeles. Părăsind sufrageria, merse să-l caute pe Eric. Era îngrijorată la gândul că el s-ar putea să fie încă supărat pe ea în urma discuţiei aprinse pe care o avuseseră.

Holul era aglomerat şi plin de agitaţie datorită sfârşitului de serie când oaspeţii plecau. Duminica era zi de plecare şi turiştii, cu feţe zâmbitoare şi bine bronzaţi, stăteau la rând pentru a preda cheile şi a-şi lua rămas-bun, nu fără părere de rău.

Eric nu se afla prin preajmă, aşa că se duse la recepţie unde Inga supraveghea bunul mers al lucrurilor.

— Nu l-ai văzut pe Eric? întrebă el.

Inga îşi ridică privirea şi pufni pe nări.

— A plecat azi-dimineaţă cu maşina la

TwinCities, fir-ar el să fie. Putea să stea să ne ajute puţin. Doar ştie că duminica e cea mai aglomerată zi a noastră.

— Când se întoarce? întrebă Leslie, simţind cum o cuprinde dezamăgirea.

Probabil că reacţionase mai furios la ceartă decât crezuse ea.

— N-am idee, răspunse Inga. Cred că o să apară când ai să-l vezi.

— Pot să te ajut cu ceva?

Inga îi aruncă o privire ascuţită şi întrebătoare, apoi spuse:

— Dacă vrei, poţi să-i supraveghezi pe studenţi să termine treaba mai repede în căsuţe şi în camere înainte ca noii oaspeţi să sosească. E o modalitate prin care poţi ajunge să-i cunoşti mai bine.

Aşa era şi spre sfârşitul zilei Leslie se simţi frântă de oboseală după toată munca agitată, dar îi cunoscuse aproape pe toţi cei din trupa tânără de la Pfarr Lake şi simţi că ei o acceptaseră cu plăcere în mijlocul lor.

Seara târziu, Eric tot încă nu se întorsese, iar ea se duse la culcare gândindu-se multă vreme la faptul că era plecat.

Luni la prânz el tot nu se întorsese încă, iar Leslie, singură şi părăsită, începu să se înfurie din nou pe el. La urma urmei, singurul motiv pentru

care acceptase să mai rămână câteva zile în plus la Pfarr Lake era faptul că îi promisese că o va învăţa să iubească această staţiune. Până acum însă nu făcuse nimic altceva decât s-o facă să-i dorească mereu prezenţa alături de ea şi să-i simtă atingerea, buzele şi limba…

Scuturându-se furioasă de aceste gânduri, se ridică de la masă şi porni spre biroul tatălui ei. O să-şi ţină mintea preocupată, încercând să facă ordine prin lucrurile lui.

Umblând prin sertarele de la birou, descoperi că fusese un om foarte meticulos, care nu aruncase nimic, păstrând totul, chiar şi scrisorile şi desenele pe care ea i le trimisese de pe vremea când era copil. Îşi şterse câteva lacrimi care-i alunecară pe obraji.

Când sună telefonul, îl ridică repede sperând că este Eric. Dar era Warren care îi spuse cu un glas seducător:

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Glasul lui suna deosebit de moale, de parcă ar fi fost învelit în catifea.

Îl ascultă cum îi dă un raport clinic documentat în legătură cu evoluţia iritaţiei cauzată de iedera otrăvitoare şi simţi cum îi dispare tot optimismul.

— Când te întorci? întrebă el în cele din urmă. Sper că nu ai de gând să rămâi acolo toată săptămâna.

— Trebuie, spuse ea. Am multe de făcut.

Warren rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Am pregătit actele. Dacă te întorci acum le putem semna. Apoi nu va mai trebui să-ţi faci griji în privinţa staţiunii.

— Actele! exclamă ea. Dar nici măcar n-am discutat despre preţ.

— Sunt dispus să ofer o jumătate de milion.

Privind fix în spaţiu ea se încruntă foarte mult, începând să se întrebe în mod serios oare de ce Warren dorea să cumpere Pfarr Lake. Trebuie să fi existat ceva mult mai important decât dragostea faţă de natură.

— O jumătate de milion, repetă ea încet, amintindu-şi ceea ce îi spusese Eric. Ţi-ai putea cumpăra o casă drăguţă la marginea oraşului cu banii ăştia, Warren.

— Este o ofertă rezonabilă, spuse el lăsând la o parte tonul catifelat din glas. Va trebui să investesc o sumă considerabilă în staţiune.

Se opri, apoi spuse:

— Doar dacă nu te gândeşti la vreun alt cumpărător.

Ştia că ea nu mai avea niciun alt client interesat şi Leslie începu dintr-odată să-l suspecteze că dorea tare mult să pună mâna pe Pfarr Lake. Şi pe urmă ori de câte ori se simţea intimidată, ea refuza să se lase convinsă împotriva voinţei ei.

— O să vorbim când ajungem acasă, spuse ea cu fermitate şi închise înainte ca el să apuce să mai

spună ceva.

Apoi rămase cu mâna pe receptor, sperând că nu va regreta tratamentul glacial pe care i-l aplicase.

Întorcându-se la treaba ei, deschise un alt sertar şi se uită înăuntru. Ochii i se umplură de lacrimi când găsi o bombonieră plină cu dropsuri de lămâie. Acesta fusese răspunsul tatălui ei la toate problemele din copilărie. Un drops de lămâie şi o discuţie puteau rezolva orice. Scoţând capacul, luă o bomboană şi o băgă în gură. Cu siguranţă că şi acum avea nevoie de un răspuns la problemele pe care le avea.

Alături de bombonieră se afla un album vechi cu fotografii în care se uitase de multe ori în copilărie. Toate pozele fuseseră făcute la Pfarr Lake.

Primele erau cu părinţii ei, tineri şi îndrăgostiţi. Apoi apărea Leslie, un copil dolofan, apoi puţin mai mărişoară la trei, patru ani.

Când avea şase ani, părinţii ei divorţaseră, iar mama dispăruse din album. Leslie apărea în fotografii tulburată şi tristă.

În ultima parte a albumului apărea Eric, un adolescent cu mâini şi picioare prea lungi pentru corpul lui.

Şi în fotografii se vedea cât era de mucalit.

Aproape întotdeauna el şi cu Leslie apăreau împreună, ea în prim-plan, ca o domnişoară, iar el

mai mereu ba într-un copac, agăţat de-o creangă, ba pe o scară, urcat pe balustradă. Ciudat, dar după ce el începuse să apară alături de ea în fotografii, confuzia şi tristeţea dispăruseră de pe chipul ei. Normal ar fi fost ca să arate şi mai tulburată, având în vedere ce trebuise să îndure din partea lui în verile acelea. Dacă ţinea bine minte fusese un adevărat chin.

În timp ce se gândea la el, uşa biroului se deschise şi intră Eric de parcă ea i-ar fi invocat spiritul. Cămaşa şi pantalonii lui erau boţiţi de pe urma unui drum de trei ore cu maşina din TwinCities, iar jacheta şi-o ţinea pe umăr, cu un deget de agăţătoare. Uitându-se la ea cu o privire rece, aruncă jacheta şi se aşeză pe un scaun, întinzându-şi picioarele.

— Inga mi-a spus că m-ai căutat. Ce vrei?

Zâmbetul ei de bun-venit îi îngheţă pe buze şi dispăru. Dorise să uite certa lor, dar, evident, el nu se afla în aceeaşi dispoziţie.

— Nimic, în mod deosebit. Mă întrebam doar unde ai fost.

El privi tăcut undeva, deasupra capului ei. Niciodată nu-i văzuse bărbia atât de fermă şi rigidă sau gura atât de neprietenoasă.

Trebuia să existe o cale de a-l îmblânzi. Nu-i putea suporta ostilitatea, nu acum după ce o cucerise cu farmecul lui.

— Am găsit un album vechi cu poze de-ale

noastre când eram copii, încercă ea timid.

El nu-i răspunse. Ea scoase bomboniera din sertar, îi scoase capacul şi i-o întinse.

— Facem pace?

Timp de câteva secunde el nu se mişcă, apoi zâmbi înciudat, se întinse luând o bomboană şi o aruncă în sus, prinzând-o apoi în gură. Ea bănui că şi el îşi rezolvase câteva probleme cu dropsuri de lămâie şi cu o discuţie.

— Înţeleg că deplasarea ta în oraş n-a fost plăcută, spuse ea.

— A fost mizerabilă.

— Păcat, îl compătimi ea, auzindu-l cum sfărâmă bomboana între dinţi.

Apoi rămase nedumerită când îl auzi întrebând-o:

— Cum l-ai cunoscut pe acest Collingsworth? L-ai căutat tu?

Ea se încruntă, pentru că întrebarea lui suna ca o acuzaţie.

— L-am cunoscut la o petrecere. Gazda mi l-a prezentat.

— Cine a adus vorba despre afacerea asta cu vânzarea staţiunii?

— Dacă acesta este un interogatoriu, atunci poate că am nevoie de un avocat, zise ea iritată.

Apoi se răzgândi şi-i răspunse:

— Nu-mi aduc aminte exact, el m-a întrebat despre familie, iar eu i-am spus despre moartea

tatălui meu, iar restul pur şi simplu a venit de la sine.

Încruntându-se şi mai tare, ea îşi dădu seama că Warren o făcuse să-i povestească despre Pfarr Lake trăgând-o încet de limbă. Se întrebă brusc dacă nu cumva el aranjase acea întâlnire doar cu acest scop şi se uită la Eric.

— De ce-mi pui toate întrebările astea?

El păru să se mai liniştească auzindu-i răspunsurile şi se îndreptă în scaun, aplecându-se cu coatele pe genunchi.

— Chiar nu ştii cu cine este asociat, nu-i aşa? Sau cum e cu vânzarea asta?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El întinse mâna şi mai luă un drops de lămâie din bomboniera, ţinându-l de data asta în gură.

— Am fost la Minneapolis ca să mă interesez despre el. Este acel Collingsworth din compania Collingsworth şi Richfield Inc.

Ea clătină din cap, nedumerită.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Nu citeşti ziarele? Sunt proprietari de terenuri.

Ea ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta?

Trupul lui deveni rigid.

— Şi ce-i cu asta! Ai idee ce vor face cu lacul şi cu pământul de aici?

— Nu, cred că nu.

— Mai întâi vor tăia majoritatea copacilor pentru a instala căsuţe de vacanţe. Bineînţeles, asta după ce vor dărâma vila şi cabanele. Apoi vor tăia şi restul de copaci pentru terenuri de golf şi de tenis, ca să nu mai vorbim despre staţii de benzină şi magazine. Vor transforma totul într-un mic orăşel, îl vor îngrădi cu garduri şi vor pune un paznic la poartă. Or să aducă bărci cu motor de mare putere care or să-ţi spargă timpanele cu zgomotul lor. Vor ruina ecologia lacului până când acesta se va umple cu vegetaţie şi va muri. Probabil că vor dori să facă o staţiune permanentă, aşa că pentru sezonul de iarnă vor transforma cu buldozerele dealurile în pârtie de schi. Te-ai lămurit acuma?

Ea îl privi cu ochi mari.

— N-am ştiut.

El îi studie chipul.

— Nu, nu cred că ai ştiut.

Oftă.

— Nu-ţi plac copacii şi pădurea. Dar te-ar deranja să dispară?

Ea nu ştia cum să-i răspundă.

— Copacii mă sperie, dar nu-mi pot imagina lacul fără ei. Mai degrabă mi-ar părea rău de vilă.

— De ce ţi-e atât de frică de copaci? întrebă el. Aşa ceva nu este sănătos.

Ea îşi strânse umerii.

— Îmi dau ameţeli. Am senzaţia că se prăbuşesc

peste mine.

Zâmbi pentru a-şi ascunde stinghereala.

— Şi nu mi-a fost de ajutor când m-ai lăsat în mijlocul pădurii ultima dată. De ce mi-ai făcut asta?

El zâmbi, iar în ochi i se citea amuzamentul.

— Vrei să ştii unde te aflai când te-ai rătăcit în pădurea adâncă şi întunecată? Am să-ţi arăt.

— Nu prea ţin în mod deosebit la asta, recunoscu ea, clătinând din cap.

— Chiar dacă-ţi promit, pe cuvânt de cercetaş – ridică trei degete în aer –, că n-am să te părăsesc de data asta?

— Când ai fost tu cercetaş, mă rog?

El îşi lăsă degetele în jos şi zâmbi.

— Niciodată, dar promit. Ai să rămâi uimită când ai să vezi unde te-ai rătăcit.

— Oh, Eric, spuse ea exasperată. Nu merg în pădure cu tine. Ai spus că ai să mă faci să-mi placă locul ăsta şi până acum nu ai făcut altceva decât să mă bagi în lac, să mă arunci în faţa unui torent de apă şi să te cerţi cu mine. Ce speri să obţii în felul ăsta?

— Îmi pare rău pentru ceartă. Sentimentele mele o cam iau razna când e vorba despre Pfarr Lake.

O privi cu sprâncenele ridicate şi-i acceptă gestul de încuviinţare, apoi zâmbi.

— Pentru o fată îngrozită de apă, ai dat un

adevărat spectacol de înot.

— Acum, te pomeneşti că vrei să mă convingi că tu ai regizat prăbuşirea stăvilarului acela ca să mă faci să scap de frica de lac printr-o terapie de şoc, aşa e? întrebă ea.

— Nu chiar, dar nu poţi nega faptul că ai reuşit să-l traversezi.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel într-o pungă de plastic.

— Aproape că uitasem, ţi-am luat un cadou. Pun pariu că nu ai aşa ceva.

Ea îl luă şi-l privi suspicioasă.

— Nu prea am încredere în lucrurile împachetate în hârtie cafenie.

— Ai dreptate, dar totuşi deschide-l.

Ea scoase un costum de baie cafeniu, croit cu mare zgârcenie, şi spuse:

— Oh, nu!

— Să nu încerci să-mi spui că ţi-e teamă să dai din picioare la marginea lacului alături de mine, o tachină el.

Ea băgă costumul înapoi în pungă.

— Deci acum plănuieşti să mă laşi să mă rătăcesc din nou în pădure ca să-mi dovedeşti că voi fi în stare să-mi găsesc drumul înapoi şi să-mi vindec teama de copaci? Nu, mulţumesc.

— Deja ţi-am promis că nu te las singură şi n-am să te pierd din ochi. Nu vreau decât să scap de acuzaţiile pe care mi le-ai adus că te-aş fi lăsat

singură în mijlocul junglei.

Se ridică şi-şi luă jacheta.

— Du-te şi pune-ţi ceva mai gros decât pantalonii ăştia scurţi.

— Deja începe să nu-mi mai placă, dacă am nevoie de haine groase. Cât de dură va fi această experienţă?

— Haide odată, spuse el punând capăt discuţiei şi împingând-o pe uşă afară.

În timp ce urca pe scări era sigură că el o convinsese să facă un lucru pe care nu-l dorea, dar în inima ei nu-i păsa prea mult. Era mult prea plăcut când îl avea prin preajmă.

Leslie coborî scările, îmbrăcată cu o pereche de blugi, un tricou, pantofi de sport şi unsă bine cu soluţie contra insectelor, ieşind pe verandă unde o aştepta Eric.

El privea un cuplu de bătrâni ce se plimbau prin curte şi când ea veni lângă el, zâmbi şi spuse încet:

— Uită-te la cei doi, familia Peterson, vin aici în iunie de patruzeci şi şapte de ani. Şi-au petrecut aici luna de miere, la puţin timp după ce s-a deschis vila pentru turişti. Au acum aproape şaptezeci de ani şi încă se iubesc.

Leslie îi privi pe cei doi bătrâni care coborau greoi treptele către ponton, ţinându-se strâns de balustradă. Îi displăcea profund să se gândească

câte vieţi vor fi afectate de vânzarea staţiunii.

Când Eric o luă de mână, ea îşi adună tot curajul pentru a-l însoţi, ocolind aripa de sud a vilei, trecând de dormitorul studenţilor şi înaintând către pădure. De îndată ce zări liziera cu pini deşi şi înalţi simţi cum se încordează şi începu să respire sacadat. Trăgându-se puţin înapoi, şopti:

— Eric, nu cred că…

— Şşt, n-o să se întâmple nimic, murmură el trăgând-o aproape.

Lumina dispăru făcând loc umbrelor când soarele fu acoperit de coroanele pinilor. O adiere uşoară fremăta printre ramuri, iar ea înainta simţind cum i se înmoaie genunchii, ţinându-şi privirea pironită în pământ, la acele ruginii de pin căzute pe cărare. Degetele ei strângeau cu putere mâna lui Eric. Cărarea începu să urce pe o colină, înconjurând un buştean căzut, ce putrezise, şi o grămadă de bolovani acoperiţi de muşchi. Eric se opri în vârful colinei, iar Leslie se apropie de el cât de mult putu, privind temătoare în jur.

— De ce ne-am oprit? Nu putem să mergem mai departe şi să terminăm odată mai repede?

— Aici e, o anunţă el. Aici te-am lăsat.

Ea îl privi fix, încruntându-se, apoi aruncă o privire prudentă în jur. Acoperişul vilei se vedea clar jos, printre ramurile copacilor.

— Nu te cred! exclamă ea. N-am găsit drumul înapoi. N-am văzut nimic cunoscut în jur.

— Este adevărat. Probabil că ai alergat ca o maniacă aiurea şi te-ai rătăcit. S-ar putea să fi coborât de cealaltă parte a colinei în loc să mergi către vilă. Probabil că n-ai putut să vezi vila, pentru că ai mers cu capul în pământ, aşa cum ai făcut şi acum. Dar jur că ăsta-i locul unde te-am lăsat. Nu te-aş fi părăsit dacă aş fi crezut că nu te poţi descurca. Crede-mă.

Privind la acoperişul cu şindrilă, Leslie îşi duse mâna la gură şi spuse:

— Mă simt stingherită. Ai fost pedepsit pentru asta, nu?

— Am fost consemnat o săptămână în cameră, fără să am voie să merg la pescuit, să înot, să merg cu barca sau orice altceva. Nu prea am fost încântat nici eu de ce am păţit din cauza ta după episodul acela.

— Îmi închipui că n-ai fost.

Zâmbi cu părere de rău.

— Poţi să accepţi scuze retroactive? Ar fi trebuit să am mai multă minte.

Se încruntă.

— Dar tot nu-mi amintesc de ce am venit aici cu tine. Eram la fel de speriată de copaci cum sunt şi acum, poate chiar mai mult.

Ochii lui se încreţiră de râs.

— Plănuisem să facem ghirlande pentru Crăciun din conuri de pin ca să ne îmbogăţim repede.

Leslie dădu din cap.

— Acum mi-aduc aminte. Aduseseşi un sac plin cu conuri de pin şi nu voiai să le împarţi cu mine. M-ai făcut să vin să-mi caut singură. Lăcomia a întrecut spaima.

El râse.

— Intenţia mea era să te duc singură în pădure ca să te pot săruta. Cu siguranţă că-ţi aminteşti şi asta.

— Nu-mi aduc aminte decât că ne-am rătăcit şi am fost îngrozită. Ce-ai făcut? M-ai sărutat şi ai fugit?

— N-ai vrut. Când am încercat să te sărut cu toată ardoarea celor şaisprezece ani ai mei mi-ai făcut o figură frumoasă. Vreau să spun că nu numai că m-ai pălmuit, dar m-ai lovit şi cu pumnul în bărbie de-am văzut stele verzi.

— Eu am făcut aşa ceva? Nu te cred!

— Oh, ba da.

Râse.

— Acum ce-ai fi vrut să fac? Orgoliul meu fusese distrus, aşa că am plecat să-mi ling rănile.

Ea clătină încet din cap, zâmbind.

— Maturizarea e o treabă dificilă, nu?

Apoi râse.

— Apoi data următoare, când ai încercat să mă săruţi, am fugit eu de tine.

— Cel puţin nu m-ai lovit.

Zâmbi.

— Văd că lucrurile au început să progreseze.

O pală de vânt făcu să tremure crengile copacilor, iar ea privi în sus înfricoşată.

— Acum, dacă am lămurit problema asta, putem să ne întoarcem la vilă?

Trunchiurile masive ale copacilor o făceau să se simtă prinsă ca într-o capcană.

Eric rămase pe loc, ţinând-o de mână. Ea încercă să se desprindă, dar degetele lui îi cuprinseră încheietura.

— De ce te sperie copacii ăştia prietenoşi? Spune-mi un singur motiv raţional şi am să-l accept.

— Eric! Mi-ai promis.

— Am promis că n-am să te las singură în pădure şi n-am s-o fac. Acum spune-mi motivul.

— Nu am un motiv logic, spuse ea disperată. Am senzaţia că se vor prăbuşi peste mine şi că am să mă sufoc. Te rog, du-mă înapoi.

— Nu cad peste tine. Uită-te la ei.

— Nu pot! strigă ea, răsucindu-şi braţul.

Degetele lui nu-i dădură drumul însă, iar ea se simţi prinsă în capcană.

Apoi el o luă în braţe şi o întoarse sprijinind-o cu spatele de pieptul lui, punându-i un braţ în jurul taliei, iar cu celălalt ţinând-o de umeri.

— Acum, uită-te-n sus, îi ceru el.

Cu greu, ea îşi ridică ochii, cu trupul încordat şi suspinând. Se uită la ramurile care se mişcau deasupra capetelor lor, la trunchiurile aspre şi

cafenii, care se întindeau către cer; se mişcau deasupra ei şi ea odată cu ei. Îi veni greaţă de la stomac din cauza ameţelii.

Închise ochii şi vru să-şi plece capul, dar mâna lui îi ţinea bărbia cu fermitate, apăsându-i capul pe umărul lui.

— Uită-te la ei, îi şopti el neînduplecat la ureche. Uită-te la ei şi lasă-i să cadă. Sunt aici, lângă tine, n-ai să păţeşti nimic.

Strângându-l de braţ cu disperare, deschise ochii şi privi mişcarea copacilor. Erau atât de înalţi, atât de copleşitori.

— Linişteşte-te, şopti el, iar cuvintele lui îi mângâiau urechea. Mă simt de parc-aş ţine în braţe o statuie.

Încet, foarte încet, ea începu să înţeleagă sensul cuvintelor lui şoptite de îmbărbătare şi să-i simtă trupul, ferm şi protector în spatele ei, lipit de corpul ei. Apoi se relaxă şi privi copacii, de fapt pentru prima oară. Nu se roteau şi nu cădeau; mişcarea exista doar în imaginaţia ei.

Încet se înceţoşă şi dispăru. Doar freamătul blând al ramurilor răscolea consistenţa pinilor. Oftă adânc, trăgând în piept aroma proaspătă şi îmbătătoare a pădurii. Începu să se relaxeze, iar degetele îşi slăbiră strânsoarea pe braţul lui Eric.

Începu să simtă forma muşchilor şi perii scurţi şi aspri de pe mână, precum şi forma trupului lui lipit de al ei. Din nou respiraţia ei deveni agitată,

dar, de data asta, dintr-un cu totul alt motiv, şi nu de frică. Oh, nu, nu de frică, deloc.

Când el o simţi că se relaxează şi trupul îi devine moale, se dădu la o parte. Ea oftă dezamăgită.

— Acum e mai bine? întrebă el. Copacii ăia nu vor cădea. Unii dintre ei cresc aici de pe vremea când era preşedinte George Washington, aşa că nu vor cădea peste tine tocmai acum.

Ea clătină din cap, apoi încuviinţă, stingherită de sentimentele şi dorinţele pe care le trăia. Îşi simţea regiunea pelvisului plină şi grea, iar sânii îi erau plini şi tari. Dorinţa, o vindecare sigură a fricii, se gândi ea şi râse.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă el.

— Nimic, zise ea şi râse din nou. Hai să mergem şi să vedem dacă vindecarea nu-şi va pierde efectul.

Mână în mână urcară încă o colină, coborând pe partea cealaltă pentru a ocoli un teren mlăştinos pe care creşteau o mulţime de gălbenele cu capetele aurii.

Merseră în tăcere, ascultând strigătele piţigoilor şi foşnetul ierbii prin care păşeau. Undeva, la distanţă, se auzeau ciori care croncăneau agitate. Totul îi părea diferit acum lui Leslie, parcă privea printr-o lupă, văzând toate lucrurile din jur într-o lumină nouă, mai ales mâna puternică a lui Eric care o ţinea strâns, precum şi trupul lui masculin

aflat atât de aproape de al ei.

Pinii se răriră şi dispărură, iar ei se plimbau acum printre mesteceni argintii, apoi printre arţari şi ulmi ale căror coroane se clătinau deasupra capetelor lor.

După o vreme, Eric se opri şi se aşeză pe un buştean, trăgând-o pe Leslie alături.

— Tocmai ai traversat terenul de golf, spuse el, încrucişându-şi mâinile pe piept şi întinzându-şi picioarele.

— Ce? întrebă ea prosteşte.

— Când puişorul de Warren va pune mâna pe Pfarr Lake, acesta va deveni mai mult ca sigur teren de golf. Copacii, bineînţeles vor dispărea. Cred că-ţi dai seama că nu pot rămâne. Vreau să spun că un teren de golf poate fi accidentat, dar există anumite limite.

Ea mormăi iritată. Warren şi vânzarea staţiunii erau ultimele lucruri la care se gândea acum.

El luă o bucată de lemn putred, o rupse în bucăţi şi le aruncă în aer.

— O să fie o adevărată nenorocire când vor dispărea pinii ăştia, spuse el gânditor. Dar cred că după câteva sute de ani se impun şi anumite schimbări.

— Nu putem discuta despre asta mai târziu? Încă nu m-am hotărât. Şi nici n-am s-o fac până când nu aflu ce intenţionează Warren să facă. Din câte ştiu eu, el vrea să cumpere Pfarr Lake pentru

el personal.

Eric terminase de rupt creanga putredă şi se aplecă să ia o piatră pe care o aruncă furios către copaci.

— Nu cred. Mi se pare imposibil să crezi că un om ca el ar vrea să cumpere o casă de vacanţă aşa cum e vila.

Luă încă o piatră pe care o aruncă într-un arţar şi privi cum cad câteva frunze.

Brusc, sări în picioare şi scoase o exclamaţie de spaimă:

— Oh, nu! Şi o apucă de mână pe Leslie ca s-o ridice. Haide! Haide!

— Ce e? Ce-i? întrebă ea gata să sară în sus, dacă o ameninţa vreun pericol.

— Fugi, fugi!

— De ce? De ce? întrebă ea privind în jur după… ce? Habar n-avea.

— Am lovit un cuib de viespi cu piatra aceea. Hai să fugim de-aici.

— Idiotule! strigă ea, privind către copac.

Nu vedea nimic.

Viespea o lovi în bărbie, ca o picătură de grăsime încinsă, apoi văzu roiul ce bâzâia furios îndreptându-se direct spre ea.

Smulgându-se din mâna lui, cu o exclamaţie de durere, se năpusti printre tufişurile ruginii, evitând copacii şi sărind peste cioturi şi pietroaie, cu Eric alergând disperat pe urmele ei.

— Poţi să te opreşti acum, spuse el abia respirând. Ori au rămas mult în urmă, ori le-ai gonit cu ţipetele tale.

Ea îşi dădu seama din glasul lui că râdea şi se opri brusc, întorcându-se furioasă şi ţinându-se cu mâna de bărbie.

— Aşteaptă până pun mâna pe tine? strigă ea. Am să-ţi arăt eu urlete!

Sărind peste nişte tufişuri pitice, porni după el.

— Grăsunico… începu el, apoi se întoarse şi porni, ocolind dealul.

După câteva minute Leslie izbucni în hohote de râs şi se opri din alergare. Eric alerga pe margine, păstrând doar distanţa faţă de ea şi zâmbind cu gura până la urechi. Deschise gura să-i strige ceva, dar chiar în clipa aceea se împiedică de un ciot şi căzu pe spate cu mâinile şi picioarele desfăcute.

Leslie se năpusti aterizând deasupra lui. Îşi înfipse degetele în părul lui ondulat şi se uită în ochii lui care râdeau.

— Ar trebui să fii băgat într-o cămaşă de forţă, declară ea.

El o apucă de mâini ca să-şi apere părul.

— Ce să fac dacă tu scoţi la iveală tot ce e mai rău în mine?

Rămaseră uitându-se câteva clipe unul la altul, zâmbetele li se îmblânziră, iar ochii începură să privească altfel. El imită un sărut, invitând-o la o

joacă mai serioasă.

Deşi conştientă de conturul trupului lui aflat sub al ei, se hotărî să nu-l lase să scape chiar atât de uşor. Nu se dădu deoparte şi-i spuse:

— Intenţionat l-ai dus pe Warren printr-un pâlc de iederă otrăvitoare. E ceva ruşinos chiar dacă e antreprenor.

Degetele ei începură să se joace cu părul lui, în loc să tragă de el. Mâinile lui îi cuprinseră braţele.

— Da, cred că aşa e. Recunosc. Dar el stătea aici cu tine, iar eu te voiam numai pentru mine.

Pleoapele grele îi acoperiră căldura din ochi.

— Aşa că ai venit în camera mea cu gogoşi şi cu minciuni ca să mă seduci şi să mă faci să nu mă mai uit la Warren. Asta e ceva inadmisibil.

Ochii lui se deschiseră brusc, iar mâinile i se opriră din mişcare.

— Asta ai crezut? De unde ţi-a venit o asemenea idee? Am venit în camera ta, pentru că nu mi te puteam scoate din minte. Ţi-am zis că te iubesc de când eram copii. N-am de gând să te pierd din nou.

Privind în ochii lui albaştri, sinceri, ea nu avu încotro, trebuind să-l creadă. Asta şi dorea. Pielea lui netedă şi bronzată, buzele umede şi întredeschise, şi mirosul lui curat de mosc o convinseră să-l creadă. Oasele tari cu curba muşchilor de sub trupul ei o determinară să-l ierte.

Gura ei poposi deasupra buzelor lui, întredeschisă. Un fior dureros de dulce îi străbătu tot corpul când braţele lui o cuprinseră, trăgând-o mai aproape de el. Îi simţi răspunsul între coapse şi-l dori nebuneşte. Pielea caldă de pe gâtul lui îi înfierbântă palmele când îl mângâie.

— Aşa da, Eric, se auzi un glas tineresc fără pic de jenă.

Leslie îşi înălţă iute capul, făcând ochii mari către Eric, fiindu-i teamă să se uite în jur.

— La dracu'! şopti el cu vehemenţă, apoi începu să râdă zguduindu-i trupul cu hohotele lui.

Iritată cumplit de atitudinea lui, Leslie sări în picioare şi se uită în jur.

Vreo zece-doisprezece studenţi stăteau pe colină, balansându-şi picioarele, cu o sticlă de vin şi cu pahare de hârtie, toţi cu ochii aţintiţi asupra lor, şi zâmbind cu gura până la urechi.

— Hai să plecăm de-aici, şopti ea printre dinţi, când Eric se ridică.

— Ar fi mai bine să le faci faţă acum, altfel n-ai să poţi mai târziu, o sfătui el, sprijinindu-se de un copac.

Apoi strigă către colină:

— Să ştiţi că puteţi fi oricând înlocuiţi, băieţi.

— Hei, omule, protestă un băiat, noi stăteam aici şi ne vedeam de treaba noastră, când dintr-odată ne-am pomenit cu un spectacol la orizontală.

Zâmbi larg.

— Ar trebui să fii bucuros că l-am întrerupt la timp.

Un alt băiat strigă:

— Ce-ar fi să ne mai dai nişte indicii în privinţa stilului tău, Eric? Aş vrea s-o pot face şi eu pe Angela să mă pună la podea aşa. E ceva în legătură cu loţiunea de bărbierit sau ce?

— Este vorba despre farmec, Pete, aşa că mai ai de învăţat! strigă Eric şi o luă de mână pe Leslie. O să vă lăsăm acum, ca să puteţi glumi liniştiţi pe socoteala noastră, ca nişte copii ce sunteţi.

Dispărură din vedere, strecurându-se printre copaci, însoţiţi de fluierături şi râsete.

Când începură să urce din nou şi nu mai puteau fi auziţi, Leslie clătină din cap.

— Nu ştiu cum reuşeşti. Oare chiar totul se transformă într-o comedie grotescă, atunci când te afli în preajmă? Te-a blestemat cineva? N-am fost în viaţa mea mai stânjenită.

— Hei, stai puţin, protestă el. Tu ne-ai băgat pe amândoi în încurcătura asta. M-ai urmărit, m-ai trântit la pământ şi ai avut chef de joacă. Nu că nu mi-ar fi plăcut, dimpotrivă. Dar nu poţi da vina pe mine de data asta.

— Doamne Dumnezeule, vrei să spui că se ia, ghinionul ăsta al tău?

El râse şi o opri.

— Acum nu mai e nimeni în jur, putem continua de unde am rămas.

— Oh, nu, spuse ea cu fermitate, retrăgându-se din faţa mâinii ce se întindea către trupul ei atrăgător. Asta-i a doua oară când suntem prinşi într-o poziţie compromiţătoare. Îţi imaginezi cum o să zboare vorba prin staţiune?

Râse şi clătină din cap.

— De acum încolo, păstrăm distanţa. Tu stai acolo, iar eu aici şi ar fi bine să lăsăm un spaţiu între noi tot timpul.

— Tu eşti şeful, se arătă el de acord, provocând-o. După cele întâmplate am să te las pe tine să faci prima mişcare. Poate că te pricepi mai bine decât mine să planifici totul.

Porniră către cabană şi din nou ea îi aruncă o privire, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce vrei să spui cu „după asta”? Credeam că ai zis că eu am avut chef de joacă.

— Ei, s-ar putea să-ţi fi dat şi eu o mână de ajutor, recunoscu el, apoi zâmbi.

— Hei, Grăsunico, îţi mai e frică de copaci?

Ea privi iute în jur surprinsă. Pinii uriaşi se aflau în jurul lor, dar ea nu simţea nimic altceva decât un mic fior.

— Uitasem că sunt aici, răspunse ea mirată.

— Bine, spuse el, şi o conduse în jos către vilă.

— Te rog, spune-mi că n-ai înscenat totul în mod intenţionat, gemu ea. Din nou tratament de şoc?

Râzând, el clătină din cap.

— S-ar putea să am ceva talent, dar nu sunt

chiar atât de bine organizat.

Capitolul 7

Merseră prin pădure ieşind pe aleea cu pietriş din faţa căsuţelor. În timp ce se îndrepta către vilă, Leslie se încruntă privind spre căsuţa în care avusese loc actul de vandalism, cu ferestrele sparte.

— Cred că ar fi bine să mă mai uit o dată înăuntru, spuse ea, şi să încerc să estimez cam cât ar costa reparaţiile.

Eric o luă de mână, încercând s-o tragă înapoi.

— Lasă pentru mai târziu. Nu acum.

Ea rămase pe loc fără să se mişte.

— Dacă nu vrei să calculez, înseamnă că trebuie să fie mai scump decât mi-am închipuit. Trebuie să mă obişnuiesc şi cu răul şi cu binele, nu-i aşa?

El făcu o strâmbătură şi se duse la vilă să aducă cheia. Când deschise uşa, căsuţa arăta foarte rău, chiar mai cumplit decât prima oară când o văzuse. Pe podea erau numai cioburi de sticlă, iar mobilierul părea de parcă ar fi fost dezmembrat. Vopseaua, care murdărise pereţii, părea roşie ca sângele.

— Ce mă deranjează, spuse ea gânditoare, e că arăta destul de rău şi înainte de vandalism. Lambriurile de pe pereţi arată groaznic, sunt rupte şi găurite. Iar mobila parcă ar fi fost culeasă

de la un depozit de vechituri.

Când se întoarse, îl văzu pe Eric, care stătea încruntat, cu mâinile băgate în buzunarul blugilor.

— Celelalte căsuţe arată mai bine? îl întrebă ea. Spune-mi adevărul.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia, pentru că din expresia întipărită pe chipul lui şi din uşoara ridicare a umerilor se înţelegea totul.

Intrând în micul dormitor, Leslie privi câteva clipe la cele două paturi duble aflate într-o stare jalnică şi apoi în baia mică de alături. Instalaţia sanitară era ruginită, iar bazinele pătate şi crăpate. Duşul arăta îngrozitor. Clătină din cap.

— Înţeleg de ce numărul turiştilor a scăzut anul acesta. Cum să vină să locuiască în asemenea condiţii? Trebuie să o reparăm, spuse ea, atât cât putem. Pierdem bani, dacă o ţinem neocupată.

Începu să adune în cap sumele necesare redecorării şi reparaţiilor. Când făcu totalul exclamă:

— Dumnezeule! De unde să găsim banii ăştia? Tare-aş vrea să ştiu ce-a făcut tata cu profiturile. Poate că le-a depus undeva, dac-aş afla unde măcar. E sigur că nu le-a cheltuit pentru el. Trăia foarte modest.

Eric o conduse înapoi în sufragerie.

— Citeşte agendele tatălui tău. O să afli multe de acolo despre Pfarr Lake, despre tatăl tău şi despre bani.

— Ce anume? întrebă ea curioasă.

El se opri o clipă, apoi zise:

— Ar fi mai bine să le citeşti tu singură, decât să-ţi explic eu. Fac doar parte din moştenirea ta. S-ar putea să ţi se pară interesante. Dacă nu, voi fi îngrozitor de dezamăgit de tine.

Îi aruncă o privire albastră, pătrunzătoare.

— Ceea ce se află în ele a însemnat foarte mult pentru tatăl tău, aşa că sper să nu-l dezamăgeşti. Să nu-i întorci spatele.

Uitându-se la el, Leslie se încruntă şi spuse:

— Cred că iar sunt prinsă în cursă.

— Aşa sper, zise el vesel şi, luând-o de braţ, o duse la uşa din spate a căsuţei. Haide, vreau să-ţi arăt de ce vin oamenii aici şi se mulţumesc chiar şi cu asemenea condiţii.

Ieşiră pe o mică ridicătură de pământ. Curtea din spate era izolată, înconjurată de copaci şi cobora lin către lac unde se afla un ponton propriu şi o barcă.

Printre ierburile sălbatice, creşteau o mulţime de flori de munte şi lavandă, şi era atâta linişte, încât două veveriţe se jucau chiar la câţiva metri de uşă.

Soarele se oglindea în apa lacului, iar câteva raţe înotau măcăind mulţumite, de parcă ar fi stat la bârfă. Un peşte ţâşni din apă, apoi căzu la loc, făcând în jur valuri mici ce se împrăştiară pe oglinda apei.

— S-ar potrivi de minune să-ţi petreci luna de miere aici, nu? începu Eric cu un zâmbet uşor pe buze.

Leslie îl privi întrebătoare, dar el se uită către lac.

— Dacă ar fi reparată, poate, spuse ea încet, încercând să împiedice speculaţiile fascinante care-i umblau prin cap. Oare cum ar fi o lună de miere, petrecută în acest loc izolat cu Eric?

Supărată pe propriile gânduri, se uită din nou spre lac. Insula, aflată în faţa lor, părea să capete contururi înfiorătoare. Se scutură înfiorată.

Eric o privi nedumerit.

— Gândul unei luni de miere e atât de îngrozitor, încât te face să tremuri?

Smulgându-şi ochii de la insulă ea avu un râs scurt.

— Oh, nu. Nu-i vorba despre asta. E insula. Nu ştiu de ce, dar mă sperie numai când mă uit la ea. Din câte ştiu n-am fost acolo niciodată în afară de ziua de ieri, cu tine. Simt de parcă ceva îngrozitor s-ar fi întâmplat acolo, deşi aşa ceva este imposibil.

— Poate că nu. Cine ştie?

O luă de mână şi o conduse prin căsuţă, apoi încuie uşile. Când ajunseră din nou pe aleea cu pietriş, el zise:

— Hai să vedem ce te sperie în legătură cu insula. Te duc cu barca.

— Nu.

Leslie clătină din cap.

— N-ai să mă convingi să fac asta. Nu, mulţumesc. Am păţit destule, aici în staţiune, mi-ajunge.

— Ei, dacă nu eşti în stare să te comporţi ca o femeie matură…

— Eric! protestă ea.

— Dacă eşti hotărâtă să te comporţi ca o laşă, cred că nu pot face nimic în privinţa asta.

— Nu sunt laşă, insistă ea.

În cincisprezece minute se afla într-o barcă, stând jos pe scândura tare, uitându-se la Eric care pornea motorul şi întrebându-se cum de se lăsase convinsă.

Leslie refuză să se uite la arcul descris de barcă pe suprafaţa lacului sau la liziera de copaci a insulei ce se apropia din ce în ce mai mult. Privi în schimb încruntată către chipul expresiv al lui Eric, simţind adierea uşoară care-i zburlea părul şi la ochii lui albaştri, îngrijoraţi, care o priveau încurajator.

Îşi strânse mâinile pumn când barca se lovi de ţărm. Dacă faţa lui Eric nu ar fi exprimat o asemenea provocare, ar fi refuzat să coboare pe nisip, după ce el o trase pe plajă.

O luă de mână şi rămaseră alături privind la vegetaţia luxuriantă ce se scălda în razele calde ale soarelui. Pinii se ridicau înalţi şi ameninţători,

făcând-o să-şi simtă bătăile inimii.

— Hai, murmură el. Haide să vedem despre ce este vorba. Crede-mă că nu e nimic ascuns în copacii ăştia, care să te facă să tremuri şi să te albeşti la faţă.

— N-am putea mai întâi să ne plimbăm puţin pe ţărm? se rugă ea.

O cuprinse panica. Ceva îngrozitor se întâmplase sau se va întâmpla. Îşi simţi gura uscată şi i se puse un nod în gât când încercă să înghită.

Eric o conduse încet de-a lungul apei. În copaci ciripeau păsările, iar în jur bâzâiau roiuri de ţânţari, dar ea nu auzea nimic şi nici nu simţea mirosul pinilor şi al lacului. Simţurile îi erau amorţite la tot ceea ce era în jur, cu excepţia panicii iraţionale ce o cuprinse.

Plaja se termină brusc acolo unde un mic golfuleţ se strecura printre copaci. În clipa aceea începu să audă glasuri în mintea ei care strigau, răsunându-i în urechi. S-ar fi întors alergând înnebunită înapoi la barcă, dacă Eric n-ar fi ţinut-o strâns lângă el.

— Leslie, spuse el ridicându-i bărbia ca să-i întoarcă faţa către el, atrăgându-i atenţia. Leslie, ascultă-mă. N-ai să păţeşti nimic. Ai încredere în mine. Fie că-ţi aminteşti sau nu, aici ţi s-a întâmplat ceva. Încearcă să-ţi aminteşti şi stai liniştită.

Cu chipul contorsionat de spaimă, dar cu braţul lui puternic în jurul taliei, reuşi să păşească de-a lungul golfuleţului, dincolo de plajă.

Apoi ajunseră în dreptul unui copac uriaş căzut, care le bloca drumul. Leslie se opri, privindu-l cu ochi mari. Un pin bătrân se prăbuşise cu ani în urmă de undeva, aproape de mijlocul insulei. Vârful lui cu ramuri dese căzuse în apa golfuleţului şi fusese distrus de apă şi de vreme.

Începu să-şi amintească şi se lăsă pe nisip, înconjurându-şi trupul cu braţele, plângând pe umărul lui. Când criza de plâns încetă, ea se retrase, ştergându-şi obrajii uzi de lacrimi.

— Vrei să vorbim despre asta? o încurajă el. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea dădu uşor din cap şi se sprijini de el, bucurându-se de căldura braţelor lui care-i înconjurau trupul.

— Aveam un costum de baie roşu cu albastru. Mi-l aduc aminte. Eu îl alesesem şi probabil că nu se potrivea deloc cu culoarea părului meu.

Atingându-i părul, el aşteptă tăcut până când ea spuse:

— Mama şi tata mă aduseseră pe insulă la un picnic. Aveam şase ani şi cred că eram răsfăţată. Aveam o găletuşă şi o lopăţică, dar m-am plictisit de săpat. Aşa că am plecat pe plajă, m-am furişat să nu mă vadă părinţii mei şi am ajuns la golfuleţul ăsta. Mi se părea un loc vrăjit, plin de

mister, şi mi-aduc aminte că mă uitam cum se strâng norii pe cer, dar nu cred că mi-am dat seama cât de ameninţători erau. Apoi părinţii mei au început să mă strige, şi-mi aduc aminte că am început să râd crezând că ne jucăm de-a ascunselea şi m-am pitit în spatele golfuleţului.

— Şi mai spuneai de mine că am fost un copil imposibil, zise Eric zâmbind. Nici tu n-ai fost o sfântă.

— Nu, cred că nu, se arătă ea de acord. Apoi norii şi-au schimbat culoarea în negru, galben şi verde, ameninţând cu izbucnirea unei tornade. Vântul a început să biciuiască pomii. Deja începuse să-mi fie frică să ies din ascunzătoare şi ţipam după mama şi tata. Dar tunetele erau asurzitoare şi mi-am acoperit urechile.

Iar fulgerele!

Respiră adânc, amintindu-şi starea pe care o trăise.

— Toate zgomotele îmi acopereau strigătele şi chemările părinţilor mei. Vântul urla îngrozitor.

Braţele lui o strânseră puternic şi ea continuă:

— Când s-a rupt copacul, a fost ca o explozie. L-am văzut venind spre mine, strivind ceilalţi copaci, dar nu m-am putut mişca. Eram prea îngrozită. Crengile m-au înşfăcat şi m-au împins către apă, ţinându-mă acolo. Nu cred că am rămas multă vreme sub apă, pentru că nu am leşinat. Îmi amintesc doar că tata a apărut dând la o parte

crengile şi forţându-mă să dau apa afară din plămâni. Credeam că mă pedepsea.

— Trebuie să fi fost ceva îngrozitor pentru un copil, spuse Eric lipindu-şi obrazul de fruntea ei. Acum înţeleg de ce ai crescut cu spaima asta de apă şi de copaci. Aş fi vrut să ştiu acest lucru, poate că atunci m-aş fi purtat mai frumos cu tine.

Ea se încruntă gânditoare.

— E mai mult decât atât. Mama urla isteric la tata. M-a înşfăcat din mâinile lui. Ţipau unul la altul şi asta m-a speriat mai mult decât faptul că fusesem prinsă sub copacul acela. Credeam că ţipă la mine. Credeam că totul e din vina mea.

— Îmi imaginez că erau destul de nervoşi, spuse el.

Ochii i se umplură de lacrimi şi-şi sprijini capul de umărul lui.

— A doua zi, mama l-a părăsit pe tata şi m-a luat cu ea. Acesta a fost sfârşitul căsătoriei lor.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Eric spuse:

— Bănuiesc că în mintea ta de copil ai crezut că şi asta era tot vina ta.

— S-ar putea. Totul a fost atât de traumatizant, încât probabil că mi-am îngropat amintirile undeva foarte adânc într-un colţ al minţii, pentru că altfel nu le-aş fi putut suporta.

— Ai îngropat vina cu durerea? întrebă el ţinând-o la piept în siguranţă. Sărmană Leslie!

Era ceva atât de plăcut în îmbrăţişarea lui; nu

cerea nimic, nu o obliga să facă nimic, îi oferea doar confort şi mângâiere. Ar fi stat o viaţă întreagă lipită de pieptul lui. Dar se retrase, nedumerită de această dorinţă de a sta alături de el, de a deveni o parte din el.

— Nu sărmană Leslie, spuse ea ridicându-se în picioare şi privind la copacii înalţi din jur. Puternică Leslie. Probabil că începusem să cred că i-aş putea face pe aceşti copaci să cadă doar uitându-mă fix la ei.

Privi la coroanele lor de deasupra capului şi la trunchiurile lor solide. Copacii stăteau bine înfipţi în pământ. Apoi se uită la Eric care stătea încă întins pe iarba de lângă mal privind-o. Chipul lui era atât de plăcut şi atât de familiar, trupul zvelt şi puternic, şi îi stătea în întregime la dispoziţie, dacă ea dorea. Oftă adânc, gândindu-se la divorţul părinţilor ei.

— Bineînţeles că n-am nimic de-a face cu hotărârea mamei mele de a-l părăsi pe tata. Era o femeie plină de vitalitate, iubea activitatea şi oamenii. El era un om tăcut şi mai închis în sine. Pur şi simplu nu se potriveau. Se pare că staţiunea Pfarr Lake are capacitatea de a accentua diferenţa dintre oameni.

Îşi întoarse privirea şi oftă din nou.

El sări în picioare şi o luă de mână.

— Nu trebuie, Leslie. Încearcă. Nu vrei să-i acorzi o şansă?

Privind în ochii lui, ridică mâna şi-i atinse obrazul.

— Nu promit nimic, Eric. Nu mă presa. Trebuie să fac ceea ce am de făcut. Când am să mă hotărăsc, trebuie să fiu sigură că fac ceva corect.

Dar nu era sigură dacă discutau despre vânzarea staţiunii sau despre ei înşişi.

Traversară insula, mergând pe sub pinii uriaşi, care nu mai păreau acum ameninţători, până când ajunseră pe malul de vizavi de vilă. Eric întrerupse tăcerea spunând:

— Încă nu am făcut proba la noul tău costum de baie.

— Oh, pentru Dumnezeu! protestă ea.

— Acum să nu încerci să-mi spui din nou că ţi-e frică de lac, spuse el cu exasperare.

— Hai, lasă-mă-n pace. N-am decât o săptămână la dispoziţie pentru programul ăsta sufocant. E drept că facem progrese, dar şi tu trebuie să-mi dai o mână de ajutor şi să fii mai cooperant.

Se ciondăniră bine dispuşi, în timp ce barca se îndrepta legănată de valuri către vilă.

La uşa camerei, Leslie se opri să-l privească pe Eric.

— O să probez costumul ăsta, dar dacă e prea sexy să ştii că nu apar îmbrăcată în el.

— Fricoaso, o tachină el. Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

— S-o crezi tu! se răsti ea şi închise uşa.

Desfăcând punga maronie, ridică costumul în aer privindu-l sceptică, apoi se dezbrăcă şi şi-l puse. I se potrivea perfect şi ezită să se gândească de unde-i ştiuse atât de bine măsura. Probabil că alergase prin tot magazinul şi când găsise o femeie speriată, de aceleaşi dimensiuni ca şi ea, o întrebase ce mărime poartă. Leslie râse imaginându-şi scena.

Materialul elastic i se lipise de trup ca o a doua piele. Deşi era decoltat foarte mult, iar slipul se ridica foarte mult deasupra coapselor, acoperea totuşi zonele strategice. Privindu-se în oglindă îşi dădu seama că-i scotea în evidenţă sânii tari şi plini, şi picioarele lungi şi zvelte. Se simţi mulţumită că se chinuise cu orele de alergare şi exerciţii. Deodată, părea că totul fusese pregătit din vreme pentru această zi.

Şi, deşi nu-i plăcea să recunoască, pregătită pentru Eric. Ochii i se umeziră dându-şi seama că el alesese culoarea ciocolatie a costumului, gândindu-se la ea. Maroniul ar fi estompat un corp bronzat, dar ei îi scotea perfect în evidenţă pielea translucidă.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Încă nu eşti gata? Ai nevoie de ajutor să îmbraci costumul ăla? strigă Eric.

Ea deschise uşa, acceptând exclamaţia lui de plăcere şi surprindere, rămânând nemişcată, în

timp ce ochii lui o măsurau din cap până în picioare.

Simţi un val de căldură şi pielea ei reacţionă la atingerea vizuală, de parcă el ar fi mângâiat-o cu mâinile. Îşi simţea mugurii sânilor întăriţi pe sub materialul mătăsos şi ochii lui fură atraşi acolo ca un magnet.

— Bănuiesc că îmi vine bine, spuse ea încet.

— Mai bine decât în cele mai fantastice visuri ale mele, şopti el cu atenţia îndreptată asupra chipului ei.

Se uitară tăcuţi unul la altul câteva clipe într-o comunicare cercetătoare, apoi el spuse cu glas răguşit:

— Cred că ar fi mai bine să mergem să înotăm.

Aproape că fusese o întrebare.

Ea optă pentru înot deocamdată şi spuse:

— N-am halat de baie şi refuz să defilez aşa prin holul vilei.

El aduse o cămaşă de-a lui din cameră. Avea blugii pe el şi pe dedesubt slipul, iar ea se simţea excitată la gândul că el va rămâne curând aproape gol în faţa ei.

Jos, grupul obişnuit de studenţi şi oaspeţi din hol îi aplaudară pe drum, încurajând prima partidă de înot a lui Leslie.

Când ieşiră, ea şopti:

— Aş vrea măcar o dată să fac şi eu ceva fără să mă vadă toată lumea.

— Le place de tine, spuse el simplu. Faci parte din familie acum.

Nisipul plajei era cald când Leslie îşi scoase sandalele din picioare. Rămase pe loc uitându-se la lac. Era liniştit, doar suprafaţa apei era uşor încreţită de adierea vântului.

O plută înainta uşor, venind dinspre mal cu doi băieţi care săreau de pe ea ca nişte broscoi uriaşi, încântaţi copilăreşte şi plini de exuberanţă.

Sălciile se mişcau languros la malul apei, iar două rândunici planară graţios prin aer ciripind vesele.

Un fluierat ascuţit străpunse liniştea, speriind păsările care-şi încetară ciripitul. La auzul său, băieţii părăsiră pluta, înotară spre mal şi fugiră către căsuţa lor. După asta, Leslie şi Eric rămaseră singuri pe plajă.

Leslie îşi scoase cămaşa, apoi se uită la Eric care îşi scotea blugii. Umerii şi părul îi străluceau în soarele după-amiezii, iar muşchii i se încordau pe sub piele în timp ce se mişca. Slipul lui bleumarin nu lăsa prea mult loc imaginaţiei şi simţi cum i se înteţesc bătăile inimii amintindu-şi de trupul lui care o atingea dorind-o. Stând relaxat, cu mâinile în şolduri, îi trimise din ochi o invitaţie tăcută, oferindu-i-se.

Până să apuce să-şi întoarcă privirea către apă, se simţi jenată urmărind progresia părului lui blond ce se întuneca până aproape de negru; atât

de deschis şi ondulat pe cap, aspru, de culoarea bronzului pe piept, şi coborând apoi într-o fâşie deasupra abdomenului, şi devenind aproape negru acolo unde dispărea în interiorul slipului.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra lacului, respirând iute şi zâmbi când el se apropie s-o întrebe:

— Ţi-e teamă?

Ea nu părea să aibă prea mult curaj, dar asta nu avea nimic de-a face cu lacul. Înaintând spre mal, lăsă valurile mici să-i mângâie picioarele până la glezne.

Eric veni după ea şi Leslie îi aruncă o privire iute.

— Fără împins, băgat sub apă sau stropit, îl avertiză ea.

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva, spuse el cu ochi şireţi.

— N-am încredere în tine. Intră tu primul.

El intră în apă, iar ea privi fascinată felul cum i se îngusta torsul către talie şi dunga albă ce apărea în contrast cu pielea bronzată, chiar deasupra zonei pe care i-o acoperea slipul. Spatele lui se îndoia seducător în timp ce înainta în apă, iar ea îl urmă de parcă ar fi fost trasă cu un cablu legat de el.

Apa îi mângâie senzual genunchii şi erotic coapsele şi şoldurile, apoi i se ridică la talie, în timp ce el îşi dădu drumul în larg, întorcându-se

pe spate şi invitând-o să-l urmeze din privire.

Aplecându-se înainte, Leslie se lăsă să plutească liber deasupra apei. Nu-i era absolut deloc teamă de lac, simţea doar nevoia să-l ajungă pe Eric şi să-l atingă.

El o apucă de mâini şi o trase deasupra lui, aşa încât rămase plutind peste el.

Se lăsară purtaţi de ape, mişcându-şi şi atingându-şi uşor picioarele unul de altul, iar senzaţiile care abia înmuguriseră, se transformară în dorinţe. Când contactul uşor al coapselor şi a pieptului lui deveni copleşitor, Leslie se desprinse de el plutind pe spate. Cu ochii întredeschişi privi cerul cu nori mici, albi, şi cu păsări care zburau pe deasupra.

Degetele lui Eric îi atinseră umărul, mâna îi mângâie braţul. Fiori deosebit de plăcuţi îi cutremurară tot trupul şi nu mai putu rămâne plutind. Întorcându-se, înotă până la plută.

El veni la câţiva centimetri în urma ei şi o ajută să urce. Simţea scândurile plutei fierbinţi în timp ce stătea pe burtă cu bărbia în pumn.

Eric se aşeză lângă ea plimbându-şi degetele excitant de-a lungul spatelui ei până la curba unde se termina slipul.

Plaja părea departe, strălucind aurie în soare şi protejată de coline. Vila şi căsuţele se vedeau în depărtare, ascunse printre pini, de parcă s-ar fi aflat într-o altă lume. Soarele începuse să apună

către vest, poleind suprafaţa apei care-i separa de restul lumii.

Leslie se întoarse cu faţa în sus şi se ridică în capul oaselor, atingându-i uşor genunchiul cu al ei şi uitându-se în ochii lui.

— E atâta linişte aici şi e atât de frumos!

Înclinându-se uşor către ea, îi cuprinse bărbia în mâini şi-i ridică faţa spre el.

— Nici pe jumătate cât eşti tu de frumoasă.

Când o sărută simţi cum i se pune un nod în gât şi-şi întredeschise buzele întâmpinându-i vârful limbii.

Leslie îşi apropie şi mai mult trupul înfierbântat de al lui, ca să-l atingă cu sânii nerăbdători şi cu coapsele care-i zvâcneau înfiorate. Îl luă de gât şi-l trase către ea simţindu-i puterea când el o lovi de pieptul lui.

Luminiţe mici, strălucitoare, îi explodară în spatele ochilor închişi şi scoase o exclamaţie când gura lui îi părăsi buzele ca să depună sărutări calde pe gâtul şi umerii ei. Mâna lui îi mângâie coapsele nerăbdătoare şi cercetătoare.

Deodată, parcă din cauza nerăbdării lor, pluta se mişcă intrând în apă sub ei. Leslie sări de lângă Eric, ştiind dinainte ce va vedea când se va uita în jur.

Vreo şase chipuri vesele le zâmbiră de pe marginea plutei. Recunoscu doi dintre studenţii aflaţi pe colină mai devreme, în cursul zilei. Unul

dintre băieţi râse încântat şi întrebă:

— Asta-i tot ce faceţi mereu?

Apoi băieţii se căţărară pe plută, zvelţi şi plini de vitalitate în slipurile lor minuscule de baie.

Eric se mişcă iute, zâmbind drăceşte.

— Ce vreţi să spuneţi cu „asta-i tot ce facem”?

Băiatul ateriză zburând prin aer drept în mijlocul apei, împrăştiind-o în jur cu zgomot.

Eric vru să spună ceva înainte de a fi împins de la spate, aterizând şi el în apă, alături de băiat.

El urcă însă imediat la loc pe plută, iar Leslie se dădu repede deoparte, ţinându-se de plută şi râzând în hohote.

După câteva minute, Eric trebui să se recunoască învins, pentru că ei erau mai mulţi şi, împreună cu Leslie, porni înot către ţărm pentru a se întoarce la vilă.

Capitolul 8

După ce se întoarse de la plajă, Leslie rătăci prin cameră cu mintea pustie şi ochii înceţoşaţi, gândindu-se la Eric.

Visând cu ochii deschişi, îşi scoase costumul de baie, privindu-se în oglindă şi imaginându-se stând goală în faţa lui. Trupul i se scutură înfiorat, iar sângele începu să-i pulseze năvalnic în vene, imaginându-şi această scenă. Se duse să facă un duş pentru a scăpa de aceste senzaţii. Nu scăpă

însă de ele, ba mai mult, se intensificară când se gândi cum arăta Eric cu apa scurgându-i-se din păr pe umerii musculoşi, apoi pe abdomen şi coapse, şi cum străluceau picăturile de apă în părul lui de pe piept.

Nu, senzaţiile nu dispărură; crescură din ce în ce mai mult în intensitate, pe măsură ce se spăla şi-şi şampona părul cu mişcări febrile, apoi îşi şterse trupul înfierbântat şi nerăbdător să experimenteze imaginile aţâţătoare care-i hărţuiau mintea. Cum ar fi oare să-şi lipească sânii goi de părul de pe pieptul lui? Să-i simtă coapsele lipite de ale ei? În seara asta se va întâmpla. Ea dorea acest lucru din tot sufletul, aşa că nu-i va mai opune nicio rezistenţă.

După ce-şi uscă părul, mărindu-i volumul într-o pieptănătură atrăgătoare, îşi puse cea mai frumoasă lenjerie intimă, apoi îşi trase pe cap rochia frumoasă de culoarea piersicii, cu umerii goi. Zâmbind către propria imagine din oglindă, îşi dădu seama că trăsăturile feţei i se relaxaseră, schimbate de dorinţa pe care o încerca şi ştia că el va realiza acest lucru, recunoscând nevoia ei. În caz că el n-o va face, ea îşi mai puse o picătură de parfum peste pulsul care i se zbătea la baza gâtului şi între sânii pe care-i simţea plini şi grei de dorinţă.

La auzul bătăii în uşă, tresări puternic, încordându-şi tot trupul, deşi se aştepta la asta.

Aruncă o ultimă privire în oglindă, îndreptându-şi rochia pe piept şi pe şolduri.

Eric se afla în faţa uşii, zâmbind nerăbdător, curat şi bărbierit, cu părul pieptănat în valuri aurii. Simţindu-i colonia masculină în nări, i se înmuiară genunchii.

— Ţi-e foame? întrebă el blând, îmbrăţişându-i dintr-o privire tot trupul.

Dacă îi era foame, auzi! Pe buze i se strecură un zâmbet uşor, apoi râse.

— Ce e de râs? întrebă el cercetându-şi haina, cămaşa şi părul. Am pastă de dinţi pe buze? Am uitat să-mi închei fermoarul la pantaloni?

Verificară fermoarul, el cu mâna, ea din privire, apoi Leslie râse din nou.

— Nu-i nimic caraghios şi da, mi-e foame. Hai să mâncăm.

În timpul mesei vorbiră şi râseră abordând o mulţime de subiecte, dar ea era conştientă doar de minunaţii lui ochi albaştri care o mângâiau din priviri, de forma mâinii lui în timp ce folosea furculiţa şi de pulsul care i se zbătea la baza gâtului.

Când pe la masa lor se opriră câteva persoane ca să schimbe câteva vorbe cu ei, abia dacă îi băgară în seamă.

După-masă, porniră alături, simţindu-şi cu intensitate prezenţa reciproc şi admirară luna ce se ridica triumfătoare deasupra lacului. Stând pe o

moviliţă de pământ, priviră cum îşi împrăştie vraja peste oglinda apei.

Eric o luă în braţe, ţinând-o cu blândeţe, de parcă ar fi putut dispare în orice clipă. Ea îl cuprinse cu braţele, întinzându-se către el, nerăbdătoare să-i simtă atingerea. El o sărută cast pe buze, apoi uşor pe frunte, iar ea aproape că scoase un strigăt de frustrare când el se îndepărtă de ea.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la vilă, spuse el încet.

Nedumerită, se întreba ce se întâmplase. Fusese atât de nerăbdător mai înainte, de ce acum n-o mai dorea?

Merse tăcută alături de el, ţinându-l de mână, înapoi către vilă, şi urcară pe scări. Nu se putea hotărî dacă să se simtă furioasă sau amarnic de dezamăgită.

În holul dintre camerele lor, Eric îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi-şi drese glasul, apoi zâmbi privind-o, dar nu spuse nimic.

Încruntată, Leslie îl privi atentă, întrebându-se oare ce se petrecea în mintea lui. Dacă el nu avea de gând să facă primul pas, ea nu putea, deşi buzele lui păreau foarte tentante. Puse o mână pe clanţa uşii şi-i spuse un „Noapte bună…”, într-o doară sperând că poate el…

— Noapte bună, răspunse el făcând să-i sune nişte mărunţiş într-unul din buzunare, cu ochii

pironiţi asupra ei şi cu un zâmbet de spiriduş întipărit pe buze.

Enervată la culme, deschise uşa. Niciodată nu o să-l înţeleagă pe omul ăsta. Închizând uşa dintre ei, aprinse o veioză şi-şi încordă auzul, ascultând. Nu auzi nimic, nici paşi, nici vreun alt sunet care să arate că el se dusese în camera lui.

După câteva secunde, deschise uşa din nou. Eric se afla în acelaşi loc; nu se mişcase deloc.

— Ce faci? întrebă ea.

— Aştept să mă inviţi înăuntru, răspunse el.

— Păi de ce nu spui aşa? întrebă ea încercând să-şi acopere tumultul inimii. Nu eram sigură că vrei să vii, mai ales după sărutul acela cast în lumina lunii.

El râse.

— Dacă mi-aş fi dat drumul acolo, probabil că te-aş fi tăvălit printre tufişuri. Şi nu cred că ţi-ar fi plăcut aşa ceva, nu? Şi pe urmă, ţi-am spus doar că va trebui ca tu să faci avansurile, ai uitat?

Ea se întinse, îl apucă de braţ şi-l trase în cameră. Închizând uşa, verifică de două ori încuietoarea înainte de a se întoarce spre el.

— Nu-mi mai aduc aminte cum se fac avansurile. Am ieşit din circulaţie de mai bine de patru ani.

— Nu te-ai descurcat prea rău în ultimele câteva zile, observă el râzând, sărutându-i din priviri forma buzelor. Iar acesta din urmă este unul dintre cele mai reuşite pe care le-am văzut

vreodată. Aproape că mi-ai rupt braţul când m-ai tras înăuntru.

— Nu face o glumă din asta, şopti ea.

Stăteau doar la un metru distanţă unul de altul, iar ea se întreba de ce nu se aflau unul în braţele celuilalt. Doar o timiditate enervantă o împiedica să avanseze spre el.

Umorul dispăru de pe chipul lui şi clătină din cap, uitându-se în ochii ei.

— Nu, asta nu-i niciun fel de glumă.

Făcu un pas înainte şi-i atinse obrazul cu vârful degetelor.

— Asta e cea mai importantă noapte din viaţa mea.

Întorcându-şi uşor capul, ea îi sărută degetele, apoi şopti:

— Zău? De ce?

Cu vârful degetului, el îi contură forma buzelor, înfierbântându-le cu căldura atingerii lui.

— Pentru că te-am dorit de atâta timp şi credeam că nu se va întâmpla niciodată. Credeam că te-am pierdut cu ani de zile în urmă.

Degetul lui îi părăsi chipul şi o luă de mână, ridicându-i palma la buze pentru a i-o săruta şi a-i mângâia cu buzele interiorul palmei.

Mici şocuri electrice îi străbătură braţul, răspândindu-i-se apoi în tot trupul. Respiraţia îi deveni mai rapidă şi mai greoaie, apoi i se opri când el îi sărută interiorul de la încheietura

mâinii. Scoase o exclamaţie când el îşi mişcă gura umedă şi caldă pe braţul ei, oprindu-se să-i sărute, abia atingându-l cu vârful limbii, interiorul cotului.

Ea îşi îngropă inconştient mâna în părul lui, deschizând-o şi închizând-o în comoara aceea de aur, apoi coborî cuprinzându-i gâtul.

Ridicându-şi capul, el îi aruncă o privire albastră, incandescentă.

— Mă doreşti, Leslie? şopti el.

— Oh, da, spuse ea răguşit.

— Arată-mi cât de mult, îi spuse el cu glas la fel de răguşit, ridicându-i din nou mâna la buze şi atingându-i cu limba vârfurile degetelor.

Ea acoperi dintr-un pas distanţa care-i separa, strecurându-şi braţele în jurul lui pe sub haină, ca să-i poată simţi muşchii puternici ai spatelui.

Ridicându-şi faţa spre el, îşi întredeschise buzele atingându-i gura cu vârful limbii. Nerăbdătoare, cercetă încântată zona moale şi dulce, apoi îşi lipi trupul de al lui.

Braţele lui o cuprinseră, iar mâinile i se mişcau conturându-i curba taliei, şoldurile şi spatele coapselor. Depărtându-şi picioarele, o trase aproape de pasiunea lui, mişcându-se încet, lipit de trupul ei până când Leslie simţi că nu mai putea îndura nevoia de a-l simţi mai aproape, în întregime, cu totul.

Trupul ei se lipi de al lui, încordat şi plin, topindu-se de dorinţă.

Desprinzându-şi gura de a ei, o acoperi cu o ploaie de sărutări mici şi excitante pe gât, pe umerii goi şi apoi mai jos între sâni. Când îşi înălţă din nou capul, adevărate fulgere de dorinţă îi brăzdau sânii şi abdomenul. Cu buzele lipite de urechea ei, el murmură:

— N-ai de gând să mă loveşti, nu?

Micul hohot de râs pe care ea îl scoase se amestecă cu un geamăt de plăcere şi-i şopti:

— Ba da, dacă nu te grăbeşti.

Ridicându-şi capul, el îi zâmbi şi trase de materialul rochiei cu o mână, în timp ce cu cealaltă o ţinea strâns lipită de el.

— M-aş grăbi, şopti el, dar nu pot merge prea departe cu toate hainele astea dintre noi, nu-i aşa?

— Cred că va trebui să facem ceva în privinţa asta, nu-i aşa? se arătă ea de acord şi-şi ridică mâinile de sub jacheta lui pentru a i-o scoate de pe umeri. Aceasta căzu pe podea, după care ea îl conduse prin încăperea abia luminată către patul aflat în celălalt capăt.

Ajunsă acolo, îi desfăcu nasturii cămăşii şi i-o trase afară din pantaloni. Zona pe care i-o descoperi o fascină, jucându-se cu părul lui aspru şi cu sfârcurile, ascultându-i gemetele de plăcere, foarte conştientă de patul ce-i aştepta alături.

În timp ce mâinile ei erau ocupate, el îi trase fermoarul rochiei şi i-o trase încet în jos, transformând mişcarea într-o mângâiere

înnebunitor de dulce. Rochia căzu în falduri de mătase în jurul picioarelor ei, iar el se trase înapoi pentru a-i privi silueta, cu ochi flămânzi şi cu buzele întredeschise.

— Dulce Leslie, şopti el uimit. Dulce, dulce, Leslie.

Apoi, foarte încet, îi atinse conturul sutienului de dantelă, ridicându-se şi coborând pe deasupra fiecărui sân pe care-l simţea tremurând înfiorat. După aceea degetul lui îi contură forma slipului de mătase. Când o dezbrăcă de aceste ultime articole de îmbrăcăminte, atingerea lui delicată şi aţâţătoare o făcu să experimenteze senzaţii agonizante de plăcere, înfiorându-i zonele umede aflate în aşteptare. Apoi o ridică şi o puse pe pat ca să aştepte privind, în timp ce el îşi scotea pantalonii şi şortul.

Cu braţele deschise îl primi la pieptul ei, sărutându-i braţele, pieptul şi gâtul. Îşi trecu buzele peste unghiurile şi curbele trupului lui până când se răzvrăti împotriva acestei torturi senzuale şi-l trase deasupra, în timp ce gura îi era invadată de limba lui flămândă.

El îi cercetă trupul cu mâini febrile care-i atingeau şi îi strângeau spatele.

Din ce în ce mai excitat, o rostogoli pe spate, aşezându-se deasupra ei în genunchi. Se aplecă să-i sărute şi să-i descopere fiecare părticică din trup, lăsând în urmă o cărare de foc pe gâtul ei şi

pe sânii care pulsau de dorinţă sub buzele lui cercetătoare.

Leslie gemu şi-şi mişcă într-o parte şi în alta capul, într-o agonie delicioasă, în timp ce gura lui fierbinte i se mişca pe abdomen, iar mâna lui îi căuta centrul dorinţei, cu degetele cercetând şi găsindu-i centrul pasiunii.

Când nu mai putu îndura, îl trase deasupra ei, îndreptându-l către interiorul trupului ei.

Încăperea răsună de răsuflarea lor greoaie şi grăbită, în timp ce intrau în ritmul care le aduse încântarea. Murmurându-şi dorinţele şi cuvintele de iubire ce rămaseră neauzite, trupurile lor febrile se îndreptară către plăcerea supremă.

Leslie ajunse pe culmea torturii care explodă în extaz. Câteva secunde mai târziu trupul lui Eric tremură convulsionat deasupra ei, scoţând un strigăt înfundat cu faţa îngropată în gâtul ei.

Câteva minute rămaseră nemişcaţi, lipiţi unul de altul, apoi Eric se ridică, aşezându-se alături şi trăgând-o aproape de el în timp ce buzele lui moi îi mângâiau gingaş obrazul, iar respiraţia iute şi fierbinte îi răsfira părul. Luându-l în braţe, Leslie îşi întoarse capul ca să-i sărute umărul transpirat şi fierbinte, apoi îşi îngropă faţa în gâtul lui. Oftă adânc, într-o mulţumire extaziată.

— Fericită? întrebă el blând.

— Oh, da, atât de fericită, şopti ea. Dar tu?

Trecându-şi mâna peste pieptul lui, îi atinse

buzele ca să-i simtă răspunsul. Apoi un fior de îngrijorare o făcu să-şi înalţe capul ca să se uite la el. Mica veioză din celălalt capăt al camerei mai mult îi umbrea faţa decât să i-o lumineze, iar ea se încruntă pentru a-i putea distinge expresia întipărită pe chip.

— Oh, Grăsunico, n-ai să ştii niciodată cât de fericit sunt!

Oftă, cu ochii somnoroşi pe jumătate închişi.

— Eşti sigur?

Ochii lui se deschiseră complet, o privi atent şi apoi o sărută tandru pe buze.

— Nu ţi-ai dat seama? Iubito, am fost extaziat.

Zâmbi, mângâindu-i părul.

— Eşti o femeie minunată şi completă.

Lăsându-se din nou cu capul pe umărul lui, simţi în sufletul ei o rană veche pe punctul de a se cicatriza.

— Cred că acest „calculator de buzunar” avea doar nevoie să fie folosit aşa cum trebuie, spuse ea cu glas puţin trist.

El o strânse uşor în braţe.

— Soţul tău trebuie să fi fost un idiot. Foarte bine că te-a pierdut. Ce s-a întâmplat de fapt între voi?

Ea oftă, apoi descoperi că poate răspunde fără a mai simţi nicio durere.

— Considera că nu-i ajunge doar o femeie, întotdeauna mai avea una de rezervă şi dădea vina

pentru aventurile lui pe lipsa mea de implicare. M-am hotărât să renunţ la acest triunghi matrimonial perpetuu. Sufeream prea mult.

— Crede-mă, n-a fost vina ta. Şi sunt expert acum, când am încheiat cercetările, zise el zâmbindu-i.

Apoi chipul îi redeveni serios.

— Te superi dacă nu sunt în stare să-ţi spun că-mi pare rău pentru că eşti singură?

Cuvintele lui şoptite îi gâdilară obrazul.

— Nu mă supăr, recunoscu ea şi-i zâmbi. Deci este expert, nu? Trebuie să fi avut o mulţime de femei cu care să mă compari.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el cu o sobrietate exasperată. Cât înseamnă asta? O sută? O mie?

— O mie? Trebuie să fii îngrozitor de obosit.

O făcu să se îndoaie gâdilând-o pe burtă.

— Asta pentru că eşti neserioasă când eu sunt sobru.

— Oare e posibil aşa ceva?

— Este, atunci când îţi spun că eşti incomparabilă. Am avut de-a face cu femei când şi când, dar niciuna n-a fost ca tine. M-ai făcut să nu-mi mai placă niciuna. Eşti singura pe care am dorit-o dintotdeauna.

— Oh, sigur că da. Lasă, nu mai spune.

Apoi râse şi zise:

— Îţi dai seama că e pentru prima oară când

facem ceva împreună, care nu se transformă într-un fiasco?

Degetele lui îi atinseră bărbia în timp ce zâmbea deasupra chipului ei umbrit.

— Trebuie să existe un mesaj în treaba asta, nu crezi? Mă întreb care-o fi?

— Şi eu mă întreb, repetă ea, apoi îşi cuibări capul mulţumită în umărul lui.

Adormiră îmbrăţişaţi în timp ce adierea blândă a vântului aducea prin ferestre mirosul pinilor de afară împreună cu cântecul de leagăn şi al greierilor.

Capitolul 9

A doua zi de dimineaţă, Leslie se trezi auzind în urechi sunetul ritmic al bătăilor de inimă sub cap. Ascultă uimită, apoi îşi ridică capul privind în ochii deschişi ai lui Eric.

— Te-ai trezit? întrebă ea somnoroasă.

Părea atât de natural să-l aibă pe acest bărbat zvelt şi frumos în patul ei, oferindu-i căldură şi confort.

— Nu, nu sunt treaz, răspunse el. Am doar grijă ca visurile să nu-mi dispară.

O sărută blând.

— Cât e ceasul?

— Şase şi ceva.

Ea gemu şi se cuibări şi mai bine lângă el.

— Dacă facem o plimbare prin pădure acum, spuse el, îți garantez că vom fi singuri.

— Mmm… aprobă ea fără interes.

— Dacă ne culcăm la loc, curând va fi timpul să apară Jenny.

Asta o făcu să-şi înalţe capul.

— I-ar plăcea treaba asta, nu?

El râse.

— Răsăritul de soare e magnific aici. Scoală-te, leneşo.

— Sunt în vacanţă.

Îşi îngropă faţa în pernă.

— Atunci e păcat să-ţi pierzi timpul dormind.

El se ridică din pat şi o sărută pe ceafă, apoi îşi luă pantalonii şi haina.

— Îşi dau un sfert de oră.

Ea îl privi cum îşi strânge hainele grămadă, luându-şi şi pantofii, şi pornind dezbrăcat spre uşă.

— Sper că n-ai de gând să ieşi pe hol aşa? întrebă ea repede. Dacă te vede cineva, n-o să mai fiu în stare să scot capul în lume.

— Nu-i nimeni pe-aici la ora asta, o asigură el, râzând de îngrijorarea ei.

— Nu m-aş mira ca puştii ăia să fi instalat o cameră de luat vederi pe hol.

El râse zicând:

— Doar cincisprezece minute, apoi plecă.

Leslie se ridică, îşi puse o pereche de blugi, un

tricou şi tenişi, apoi coborî să-l reîntâlnească pe Eric în holul pustiu al vilei, după care ieşiră pe verandă. Un abur gros acoperea pământul, împiedicând vederea lacului. Copacii de pe insulă se ridicau ca nişte castele din ceaţă, iar soarele ce răsărea la orizont arunca deasupra lumii o lumină trandafirie.

— E ca un tărâm al zânelor, şopti Leslie.

— Iar tu eşti o prinţesă din basme, murmură Eric, strângând-o la piept.

Apoi o conduse pe cărarea ce înconjura vila. Urcară pe o colină, ieşind din ceaţă, apoi coborâră repede de cealaltă parte, păşind din nou printre nori albi, eterici, înconjuraţi de copacii uriaşi ce păreau nişte santinele în aşteptare.

Râzând şi jucându-se ca doi îndrăgostiţi, se distrară glumind copilăreşte, atingându-se şi manifestându-şi dragostea din priviri, captivaţi de minunata intimitate pe care o împărţeau împreună.

Urcând pe o movilă, alergară coborând la vale, ţinându-se de mână. Apoi se despărţiră pentru a ocoli un pâlc de tufişuri, Eric pe sus, iar Leslie coborând pe o cărare mai jos, fascinată de ceaţa joasă care-i cuprindea trupul până la talie.

Simţea de parcă s-ar fi aflat într-o secvenţă de film ce povestea un vis.

Brusc, pământul solid îi dispăru de sub picioare şi intră în apă şi noroi până la genunchi.

— Eric! îl strigă ea repede, încercând să-şi amintească dacă în Minnesota existau nisipuri mişcătoare. Eric! strigă ea din nou.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Glasul lui îngrijorat se auzi din ceaţă, apoi îi apăru şi corpul de la talie în sus învăluit în aburul alb şi gros.

— Nu pot să mă mişc, răspunse ea, stând neputincioasă în capcana de noroi în care fusese prinsă.

El pluti către ea îngrijorat şi nedumerit.

Brusc, dispăru încă o jumătate de metru în ceaţă, iar îngrijorarea lui se transformă într-un adevărat şoc.

— De ce nu mi-ai spus că ai intrat în mlaştină? întrebă el.

Expresia de pe chipul lui o făcu să izbucnească în hohote de râs.

— Când ţi-am zis că nu mă pot mişca, ce altceva ai crezut că putea fi în afară de noroi? Dacă aş fi fost prinsă într-o capcană pentru urşi aş fi urlat. Râse din nou.

— Ei bine, ai fi putut totuşi să mă avertizezi. Şi dacă nu intenţionezi să stai acolo toată ziua şi să râzi ca o caraghioasă, dă-mi mâna să te scot de acolo.

— Picioarele o să mi le scot, dar pantofii îmi rămân acolo. Nu vreau să-i pierd, sunt o pereche de tenişi foarte scumpi şi abia i-am cumpărat.

Cum am să-i scot?

El clătină din cap zâmbind.

— Zău, Grăsunico, nimereşti în cele mai caraghioase situaţii.

Intră în noroi, întinzându-i mâna.

Ea se întinse şi-şi pierdu echilibrul, aterizând în fund cu zgomot. O clipă mai târziu auzi glasul lui Eric fără să-l vadă, apoi auzi un icnet:

— Au! şi se pomeni cu el alături în noroi.

— Cel puţin am reuşit să-mi scot pantofii din noroi când am căzut, râse ea.

— Atunci hai să ieşim naibii de-aici.

El se ridică greoi în picioare şi o trase de braţ. Se târâră afară din mlaştină şi se lăsară jos pe pământul uscat.

— Doamne, ce te-ai murdărit, zise el, uitându-se la noroiul negru, care-i acoperea picioarele, şi se aplecă să o sărute uşor.

— Nici tu nu eşti întruchiparea curăţeniei, observă ea.

Scuturându-şi noroiul de pe mâini, el spuse:

— E un golfuleţ aici, în apropiere, chiar după colina asta, ne-am putea spăla acolo. Şi poate chiar să facem o baie dezbrăcaţi, dacă vrei.

— Oh, chiar am putea acum? Juri că n-o să avem parte de public?

— La ora asta a dimineţii? Pe ceaţa asta? Nu fi caraghioasă.

O trase sus în picioare.

Ajunşi în vârful colinei priviră în jos prin ceaţă, ascultând clipocitul lacului care nu se vedea, lângă un ţărm invizibil. Trei căprioare care băuseră apă îşi ridicară capetele, cu apa scurgându-li-se în picături din boturi, cu ochii mari şi întunecaţi, speriate. Câteva clipe, nesfârşit de lungi, rămaseră complet nemişcate, apoi se întoarseră brusc şi dispărură în ceaţă, cu salturi graţioase.

După ce plecară căprioarele, Leslie trase adânc aer în piept, captivată de frumuseţea şi irealitatea vieţii din această lume vrăjită.

Apa lacului era surprinzător de caldă sub pătura albă şi groasă de ceaţă, şi, după ce se spălară de noroi pe haine, se dezbrăcară şi înotară izolaţi complet în mijlocul ceţii. Făcând mişcări încete ca de balet, trupurile lor goale se atinseră, conştiente de dragostea fizică pe care o împărtăşiseră, iar buzele lor întredeschise se atinseră, în timp ce apa îi legăna uşor, apropiindu-i unul de altul.

Încet, soarele începu să împrăştie ceaţa de la mijlocul lacului către plajă. Mai întâi, doar apa limpede reflectă cerul în jurul trupurilor lor care pluteau, apoi, în timp ce ei priveau leneşi în jur, apărură nuferii cu florile lor roz şi cerate, şi sălciile mişcându-şi capetele pletoase înainte şi înapoi în bătaia vântului.

În cele din urmă apăru ţărmul acoperit cu nisip şi odată cu el patru saci de dormit în care se aflau

câteva persoane lângă un foc de tabără stins.

— Oh, nu! şopti Leslie, intrând în apă până la gât şi ascunzându-şi trupul gol.

— S-ar părea că dorm duşi, zise Eric revenind lângă ea. Poate că ne putem strecura până pe plajă şi să ne îmbrăcăm înainte de a se trezi cineva.

Dar, chiar înainte de a termina de vorbit, unul dintre sacii de dormit se mişcă. Apărură o pereche de braţe care se întindeau către cer, apoi se auzi un căscat sonor, pe care-l auzi chiar şi Leslie aflată în mijlocul lacului şi care-i trezi şi pe ceilalţi care dormeau alături.

Dând din picioare în apă, Leslie se încruntă către Eric care pufni în râs, împrăştiind apa care-i ajungea până la bărbie.

— Asta nu-i de râs! spuse ea. Cum o să ne luăm hainele?

— Nu ştiu cum naiba o să ne luăm hainele.

Râse.

— Cred că ieşind pur şi simplu afară din apă ca nişte oameni ai mării.

— Ieşi tu şi-mi aduci şi mie hainele.

— Eu? Tu eşti mai frumoasă ca mine.

— Scăldatul în pielea goală a fost ideea ta, spuse ea înotând cât putea de liniştit.

— Tu ne-ai băgat în noroi pe amândoi, o contrazise el.

— Bună, se auzi un glas de pe ţărm. Ce faceţi

acolo?

Toţi cei patru studenţi stăteau în picioare lângă hainele lor ude de pe plajă, zâmbind şi şoptind între ei.

— Aha! I-am prins, spuse Eric, evaluând rapid situaţia.

— Noi i-am prins? Eşti nebun.

El înotă către ţărm până când apa îi ajunse la mijloc.

— Copii, vă sfătuiesc să vă întoarceţi cu spatele şi să închideţi ochii când ieşim.

Ei râseră, şoptind între ei, apoi unul dintre ei strigă:

— Oh, vai ce modestie. Ce aveţi deosebit ce n-am văzut noi încă?

— Încă n-ai văzut nimic, deşteptule, îi răspunse Eric. Ceea ce am eu sunt patru adrese de la nişte părinţi care se vor întreba ce-au căutat doi băieţi şi două fete toată noaptea în pădure.

Urmară câteva clipe de consultări febrile pe şoptite, apoi se auzi:

— Nu poţi să faci aşa ceva!

— Oare?

Imediat toţi patru se întoarseră cu spatele, acoperindu-şi ochii. Eric ieşi din apă, iar Leslie veni iute lângă el, cu ochii aţintiţi asupra tinerilor.

Îşi puse repede hainele ude pe ei, încălţându-şi pantofii la fel de uzi.

— Gata! strigă el către cei patru. Facem

înţelegerea? Voi nu scoateţi un cuvânt despre ce-aţi văzut, iar eu nu scriu nicio scrisoare.

Imediat toţi dădură din cap, în semn de încuviinţare.

Apoi el o luă pe Leslie de mână şi se îndepărtară lipăind în pantofii lor uzi. Când dispărură din raza lor vizuală, ea spuse:

— Credeam că noi trebuie să le fim un exemplu, nu?

— Nu-ţi face griji, răspunse el, te-ar putea învăţa nişte chestii care să-ţi ridice părul pe ceafă. Cel mai bun lucru pe care-l putem spera este să fim mereu înaintea lor cu un pas, ca să-i ţinem mereu la distanţă în privinţa experienţei.

Ea râse şi merseră împreună pe aleea ce ducea la vilă.

Era trecut de nouă când văzură vila şi alergară nerăbdători distanţa care mai era de parcurs.

În curte se aflau o mulţime de oameni, în timp ce o targă era băgată într-o ambulanţă cu girofaruri roşii.

Dădu înapoi, întoarse, apoi ieşi pe drumul care ducea spre şoseaua principală, înainte ca Leslie şi Eric să ajungă în curte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eric oprindu-se în faţa lui Oscar şi Inga. Cine a fost rănit?

Oscar trase adânc aer în piept, scuturându-se înfiorat.

— Bătrâna doamnă Peterson. Balustrada de la scările ce coboară la ponton s-a rupt şi ea a căzut. S-a lovit rău la cap şi probabil că şi-a rupt şi o mână.

— Oh, nu! exclamă Leslie şocată. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva tocmai cu îndrăgostiţii noştri?

— N-ar fi trebuit să se întâmple nimănui aşa ceva, spuse Eric privind în jur prin mulţime.

— Jerry! strigă el. Ieşi şi vino încoace.

Un tânăr în jur de douăzeci de ani, cu o cutie de unelte sub braţ, ieşi din mulţime cu umerii căzuţi.

— M-ai asigurat că te poţi descurca cu reparaţiile şi întreţinerea aici, spuse Eric. Ce dracu' s-a întâmplat? Cum de s-a putut rupe balustrada aia?

Priviră la scândura care atârna de unul dintre stâlpi, căzută pe trepte.

— Nu ştiu cum s-a rupt, domnule, spuse trist Jerry, aruncându-i o privire rugătoare lui Leslie.

Ea nu se putu împiedica să nu-l compătimească.

— Nu fi prea dur cu el, îi spuse ea lui Eric. Nu e numai vina lui. Totul în jur e vechi şi degradat. Scândura a putrezit probabil.

Eric ridică din umeri:

— Tu eşti şefa, spuse el, punând un braţ pe umerii lui Jerry. Are dreptate. Totul cade. Mai bine ai verifica şi pontoanele cu balustrade cu tot, da?

Îi zâmbi încurajator, apoi porni către vilă.

Leslie dădu să plece după el, apoi se opri şi se aplecă să ridice scândura.

Jerry veni repede să i-o ia.

— Mă ocup eu, domnişoară Pfarr.

— Vreau să mă uit puţin la ea.

Inspectă găurile făcute de cuie, apoi puse scândura la loc. Găurile se potriviră perfect în dreptul cuielor.

— Ciudat, spuse ea. Parcă ar fi fost slăbite sau scoase de curând, iar scândura nu e putredă.

Jerry se încruntă şi o atinse.

— Poate n-a fost strânsă cum trebuie?

— Parcă cineva ar fi făcut-o intenţionat, spuse ea. Sper să mă înşel.

El o privi, încruntându-se îngrijorat.

— O s-o bat la loc de n-o să mai iasă niciodată, domnişoară Pfarr. Am să pun nişte suporturi metalice dedesubt.

Ea zâmbi.

— Ştiu că ai să ai grijă şi mă cheamă Leslie, nu domnişoara Pfarr.

Jerry o privi cu o expresie în ochi pe care ea nu reuşi să o descifreze. Zâmbindu-i încurajatoare, spuse:

— Rămâi acolo.

Salutându-l, porni spre vilă. După ce se schimbă, Leslie luă micul dejun şi se duse în biroul tatălui ei să citească agendele. Era vremea să afle ce era cu staţiunea şi cu studenţii care lucrau aici.

Capitolul 10

— Dumnezeule, ce zi! zise Leslie, după ce termină de mâncat în seara aceea.

Aşezându-se pe canapeaua din camera ei, îşi scoase pantofii şi-şi trase picioarele sub ea.

Eric turnă coniac în două pahare şi se aşează lângă ea cu picioarele întinse.

— Cel puţin doamna Peterson n-a fost rănită grav, spuse el. O să se facă bine.

— A fost drăguţ din partea ta că te-ai oferit să-i conduci acasă în St. Paul, mâine.

El ridică din umeri.

— E cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face.

Luând o înghiţitură din pahar, ea se încruntă şi spuse:

— În timp ce o vizitam la clinică, domnul Peterson m-a luat deoparte şi mi-a spus că un avocat îl contactase pentru a ne da în judecată în legătură cu accidentul.

— Să ne dea în judecată!

Eric se aplecă înainte punându-şi coatele pe genunchi.

— Care avocat? Al lor?

— Nu. Cineva dintr-un oraş învecinat. Un localnic.

Ea îl privi câteva clipe, apoi îl întrebă:

— Există vreun motiv pentru care localnicii ar

dori să ne facă vreun rău? Mai întâi căsuţa şi acum asta.

— Nu, din câte cunosc eu. Ţi s-a părut că Peterson are de gând să dea curs acestei propuneri?

Ea zâmbi.

— Nu. S-a simţit jignit de o asemenea idee. A spus că ne-a văzut crescând atât pe mine, cât şi pe tata, şi că el consideră Pfarr Lake ca un al doilea cămin. Nu ar face nimic care să ne provoace necazuri.

Eric se lăsă pe spate şi se încruntă spre paharul pe care-l aşezase pe măsuţă. Leslie ezită, apoi spuse:

— Pentru că tot vorbim de necazuri, cred că balustrada a fost aranjată. Găurile în care erau bătute cuiele au fost lărgite ca să se desprindă. Accidentul doamnei Peterson a fost cauzat intenţionat.

— De ce nu m-ai lăsat să mă uit şi eu la ea? întrebă el, pe chipul lui citindu-se îngrijorarea.

— M-am uitat eu şi cu Jerry. Nu ai încredere în noi?

— Nu sunt sigur dacă am încredere în el, spuse el şi-şi luă paharul. E una dintre „pisicile vagabonde” ale tatălui tău.

— „Pisici vagabonde”, medită ea. Tata întotdeauna a avut o slăbiciune pentru ele, nu-i aşa? I-am citit azi însemnările. Am pierdut şirul la

câţi copii a „adoptat” sau câte taxe şcolare a plătit pentru „pisicile lui vagabonde” ce s-au îndreptat după ce li s-a oferit ocazia. Majoritatea studenţilor noştri de aici sunt aşa ceva sau pe aproape.

— Deci până la urmă ai reuşit să-i consulţi însemnările, nu-i aşa?

Zâmbi şi o cuprinse de umeri.

— În sfârşit. Nu mi-ai prea lăsat multă vreme la dispoziţie ca să mă ocup de asemenea lucruri.

Se sprijini de el şi-i atinse obrazul cu un sărut uşor, apoi reveni la loc gânditoare.

— N-a avut prea multe eşecuri, având în vedere provenienţa acestor tineri. Şi Jerry ar trebui să beneficieze de o şansă. A făcut ceva care să te determine să-ţi pierzi încrederea în el?

— Nu chiar. Numai că e un singuratic şi nu-şi face prieteni. Se adaptează greu.

Ea zâmbi, jucându-se cu părul de pe ceafa lui.

— Şi tu te afli în câteva pagini din însemnările tatii. Stai să văd dacă-mi amintesc ce-a scris la început despre tine. Răzvrătit, nu se controlează. Va fi luat vara numai condiţionat.

Râse.

— Se pare că tu ai fost prima „pisică vagabondă” a tatii.

El surâse şiret, dar cu timiditate.

— Presupun că ar trebui să-mi retrag acuzaţiile în privinţa lui Jerry.

— Ar fi bine, pentru că şi tu te-ai transformat

destul de bine în timp.

Câteva minute rămase tăcută, pe gânduri.

— Tata mi-a mai scris o scrisoare pe care s-o găsesc atunci când voi citi însemnările, pentru că ştia că altfel nu mă voi atinge de ele decât dacă el moare. Era atât de plină de dragoste şi tulburătoare!

Trecură câteva clipe, apoi adăugă:

— M-a scăpat de-o grijă.

— Ce vrei să spui? întrebă el încordându-şi trupul pe canapea, lângă ea.

— A spus că va înţelege dacă voi considera că staţiunea şi programul studenţilor sunt greutăţi prea mari pentru mine şi dacă mă voi hotărî să vând. Mi-a cerut doar să achit costul taxelor şcolare pentru studenţii pe care-i avem acum aici cu banii proveniţi din vânzare.

Acum Eric devenise încordat ca un arc.

— Încă te mai gândeşti să vinzi Pfarr Lake?

Glasul lui era furios şi ascuţit, de parcă nu-i venea să creadă.

Ea îl privi, studiindu-i expresia întipărită pe chip, preţ de câteva clipe.

— Încerc să cântăresc avantajele şi dezavantajele în mod raţional.

— Am crezut că începi să simţi ceva faţă de Pfarr Lake. Am crezut că între noi s-a întâmplat ceva deosebit.

El vorbea despre două lucruri diferite, iar

legătura dintre ele o făcu să simtă un cuţit dureros în inimă, în timp ce-l privea fix.

— Şi eu am crezut că între noi s-a întâmplat ceva deosebit, şopti ea, apoi se ridică în picioare şi se duse la fereastră să privească înserarea care se aşternea peste lac.

Pe cer mai era încă lumină, de parcă soarelui i-ar fi părut rău de trecerea zilei.

Se sprijini cu mâinile de canaturile ferestrei, de parcă ar fi putut găsi siguranţă acolo. Uitase că scopul lui Eric de a o iubi era pentru a salva staţiunea. De ce oare, întotdeauna când se afla lângă el îşi pierdea simţul realităţii? Aşa se întâmplase întotdeauna şi probabil că aşa va fi mereu. La naiba! se gândi ea în timp ce privea lacul şi trei raţe care înotau către ţărm, în lumina crepusculară, îndreptându-se către cuibul lor. Le invidia: viaţa pentru ele era atât de simplă.

Eric veni lângă ea la fereastră. Îl simţea cum o priveşte şi se încruntă iritată, pentru că îl găsea atât de atrăgător. Oare ce credea el că e asta? Un pachet uriaş? Pfarr Lake, vila, studenţii şi Leslie, toate împachetate la un loc? Ei bine, ea nu avea de gând să mai continue aşa. Deloc. Numai să îndrăznească el să o atingă din nou şi o să-i arate ea atunci ce să facă el cu seducţia asta de tip Pfarr Lake.

Apoi văzu o răţuşcă înotând disperată după cele trei mai mari care dispăruseră printre sălcii. Abia

o putea zări în lumina amurgului, dar din amintiri ştia exact cum arăta şi cum ar fi fost dacă ar fi luat-o în mâini caldă, pufoasă şi moale.

Când Eric o atinse, îi cuprinse gâtul şi umerii masându-i muşchii încordaţi. Ea uitase de hotărârea de a-l ţine la distanţă şi se sprijini de mâinile lui mângâietoare, cu plăcere.

— La ce te gândeşti cu chipul ăsta serios? o întrebă el blând.

Ridicând un umăr sub masajul plăcut al mâinilor lui, oftă şi spuse:

— Mă gândeam la Urâţica. Ce s-o mai fi întâmplat cu ea?

— Urâţica! spuse el şi râse. Ce te-a făcut să te gândeşti la ea?

Îi pusese acum ambele mâini pe gât şi pe umeri, iar cu degetele mari îi apăsa muşchii. O căldură înfiorată i se răspândea în tot trupul, stârnindu-i dorinţa.

— O răţuşcă tocmai a intrat printre sălcii. Părea să se fi pierdut şi mi-am adus aminte când mi-ai adus-o pe Urâţica. Era atât de mititică, de slabă şi pe jumătate moartă de foame. Am iubit-o atât de mult.

— Asta s-a întâmplat în primul an pe care l-am petrecut aici, nu-i aşa? reflectă el, mişcându-se în spatele ei şi cuprinzând-o în braţe. Când am găsit răţuşca aia prăpădită, m-am gândit la tine. M-am gândit că o să vă împăcaţi bine una cu cealaltă.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi-şi sprijini capul de umărul lui. Nu-şi dăduse seama că el ştia cât de tristă fusese în anii aceia, cât de sfâşiată şi nedumerită se simţise după despărţirea de tatăl ei. Ea şi cu Eric îşi petrecuseră toată luna din anul acela îngrijind rătuşca să se facă bine. Zâmbi şi se întrebă cum de putuse uita.

— Abia aşteptam să mă întorc la Urâţica în fiecare an, spuse ea blând, apoi recunoscu mirată faţă de ea însăşi şi Eric. Mai era încă aici, grasă şi leneşă, domesticită, în ultima vară când am venit.

Mâna lui se mişcă acoperindu-i sânul şi masându-l prin ţesătura rochiei.

— A murit grasă şi fericită la vreun an după aceea. Toată lumea o hrănea. Nimeni nu-i putea rezista când cerşea de mâncare. Spre bătrâneţe arăta ca o minge de baschet.

Din nou ochii lui Leslie se umeziră de lacrimi când o potopiră amintirile despre lucrurile delicate şi pline de tâlc pe care Eric le făcuse pentru ca ea să-şi uite nefericirea şi să râdă. Motivul pentru care urcase în copacul acela cu el era pentru că el vrusese să-i arate un cuib cu ouă micuţe şi albastre în el. Nu fusese vina lui că acea cracă se rupsese, iar ea căzuse. Durerea braţului fracturat şi neplăcerea de a suporta ghipsul îi ştersese amintirea sensibilităţii lui.

Simţi excitarea mâinii lui pe pieptul ei şi-şi dădu seama că fusese excitată de el şi când era

adolescentă. De ce nu-l lăsase să o sărute în pădure? Dorise, dar îi fusese teamă. Dorinţa ce o cuprinsese cu febrilitate o speriase şi fusese ceva prea nou şi străin pentru ea atunci, ca să ştie cum să şi-o stăpânească.

Şi atunci simţise aceeaşi dorinţă febrilă pe care o simţea şi acum când una din mâinile lui îi tortura dulce unul din mugurii sânilor, iar cealaltă i se mişca pe coapse, mângâindu-i trupul.

Ochii i se deschiseră mari privind prin fereastră, dar nu văzu lacul întunecat sau stelele ce străluceau pe cer. Încercă să se împotrivească ideii că îl iubea, că îl iubise dintotdeauna. Când era copil, dragostea i se păruse ceva temător, un lucru fragil şi trecător. Îi fusese teamă de sentimentele ei faţă de el şi se luptase cu ele şi cu el. Acum însă oare ce era dragostea?

Întorcându-se brusc, îi privi chipul şi ochii albaştri, întrebători, buzele întredeschise şi privirea blândă, plină de dorinţă pe care el i-o adresă.

— Ai face orice pentru Pfarr Lake, nu-i aşa? şopti ea, retrăgându-se din braţele lui. Chiar şi asta, mai ales asta.

Luând-o de mână, el îi sărută mâna. Ea încercă să se împotrivească senzaţiilor fierbinţi care i se răspândeau în trup de la atingerea buzelor lui. Când îşi ridică ochii, se uită la ea şi spuse:

— Nu fi caraghioasă, Leslie. Asta nu are nimic

de-a face cu Pfarr Lake. Te vreau doar pe tine, iubito.

Atingându-i obrazul cu degete care-i transmiseră mici şocuri electrice prin sistemul nervos, îi şopti:

— Ştii asta, nu?

Ea nu ştia, dar trupul i se disociase de minte şi se răzvrătea, având propriile lui dorinţe. Intenționase să-l refuze, dar această intenţie dispăru înecată în dorinţa pătimaşă stârnită de braţele lui care o cuprinseră lipind-o de propriul lui trup înfierbântat.

În clipa aceea nu mai conta ce scop urmărea el, avea nevoie de el şi îl dorea dincolo de orice gând raţional. Aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui, îi trase capul în jos, găsindu-i buzele. Trupul ei fu cuprins de flăcări, ajungând la incandescenţă în locul unde stătea lipită de el, mişcându-se senzual şi dorind ceea ce simţea.

Ridicându-şi capul şi buzele de pe gura ei, el şopti:

— Oh, Leslie, te-am dorit atât de mult, de când eram doar un copil, de prima dată când te-am văzut.

— Nu, murmură ea. Nu încerca să-mi explici. Nu acum.

Din nou îl trase de gât, iar el îi acoperi obrajii, buzele şi gâtul cu sărutări. Mâinile lui îi găsiră fermoarul rochiei, dezvelindu-i umerii. Dădu

rochia la o parte, în timp ce buzele lui îi atingeau într-un dulce chin sânii şi gâtul.

Când o sărută din nou, îşi strecură limba printre buzele ei, iar ea i-o întâmpină cu vârful limbii ei, pierzându-se în această bătălie a simţurilor. Înfigându-şi degetele în umerii lui, îl simţi cum îşi desface fermoarul şi-şi împinge în jos pantalonii. Mişcarea şoldurilor lui o făcu să ardă de dorinţă. Cu degete tremurătoare îi descheie nasturii cămăşii, apoi se lipi de pieptul lui aspru, simţind cum mugurii sânilor ei se întăresc pe sub sutien pentru a-l întâlni, iar tot trupul îi tremură de dorinţă şi plăcere.

Cu braţe puternice el o ridică purtând-o către covorul trandafiriu din mijlocul camerei. Îngenunchind în faţa ei, o privi zâmbind, mângâindu-i trupul cu ochii. Cu degete tremurătoare îi scoase sutienul de dantelă ce-i acoperea sânii.

Cu buze moi şi calde, Eric îi mângâie sânii, atingându-i cu limba mugurii întăriţi şi făcând-o să simtă o senzaţie nemaiîntâlnită de dorinţă care-i străbătu tot trupul înfierbântându-l.

Când îşi mişcă capul, îi mângâie zona dintre sâni, apoi coborî în jos pe abdomen, înconjurându-i cu mişcări circulare buricul.

Uimită, ea îi atinse faţa, maxilarul aspru, căldura buzelor şi-l trase de umeri, dorind să-l simtă aproape de ea. Dar el continuă tortura

dulce, mângâindu-i coapsele, cuprinzându-i fesele şi scoţându-i slipul.

Mii de artificii explodară în trupul ei când el îi atinse locul unde se uneau picioarele ei şi teritoriul dintre ele.

Mâinile ei îi cercetau cu febrilitate trupul musculos care urma să o posede: pieptul, abdomenul plat şi sfârcurile, până îl simţi scuturându-se înfiorat. Apoi bucuroasă îi întâmpină greutatea când se lăsă încet acoperind-o şi scoase un strigăt mic când o pătrunse.

Mişcându-se repede, aproape cu o disperare care depăşea dorinţa, primi dragostea pe care el i-o oferea, căutând să prelungească această contopire a trupurilor, temându-se de clipa în care se va termina totul.

Dar nu era ceva ce putea rămâne veşnic, iar ea urcă pe culmile plăcerii în spasmuri înfiorate, simţind cum şi trupul lui se contractă într-o explozie asemănătoare.

După aceea rămaseră întinşi pe covorul aspru, într-o îmbrăţişare strânsă, cu inimile bătând năvalnic şi cu trupurile umede de efort. Ea îl ţinea strâns, de parcă l-ar fi putut forţa astfel să ţină la ea doar de dragul ei şi plânse în tăcere cu lacrimi fierbinţi ce se scurgeau pe obraji către tâmple.

— Hei, şopti el când băgă de seamă şi-şi ridică capul pentru a-i săruta obrajii uzi de lacrimi. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Clătinând din cap, ea refuză să-i răspundă. Nu voia să-l audă din nou rostind vorbe dulci, încercând să nege că adevăratul lui interes era Pfarr Lake.

El păru să-şi dea seama despre gândurile ei şi murmură:

— Nu-i nimic, scumpa mea. Vreau să fiu o parte din tot ceea ce eşti tu, Leslie.

Eliberându-şi o mână, ea îşi şterse ochii umezi şi se uită la el.

— Din tot? întrebă ea, fiindu-i teamă să spere.

— Iubito, nu-ţi dai seama? Nu pleca din Pfarr Lake. Este începutul nostru. Aici ne-am descoperit unul pe altul. Aici sunt rădăcinile noastre. Aici suntem noi. Şi amintirile noastre tot aici sunt.

Nu aceste cuvinte dorea ea să audă acum şi se ridică de lângă el, adunându-şi hainele.

Eric se ridică şi o luă în braţe, ţinând-o la piept, blând şi delicat, mângâindu-i părul.

— Ce te frământă, iubito?

Ea ştia că ar fi trebuit să plece de lângă el, să se poarte ca o femeie sofisticată din lumea bună, care putea face faţă unui episod de dragoste febrilă fără a-şi face probleme în legătură cu implicaţiile şi obligaţiile ce rezultau din acest act. Dar nu putea. În loc de asta, prefera să-şi odihnească faţa pe umărul lui, întrebându-se cum de se lăsase prinsă în acest joc în care era atât de aproape de a se îndrăgosti de el.

Mai ştia că ar trebui să-l scoată afară din camera şi din viaţa ei, dar nu putea. Poate mâine, dar acum îl dorea în patul ei ca să-l poată ţine în braţe în această ultimă noapte.

Când el îi şopti vorbe de iubire la ureche, cu capetele alături pe pernă şi cu trupurile îmbrăţişate în pat, ea zâmbi lăsându-se în voia plăcerii de a-i asculta glasul. Mai târziu, în timp ce-l privea dormind, cu genele negre răsfirate pe obraz, ar fi dorit să poată lua lecţii de la el pentru a lua viaţa uşor, aşa cum este. Singurul lucru de care îi păsa lui cu adevărat era Pfarr Lake şi chiar dacă l-ar fi pierdut şi pe acesta, ar fi fost furios, nu distrus.

Leslie îl sărută uşor pe umăr şi îşi dădu seama că va trebui să facă ceva înainte ca dragostea ei abia înmugurită pentru el să depăşească limita de unde nu mai exista întoarcere.

Eric deja plecase când Leslie se trezi a doua zi de dimineaţă. Rămase nemişcată în pat, gândindu-se la noaptea trecută şi la confuzia sentimentelor ei în legătură cu el.

Ridicându-se brusc în capul oaselor, privi la urma pe care capul lui o lăsase pe pernă. Cu siguranţă că nu-şi pierduse încă complet capul să se îndrăgostească de el. Nu era ea oare prea inteligentă şi atentă pentru a permite să se întâmple un asemenea lucru?

Sărind din pat ca să scape de amintirile pe care i le trezea urma capului lui de pe pernă şi mirosul lui care se impregnase în aşternutul de pe pat, se gândi: bineînţeles că nu m-am îndrăgostit de el. Nu ştia exact cum este el? Atrăgea după el toate necazurile şi nebuniile din lume.

După ce făcu un duş, îşi puse lentilele de contact şi apoi, în timp ce se îmbrăca cu un tricou, îi veni brusc în minte ideea că de multă vreme nu mai auzise niciun semnal de alarmă răsunându-i în cap. Va trebui ca pe viitor să fie mult mai atentă.

Trăgând tricoul cu fermitate, se încruntă iritată. Era foarte clar pentru ea că Eric începuse acest act de seducţie cu gândul numai la Pfarr Lake. Atunci de unde îi apăruseră în minte toate aceste întrebări tulburătoare? Nu stătea în caracterul lui să învăluie orice problemă, ameţindu-i mintea? Chiar trebuia ca de fiecare dată să se lase păcălită? Îşi puse pantalonii scurţi şi sandalele, dând din cap hotărâtă. El nu reprezenta nimic altceva decât o scurtă aventură de vacanţă. Dar când se privi în oglindă, rămânând nemişcată cu peria în mână deasupra capului, îşi dădu seama că nu era adevărat. Eric îi zâmbea şiret doar ei, iar ochii lui albaştri precum cerul o priveau de parcă i-ar fi putut citi cele mai ascunse gânduri. Avea un trup zvelt, bine făcut, care o putea face să explodeze într-o pasiune pe care n-o mai cunoscuse până atunci şi avea un simţ puternic al

umorului care o făcea să râdă şi să uite gândurile apăsătoare care o măcinau. Trecându-şi peria prin păr, murmură pentru sine:

— De ce? De ce nu mă pot şi eu oare bucura de o simplă aventură, aşa ca toată lumea? De ce trebuie să complic lucrurile, îndrăgostindu-mă? Şi mai ales de Eric, dintre toţi?

Brusc, pe chipul ei apăru un zâmbet uriaş, idiot.

Trebuia să-l vadă. Chiar acum. Nu mai putea aştepta.

Spre dezamăgirea ei, când alergă jos la Inga, la recepţie primi răspunsul că el deja plecase să ducă familia Peterson înapoi la St. Paul. Se va întoarce târziu, în aceeaşi zi. Avu un şoc când îşi dădu seama cât de mult o afecta absenţa lui.

Dar se stăpâni, văzând sprâncenele ridicate şi ochii atotştiutori cu care o privea Inga. Zâmbind cu nonşalanţă prefăcută spuse:

— Cred că am să-l caut pe Jerry şi să văd ce putem face pentru a repara căsuţa opt. Trebuie să mă ocup de ceva serios ca să…

Se opri înainte de a termina fraza care se încheia cu „ca să nu mă mai gândesc la Eric”. Va trebui să facă ceva în legătură cu situaţia asta şi încă repede, cât se mai putea salva ceva. Dacă nu cumva deja scăpase totul de sub control.

Jerry îi atrase atenţia în mod deosebit. Părea atât de timid şi de reticent. Încercă să-l

încurajeze, să stea de vorbă împreună în timp ce mergeau cu o camionetă în oraş să cumpere geamuri şi să închirieze o maşină de geluit scânduri, dar eforturile ei n-avură niciun pic de succes. El îi ignoră toate încercările ei de a-i câştiga prietenia.

Restul dimineţii şi după-amiază lucrară împreună cu spor, dar nu comunicând veseli, şi instalară ferestrele, începând munca grea de a curăţa vopseaua uscată de pe lambriurile de lemn ale căsuţei.

Capitolul 11

La ora trei, Leslie primi un mesaj că cineva o aşteaptă jos la recepţie. Deja era mai mult decât bucuroasă să înceteze lucrul pentru ziua în curs.

Mâinile o dureau de la aparatul de geluit, iar hainele îi erau pline de praf. Îi zâmbi lui Jerry şi-i spuse, uitându-se la peretele curat:

— Am făcut treabă bună, nu-i aşa?

Încruntându-se iritată, îl văzu dând din cap tăcut, apoi întorcându-se să-şi ia uneltele. Trebuie să existe o cale prin care să şi-l apropie.

Întorcându-se la vilă, era sigură că Eric era cel care-i trimisese mesajul şi se simţea emoţionată, abia aşteptând să-l vadă.

Dar nu Eric fu cel care se întoarse către ea nerăbdător s-o vadă când păşi în holul vilei. Era

Warren Collingsworth care alergă spre ea cu braţele deschise:

— Iubito! strigă el. Nu pot să-ţi spun ce dor mi-a fost de tine.

Eliberându-se din îmbrăţişarea lui, simţind cum o cuprinde dezamăgirea, Leslie se dădu înapoi:

— Warren ce faci aici?

Se uită la el iritată. Urticaria de la iedera otrăvitoare se vindecase în mare, lăsând în urmă doar nişte pete roşiatice, iar el iradia un entuziasm debordant.

Ridicându-şi valiza, o luă de braţ şi o trase către aripa de nord.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, spuse el, şi punându-şi geanta jos, pe holul unde nu mai puteau fi zăriţi de la recepţie, o cuprinse în braţe şi o sărută plin de ardoare.

— Warren, nu, şopti ea aspru şi se desprinse furioasă din îmbrăţişare.

Întorcându-se cu spatele la el, dădu să plece înapoi către recepţie, dar se opri nemişcată. Eric se afla chiar în uşă, privind în hol către ea, cu trupul încordat, de parcă fiecare muşchi i s-ar fi contractat dintr-odată.

Faţa îi era roşie de furie, iar expresia de pe chip oglindea mânie şi durere.

Ea îi aruncă lui Warren o privire furioasă, apoi se îndreptă spre Eric, dar până să ajungă la el, acesta se întoarse brusc, trântind în urma lui uşa

pe care abia intrase.

Alergând în parcare să-l ajungă din urmă, Leslie îl apucă de braţ tocmai când ajunsese la maşină.

— Eric! strigă ea rugător, dându-şi seama cum trebuie să i se fi părut lui apariţia lui Warren. Dă-mi voie să-ţi explic.

— Ce să-mi explici? întrebă el, îndepărtându-i mâna de pe braţ şi deschizând portiera maşinii.

Aruncându-se în spatele volanului, se uită încruntat la ea cu ochii lui albaştri azvârlind scântei.

— Cum de-ai putut să-l chemi înapoi aici? Ce încerci să-mi faci tu mie?

— Nu l-am chemat eu, Eric. El…

— Atunci de ce se află aici, o întrerupse el, dacă tu nu l-ai invitat? Răspunde-mi. De ce s-a întors aici?

Deşi ochii lui erau furioşi, pe chipul lui se citea durerea de a fi fost trădat.

— E limpede că voi doi vă cunoaşteţi foarte bine, chiar intim, după modul în care l-ai întâmpinat.

Răsuci cheia în contact şi porni motorul.

— Sper că vă veţi distra copios când ai să-i povesteşti despre scurtul interludiu cu mine.

— Eric, te rog, ascultă-mă, îl imploră ea, nedumerită pentru că nu era sigură ce vrusese să spună el.

El era cel care ar fi trebuit să râdă pe seama ei. Doar fusese interludiul lui.

Dar el n-o mai ascultă, continuând să strige furios:

— Nu cred că doar câteva lucruri simple ca mine, nişte pini de două sute de metri înălţime şi un lac curat, te-ar putea impresiona prea mult când îl ai pe libidinosul ăla de Romeo cu toţi dolarii lui ţinându-se după tine.

— Chiar trebuie de fiecare dată să-mi arunci în faţă Pfarr Lake? întrebă ea. Nu e destul de rău că ai făcut dragoste cu mine ca să-ţi salvezi nenorociţii ăia de pini? Chiar trebuie să-mi aminteşti mereu asta?

— Asta crezi? Chiar crezi cu adevărat asta? întrebă el glacial, iar mânia îi dispăru ca prin farmec.

Pe chipul lui rămase întipărită doar resemnarea. Ridică din umeri şi spuse cu un glas răguşit şi încordat:

— Tu eşti şefa. Presupun că dacă aşa crezi, aşa trebuie să fie.

Leslie îl privi fix cu lacrimi în ochi. Ştiuse că o aventură cu el va sfârşi cu o deziluzie cruntă, dar nu se aşteptase la o asemenea durere sfâşietoare. Se simţea de parcă numai s-ar fi sfărâmat în bucăţele.

Brusc, chipul lui se contorsionă într-o expresie violentă de oroare. Opri motorul şi ieşi sărind din maşină. Leslie tresări speriată, dându-se înapoi, neştiind ce intenţiona el să facă.

— Dumnezeule! exclamă el. A luat foc!

Trântind portiera maşinii, alergă pe lângă ea către vilă.

Răsucindu-se brusc, privi cu ochi măriţi de spaimă la fumul gros şi negru care ieşea pe uşa pe care ei o lăsaseră deschisă, apoi o luă la fugă după Eric, cu inima bătându-i înspăimântată.

Holul era plin de fum. Turiştii înspăimântaţi alergau să se pună în siguranţă. Ţipetele şi strigătele lor îi răsunau în urechi în timp ce ea şi Eric îşi făceau cu greu loc prin mulţimea intrată în panică.

Urmărind fumul prin sufragerie, alergară în bucătărie. Hota de aerisire de deasupra grătarului era în flăcări. Încăperea era plină de mirosul acru şi pătrunzător al unui foc electric.

Câţiva studenţi şi bucătarul împreună cu Oscar şi Inga, înecându-se şi tuşind, strigând şi agitându-se în jur, încercau să identifice sursa incendiului. Prin tot acest zgomot, ea auzi pocnetul şi sfârâitul unui scurtcircuit electric.

Leslie se năpusti înainte, dar se opri brusc când Eric o apucă de braţ, trăgând-o înapoi cu putere.

— Pentru Dumnezeu! strigă el. Pleacă de aici. Ieşi afară, unde ai să fii în siguranţă.

— Dă-mi drumul! ţipă ea, smulgându-şi braţul din mâna lui. Pot să mă descurc. Am experienţă în incendii.

Alergă către hotă.

Aceasta era prima dată de când venise la vilă când se confrunta cu o problemă pe care ştia să o rezolve.

— Apasă pe siguranţe şi întrerupe curentul! strigă ea. Unde-i stingătorul de incendii? Scoate pe toată lumea afară!

Oscar începu să-i împingă pe oameni afară din bucătărie, pe ajutoarele bucătarului şi pe spectatori. Leslie alergă, urcându-se pe grătar să ajungă la hotă.

— Unde-i Jerry cu uneltele lui? strigă ea. Îmi trebuie o şurubelniţă.

— Leslie, dă-te jos de-acolo! urlă Eric, trăgând-o de picioare.

— Eric! Încetează!

Îl împinse deoparte şi luă şurubelniţa pe care i-o întinse Jerry. Ţinându-şi respiraţia şi strângând din ochi împotriva fumului gros, desfăcu cu îndemânare sita şi o aruncă jos. Întinzând mâna către motorul electric şi ventilator, înşfăcă un pumn de fire electrice şi le scoase afară. Abia putând să vadă ceva prin fumul sufocant, întinse mâna şi rosti înecat:

— Dă-mi stingătorul.

Acesta îi fu pus în mână, iar ea îndreptă robinetul de spumă, stingând flăcările. Fumul sfârâi şi dispăru, apoi ea se îndreptă, înecându-se şi tuşind, încercând să respire, cu lacrimile curgându-i pe obraz din ochii înroşiţi de fum.

De data aceasta se sprijini de mâinile lui Eric, care o ajută să sară jos de pe grătar.

Bucătăria imensă era încă plină de fum. Cineva adusese un ventilator şi deschisese ferestrele. Răsucindu-se şi învârtindu-se greoi, norul negru de fum urât mirositor ieşi prin ferestrele deschise.

— Ai păţit ceva? întrebă Eric uitându-se la faţa ei înnegrită de fum şi la ochii roşii, înlăcrimaţi.

— Nu, sunt bine, insistă ea. Numai fii atent cu mâinile mele. Firele alea erau fierbinţi.

— Te-ai ars! exclamă el, examinându-i mâinile. De ce te-ai băgat acolo?

— Eric, vrei să încetezi odată! se răsti ea. N-am nimic! Avem alte probleme mai importante pentru care să ne facem griji.

Privi tristă în jur prin bucătărie şi la Oscar, la Inga, la studenţii speriaţi şi la bucătar.

Bucătăria arăta ca după război.

Pereţii, oalele şi cratiţele atârnau, iar toate ustensilele erau negre şi unsuroase. Pregătirile pentru cină erau compromise.

— Cum o să-i hrănim pe toţi în seara asta? întrebă Inga cu un glas grav, învins.

Bucătarul era un bărbat uriaş, înalt şi solid, cu faţa neagră de fum.

— Nu putem pregăti cina în seara asta, afirmă el scurt. Ne vor trebui zile întregi să punem la punct bucătăria din nou. Ne trebuie şi un electrician să repare hota. Nu se poate găti fără ea.

— Nu sunt suficiente restaurante în zonă ca să cuprindă toţi turiştii noştri, spuse Eric încruntat.

— Trebuie să existe o cale de a-i servi.

Leslie se urcase din nou pe grătar şi se uită la hota distrusă.

— Pot s-o repar eu, dacă găsesc piese.

Apoi sări jos, privindu-i pe ceilalţi.

— Inga, tu îi aduci pe toţi studenţii pe care-i găseşti ca să se apuce de curăţat bucătăria şi sufrageria.

Bucătarul solid îşi puse mâinile în şolduri, încruntându-se către ea.

— Nu pot servi în seara asta, spuse el pedant.

— Pe dracu', nu poţi! strigă ea. Ai să serveşti bufet rece. Salată, friptură rece, brânză, pâine, chifle. Te descurci dumneata. Ştiu că desertul este deja pregătit şi pus deoparte. Iar fumul nu a intrat şi în frigidere. Improvizează. Fii creativ.

El se uită urât la Leslie, iar Leslie se uită la fel de urât la el. În cele din urmă, el se dădu înapoi şi ieşi bombănind să verifice frigiderele.

Când se întoarse, îl văzu pe Eric zâmbind, încântat de cearta pe care o avusese cu bucătarul. Ea se uită şi la el urât, şi urcă din nou pe grătar pentru a citi câteva serii de numere pe care Jerry şi le nota.

În timp ce vorbea la telefon pentru a face rost de materialele de care avea nevoie ca să repare hota, răsfiră între degete firele electrice pe care le

scosese din foc.

Şi în timp ce se îndrepta împreună cu Jerry către camionetă, îi aruncă o privire sobră şi îngrijorată.

— Ştii, ăsta n-a fost un accident. Izolaţia a fost răzuită de pe fire, ca mai devreme sau mai târziu să facă scurtcircuit şi să ia foc.

El nu răspunse, urcă doar tăcut în camionetă, aşezându-se pe banchetă în timp ce ea urca la volan.

— Ai vreo idee cine ar fi putut face aşa ceva? întrebă ea.

— Nu, doamnă. N-am văzut nimic, spuse el privind fix, drept înainte prin parbriz.

— Jerry, spuse ea, încercând să rămână calmă, te porţi de parcă ai şti ceva ce nu vrei să-mi spui. Ar fi putut arde întreaga vilă, dacă n-am fi pus capăt acestui incendiu la vreme. Dacă acoperi pe vreunul dintre prietenii tăi, te rog, spune-mi. Nu sunt un căpcăun şi n-am de gând să-l răstignesc pe cruce. Trebuie să aibă şi el probleme grave, altfel n-ar face asemenea treburi ca balustrada, căsuţa vandalizată şi acum asta.

El oftă adânc, dar nu-i oferi niciun răspuns. Ea îi aruncă o privire, întrebându-se din nou cum ar putea să se apropie de acest tânăr singuratic şi retras.

Cu un smoc de păr blond pe frunte şi cu tricoul lui pe care se afla imprimat un ţânţar uriaş, iar

dedesubt cuvintele MINNESOTA STATE BIRD, părea mai degrabă un băieţel rătăcit, decât un tânăr.

Ea ştia din însemnările tatălui ei că Jerry provenea dintr-un tată alcoolic şi o mamă abrutizată de muncă.

Se întrebă dacă el va fi vreodată în stare să-şi deschidă sufletul şi să aibă încredere în oameni.

Mai târziu, în timp ce Leslie stătea ghemuită pe grătar, cu mâinile băgate în interiorul hotei, instalând un nou motor electric, simţi cum începe să o cuprindă furia că totuşi cineva avea îndrăzneala de a-i pune sub stare de asediu, staţiunea ei absolut nevinovată. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se înfuria mai tare.

Neluând în seamă agitaţia curăţeniei, sporovăială tinerilor şi pregătirile de cină ce se desfăşurau în jurul ei, Leslie se mânie atât împotriva lui Warren, cât şi a lui Eric. Fiecare din ei credea că o putea manipula, de parcă ar fi fost un copil înapoiat mintal, incapabilă de a lua nişte hotărâri.

Spumega de furie când Eric apăru lângă ea, încruntându-se mirat la ceea ce făcea ea cu firele electrice şi cu un cleşte ascuţit la vârf. Reuşise să accepte în sfârşit că era staţiunea ei şi că n-o s-o vândă. Pfarr Lake avea nevoie de ea, iar alte amestecuri din afară nu vor mai fi tolerate.

El puse mâna uşor pe piciorul ei murdar şi aruncă o privire către noul motor.

— Eşti sigură că ştii ce faci? întrebă el cu îndoială în glas.

Foarte încet şi intenţionat ea îşi scoase mâinile negre şi faţa murdară de fum din hotă pentru a-i da deoparte mâna de pe picior, de parcă ar fi fost o insectă otrăvitoare.

Uitându-se la el cu ochi reci şi distanţi, îi spuse cu glas jos încărcat de furie:

— De-acum înainte ţine-ţi mâinile acasă. În ciuda tacticii tale înşelătoare, am fost în stare să iau o hotărâre de una singură în privinţa staţiunii. Aşa că poţi să stai liniştit. Nu mai este necesar să apelezi la micile tale trucuri inteligente.

Îl văzu cum pe chipul lui se înregistrează o surpriză totală, apoi cum se încruntă şi adăugă cu o ironie usturătoare:

— Şi da, ştiu ce fac. Sunt ingineră, aşa că ar trebui să mă descurc cu nişte fire şi o hotă. Nu crezi?

Privind-o câteva clipe cu ochii îngustaţi, el păru să cântărească cele auzite, apoi îşi ridică buretele plin de apă pe care-l avea în mână.

— Ei bine, eu sunt ecologist şi ar trebui să ştiu cum să mă descurc cu poluarea. Nu crezi?

Înainte de a se întoarce către peretele afumat pe care-l curăţa, spuse:

— Şi am să încerc să stau deoparte ca să nu te

mai deranjez, dacă aşa vrei tu.

Leslie îi privi spatele ţeapăn în timp ce freca peretele, întrebându-se de ce avea oare această senzaţie acută de pierdere. Se gândi că acum, dacă Pfarr Lake rămânea în posesia ei, va trebui să petreacă toate weekend-urile ei libere locuind în aceeaşi clădire cu Eric, lucrând şi vorbind cu el, dar, orice ar fi, nu mai putea permite ca legătura lor să continue. Cum de-l putuse lăsa oare să…

Să ce? Clopoţeii de alarmă din capul ei scoaseră un clinchet slab ca al unui căprior rănit de moarte.

Să se îndrăgostească de el! Cum de putuse fi atât de neatentă şi prostuţă?

Brusc deveni conştientă de faptul că toată lumea din bucătărie rămăsese tăcută, iar ochii tuturor se îndreptau de la ea către Eric şi înapoi speculativi, aşteptând următoarea mişcare. Repede îşi băgă capul în hotă, bombănind furioasă că lăsase lucrurile să-i scape din mână atât de mult.

După ce termină de instalat motorul electric şi se asigură că hota funcţionează perfect şi după ce în bucătărie fu terminată toată curăţenia, devenind din nou funcţională, Leslie urcă în camera ei să se spele şi să-şi şteargă din minte amintirea focului.

În timp de ce îmbrăca, se gândi la Eric. Prima ei reacţie fusese de mânie, pentru că el îi făcuse curte ca să păstreze Pfarr Lake şi o încurajase din răsputeri să se îndrăgostească de el. Dar trebuia

să recunoască faptul că ea păşise în această legătură cu ochii larg deschişi, ştiind de la început cum era el şi ce intenţii avea. Era numai vina ei pentru că acum inima ei era sfâşiată de durere şi suferea ca o proastă. Prieteni. Dădu din cap. Vor fi prieteni la Pfarr Lake. Numai prieteni. Clopoţeii de alarmă din capul ei cântau acum un dangăt funebru de înmormântare.

Cu un oftat adânc, se întoarse de la oglindă şi coborî pe scări pentru a se alătura celorlalţi înfometaţi care devorau sandvişurile.

În timp ce mânca, se gândi că prima ei activitate oficială în calitate de proprietară a staţiunii va fi să-l informeze pe Warren Collingsworth că nu-i va vinde staţiunea. Aceasta, se gândi ea, era una dintre cele mai uşoare responsabilităţi şi va trebui să şi-o îndeplinească pe cât de repede posibil, asta însemnând chiar mâine, la prima oră a dimineţii.

Capitolul 12

A doua zi, Leslie convocă un consiliu de război pe la mijlocul după-amiezii. Îngrijorată, cu o cută adâncă între sprâncene, se aşeză în spatele biroului privindu-l pe Oscar şi pe Inga care ocupau scaunele din faţa ei. Niciodată nu-i văzuse arătând atât de bătrâni. Trupul lui Oscar era aplecat şi părea mult mai slab ca niciodată, iar chipul Ingăi era palid şi trist. El îi pusese o mână peste braţele

încrucişate în poală, iar Leslie se întrebă dacă nu cumva femeia era bolnavă. Apoi îşi zise că trebuie să fi fost din cauza stresului îndurat în ultimele zile; accidentele îi marcaseră pe toţi, îngrijorându-i şi speriindu-i.

Eric stătea în picioare la fereastră cu spatele către cameră. Părea încordat şi nervos. Leslie îl privi cu nostalgie câteva clipe, apoi îşi înăbuşi un oftat şi spuse:

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să încep această poveste tristă pentru mine. Mă simt foarte neplăcut în această situaţie. Îmi vine chiar foarte greu.

Ezită, aruncându-i o privire lui Eric. Una din mâinile lui se strânsese pumn pe draperia de la fereastră. Apoi ea se uită înapoi spre chipul încordat al lui Oscar şi spuse:

— Nu pot să scap de Warren Collingsworth.

O surpriză totală se înregistră pe chipul lui.

— Să scapi de el? exclamă uluit Oscar.

Eric se întoarse privind-o fix.

— Da, i-am spus că intenţionez să păstrez Pfarr Lake şi…

Se opri brusc când Oscar sări în sus de bucurie.

— O păstrezi! strigă Inga în timp ce obrajii îi prindeau culoare. Am crezut că ne-ai chemat aici ca să ne spui că te-ai hotărât să vinzi staţiunea.

Leslie rămase surprinsă la rândul ei.

— Dar am crezut că ştiţi. S-au întâmplat atâtea

în ultima vreme, încât bănuiesc că am uitat că nu-mi puteaţi citi gândurile.

Oscar râse plin de încântare, iar Eric sări din trei paşi traversând încăperea, cu chipul acoperit de un zâmbet extaziat. Cuprinzând-o în braţe, se aplecă sărutând-o sănătos pe gură.

Scaunul de birou pe care stătea ea era potrivit perfect pentru o singură persoană, dar, când Eric adăugă greutatea trupului său într-o îmbrăţişare atotcuprinzătoare, acesta alunecă încet de pe piedestalul cu rotile şi căzu pe spate descriind un arc mare prin aer.

Leslie se lovi cu capul de podea, într-o bubuitură zdravănă, rămânând nemişcată, clipind des ca să scape de stelele verzi ce-i explodară în dosul pleoapelor. Picioarele ei erau ridicate caraghios în aer, iar greutatea lui Eric o apăsa la podea.

— Oh, pentru Dumnezeu! strigă Inga. Eric, eşti absolut imposibil. Dă-te jos de pe Leslie.

Eric se rostogoli într-o parte.

— Leslie, iubito, spuse el. Doamne, iartă-mă. Ai păţit ceva, te-ai lovit?

Împreună cu Oscar ridicară scaunul cu Leslie cu tot, înapoi unde era.

— La dracu’, şopti ea ţinându-se de ceafă cu ambele mâini, încercând să scape de durerea cruntă care o făcu să se strâmbe chinuită.

— Stai, stai aşa, spuse Oscar, încercând să-i îndepărteze mâinile, dă-mi voie să mă uit. Ţi-a dat

sângele?

— Fir-ar al naibii să fie, bombăni Leslie simţind durerea ascuţită care-i cuprindea tot capul.

Simţea cum i se ridică un cucui sub degete. În cele din urmă îşi lăsă mâinile în jos şi spuse printre dinţi:

— N-am nimic. Lăsaţi-mă în pace. Nu-i decât un cucui.

Puse din nou mâna. Umflătura se făcuse de mărimea unei mingi de golf.

Inga o pipăi şi ea, apoi se întoarse cu faţa la Eric, încrucişându-şi braţele pe piept şi cu ochii scăpărându-i de mânie.

— Ascultă aici, tinere! Te rog să stai jos pe scaunul acela de lângă perete şi să nu te mişti. Ai înţeles? Nicio mişcare.

Leslie privi cum Eric se aşează ascultător, cu o figură de om pedepsit.

— Iartă-mă, Leslie, spuse el. Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

Ea încuviinţă şi el încercă să-i explice:

— Asta numai din cauză că eram atât de sigur că ai să-i vinzi staţiunea lui Collingsworth. Trebuie să recunosc că am avut un moment de nebunie temporară. Nu mi-am dat seama ce fac, atunci când m-am repezit peste tine şi te-am dărâmat.

— Nebunia temporară ar fi în fond ceva normal pentru tine, spuse ea frecându-şi cucuiul din nou. E o stare permanentă pentru tine.

El dădu să se ridice de pe scaun ca să se apropie de birou, dar Inga ridică un deget şi se răsti la el:

— Am spus să nu te mişti din scaunul ăla, tinere. Atât timp cât stai liniştit acolo, s-ar putea să existe o şansă ca toată lumea să fie în siguranţă.

El se aşeză din nou şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Aşa-i mai bine, spuse Inga.

— Ei poftim, spuse Oscar clătinând din cap, uimit în timp ce se aşază.

Inga se aşeză lângă el, după ce-i mai aruncă lui Eric încă o privire ameninţătoare.

— Ei poftim, repetă el, deci chiar ai de gând să păstrezi locul ăsta, nu-i aşa? Inga şi cu mine am avut câteva zile lungi de îngrijorare în legătură cu asta, cred că ştii. Suntem atât de bucuroşi că te-ai hotărât să rămâi aici.

Leslie trebui să-şi apese umflătura de la ceafă din nou pentru a-şi împiedica zâmbetul care-i apăruse pe chip, când îl privi pe Eric izolat pe scaunul lui în celălalt colţ al camerei. Părea un copil obraznic care a fost pus la colţ. I-ar prinde bine şi ei să ia câteva lecţii de la Inga pentru a învăţa cum să se poarte cu el, aici, la Pfarr Lake.

Apoi chipul ei redeveni serios, amintindu-şi de ce îi adunase la această întâlnire.

— Înainte de a vă exprima bucuria şi plăcerea că eu voi rămâne proprietara staţiunii Pfarr Lake, va trebui să vă vorbesc despre o problemă pe care o

am. De fapt, am o veste bună şi una rea, dar pentru că sunt o laşă am să vă dau întâi vestea cea bună.

— Prevăd că vei deveni o şefă formidabilă, murmură Eric din colţul lui. Mai întâi ne dezarmezi şi apoi ataci.

— Taci, îl avertiză Inga. Tu să taci.

— Da, doamnă, o aprobă el, zâmbindu-i mucalit.

— Vestea bună e, spuse Leslie, că atunci când eu şi cu Jerry am început să lucrăm din nou la repararea căsuţei, câţiva dintre studenţii care erau în tură liberă, au venit să ne ajute.

Făcu o grimasă.

— Acea aşa-zisă muzică de la radio încă îmi mai răsună în urechi. Nu ştiu cum de nu ajung surzi cu zgomotul ăla. Am făcut o adevărată petrecere, transformând munca în distracţie, dar căsuţa e aproape gata. Au văruit, au bătut şi au instalat mochetele ca nişte adevăraţi profesionişti. Am discutat cu ei şi au fost de acord să redecoreze toate căsuţele, una câte una în timpul lor liber pentru o sumă de bani convenabilă.

— Mă întreb de ce oare nu ne-am gândit şi noi la asta până acum, reflectă Oscar cu glas tare. Bănuiesc că par atât de fluşturatici, încât ajungi să-i subestimezi.

— Şi asta nu e tot, continuă Leslie. Unul dintre oaspeţi s-a oprit să vadă ce facem. Probabil că a crezut că-i vorba despre vreo orgie sau ceva

asemănător cu muzica aceea asurzitoare, cu hohotele de râs şi cu toate ţipetele din jur. El este proprietarul unei firme ce se ocupă de instalaţiile sanitare în St. Paul şi s-a oferit să ne facă rost de orice fel de accesorii la băi, de mâna a doua ca preţ, de care avem nevoie. Cred că la acest preţ ni le putem permite.

— Ei drăcie, dar ştiu că nu-ţi pierzi timpul când te hotărăşti să faci ceva, nu-i aşa, doamnă şefă? spuse Eric pe jumătate ironic, pe jumătate cu admiraţie în glas, şi-şi apropie scaunul cu vreo treizeci de centimetri de biroul ei.

Inga se încruntă către el, iar Eric îi zâmbi candid.

— Oricum, continuă Leslie, dacă o să consult registrele cu patronii care vizitează în mod constant staţiunea, poate că am să mai găsesc nişte persoane ce se ocupă cu furnizarea de mochete, mobilier şi altele asemănătoare. Nu mă dau la o parte de la nimic pentru a recondiţiona şi a redecora tot ce se poate în staţiune.

— Ah, da. Da, desigur, aprobă Oscar cu ochii micşoraţi, privind în zare, încercând să-şi amintească nume din lista oaspeţilor staţiunii.

— Oricum, asta ne va ajuta să începem să ne mişcăm puţin, spuse Leslie, privindu-l pe Eric ce îşi trase scaunul încă puţin, în timp ce Inga era ocupată să-i sugereze câteva nume lui Oscar.

— Dar, spuse ea, acum trebuie să mă întorc la

adevărata problemă stringentă, oricât de tare îmi displace s-o fac.

Eric se afla deja cu coatele pe biroul ei şi ridică mâinile în semn de pace când Inga îl privi ameninţător.

— Warren nu vrea să plece, spuse Leslie.

— Lasă-mă cinci minute cu el, spuse Eric războinic. Să vezi ce bucuros îşi face bagajele.

— Aş fi vrut să fie chiar atât de uşor, spuse Leslie încruntată. Azi de dimineaţă, când i-am spus că nu vreau să mai vând staţiunea, a insistat că avem un acord verbal şi că o să mă constrângă să-l respect. A spus că a investit timp şi bani în citez: „capriciile mele copilăreşti”, am încheiat citatul. Mi-a zis că sunt impulsivă şi că voi regreta hotărârea mea pripită.

Se scutură înfiorată amintindu-şi de atitudinea lui trufaşă şi dispreţuitoare.

— Am crezut că-ţi place de băieţelul ăsta bătrâior, îi aruncă Eric, cu ochii aţintiţi asupra chipului ei.

— Pentru că m-a sărutat când s-a întors? se răsti ea. Aia a fost ideea lui, nu a mea. Şi dacă nu te-ai fi năpustit afară ca un taur înfuriat, ţi-aş fi putut explica.

El întinse mâna acoperind-o pe a ei cu degete calde.

— Iartă-mă. Cred că am tras concluzii pripite.

Retrăgându-şi mâna de sub a lui, se luptă să-şi

stăpânească fiorii care o cuprinseseră la atingerea lui, apoi spuse:

— Nu mă mai atinge. Da? Sau pleci imediat înapoi în colţul tău. Nu sunt mai încântată de tine decât sunt de Warren.

Când îşi dădu seama că Oscar şi Inga priveau curioşi schimbul de cuvinte, îşi drese glasul şi întrebă:

— Acordul verbal cu Warren mă obligă la ceva? I-am spus într-adevăr că vreau să vând când l-am adus aici.

Eric clătină din cap.

— Încearcă să te constrângă. Dacă n-ai primit niciun ban şi n-ai semnat nicio hârtie, n-are absolut niciun drept.

Se îndreptă în scaunul lui.

— Vrei să-l dau afară în clipa asta? întrebă el părând al naibii de nerăbdător s-o facă.

— Stai jos liniştit, spuse ea oftând. Încă nu v-am spus totul. Când am repetat că nu am de gând să vând, mi-a zis altceva. A spus că s-ar putea să-mi pară rău dacă dau înapoi.

— Te-a ameninţat? se ridică Eric gata să meargă şi să-l ia la bătaie pe Warren.

— Stai jos! spuse Leslie, apoi zâmbi cerându-şi scuze spre Inga, pentru că ridicase vocea.

Eric se aşeză fără tragere de inimă, cu o cută între sprâncene.

— Un fel de ameninţare ascunsă, bănuiesc,

continuă ea. A menţionat că ştie de micile accidente pe care le-am avut în staţiune.

— Doar nu vrei să spui că el se află în spatele lor! exclamă Oscar. Omul ăsta e un criminal.

— Asta l-am întrebat şi eu, dacă se află în spatele lor, dar el mi-a zâmbit doar obraznic şi mi-a spus că n-a zis aşa ceva.

Oftă.

— Acum vine partea cea mai rea. Pretinde că ştie că unul dintre oamenii noştri de aici, de la Pfarr Lake, ne face necazuri. Unul din propria noastră familie, după cum a zis el, şi mi-a dat de înţeles că această persoană s-ar putea să aibă necazuri mari.

— Ticălosul! spuse Eric, apoi se încruntă gânditor.

În cele din urmă întrebă:

— Bănuiesc că nu ţi-a zis cine s-ar putea să fie, nu?

— Nu, nu mi-a spus, dar eu ştiu cine e.

Eric îşi ridică ochii în tavan, enervat.

— Văd că ştii cum să ţii oamenii cu sufletul la gură pe parcursul unei relatări, nu-i aşa?

— Nu mă grăbi, se răsti Leslie. Sper că înţelegi cât de îngrozitor mă face să mă simt. Am adus un lup în mijlocul oilor şi i-am dat drumul. Iar acum nu cred că va sta liniştit până când nu face rău cuiva.

— N-aveai de unde să ştii, spuse Oscar

încercând s-o liniştească. Dar cine din familia noastră a putut intra într-o asemenea încurcătură?

— Jerry, băiatul care repară, spuse Leslie tristă. A venit azi mai devreme la mine şi mi-a mărturisit.

— Jerry! exclamă Eric. Întotdeauna am avut senzaţia că nu mă pot încrede în el.

Leslie se îndreptă în scaun, cu ochii aruncând scântei.

— Să nu începi din nou. Jerry e foarte necăjit că s-a băgat în aşa ceva. Treaba cu doamna Peterson l-a marcat serios, pentru că nu avusese intenţia să facă nimănui niciun rău. Şi încercase să găsească momentul de a repara firele pe care le dezizolase în hotă, dar focul a izbucnit înainte de a apuca s-o facă.

— Cum de poţi găsi justificări la ceea ce a făcut? întrebă Eric.

— Nu pot, se răsti ea. Dar se pare că Warren a trecut pe aici cu vreo săptămână înainte de a-l aduce eu aici joia trecută şi a pus la cale totul.

Îşi sprijini bărbia în palmă şi clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că am putut fi atât de naivă ca să mă las păcălită de un asemenea om. Oricum, el i-a spus lui Jerry că eu intenţionam să vând Pfarr Lake şi că nu se vor mai plăti taxele şcolare. I-a oferit lui Jerry o sumă destul de mare de bani, ca să se ocupe de staţiune, să arate mai prost decât în realitate, multe dintre probleme părând să fie destul de serioase faţă de cum eram

de fapt. Cred că s-a gândit că în cazul ăsta eu voi fi dispusă să vând mai repede şi probabil la un preţ mai mic. Jerry a acceptat târgul, din disperare. Mai are doar un an de făcut la colegiu şi nu are pe nimeni care să-l poată ajuta din punct de vedere financiar. Poate că decizia lui nu a fost tocmai înţeleaptă, dar înţeleg că a fost tentat.

Se uită la Eric sfidându-l s-o contrazică. El zâmbi şi ridică mâinile în semn de pace.

— Deci, despre Jerry era vorba, reflectă Oscar încruntându-se gânditor.

— Mă tem că da, spuse Leslie. Încă mai are banii în cameră, ascunşi printre arcuri. N-a cheltuit nimic din ei.

— Mă întreb dacă n-ar fi cazul să sunăm la poliţie, zise Inga. În fond, doamna Peterson a fost rănită. Asta-i o problemă serioasă.

— Nu sunt sigur, spuse Eric rar. Poate că nu e tocmai înţelept să apelăm la lege.

Toţi rămaseră tăcuţi şi necăjiţi câteva minute şi, în cele din urmă, Leslie deschise sertarul şi scoase bomboniera cu dropsuri de lămâie.

— Serviţi, le oferi ea. Avem nevoie de tot ajutorul de care dispunem, nu-i aşa?

Râseră cu toţii şi tensiunea din cameră dispăru când fiecare îşi schimbă poziţia sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Dacă apelăm la poliţie, spuse Eric, probabil că Warren cu banii şi cu armata lui de avocaţi va

scăpa, iar Jerry va ajunge la închisoare.

— Nu! N-am să permit să se întâmple aşa ceva, spuse Leslie. Trebuie să mai existe o cale.

— Ai spus că încă mai are banii? întrebă Oscar. N-am putea încerca să folosim un fel de... un soi de...

— Şantaj? termină propoziţia pentru el, Eric, luminându-se la faţă.

— Cum? întrebă sceptică Inga.

Eric surâse încântat când în mintea lui se contura clar un plan. Dădu să se ridice, apoi se uită la Inga.

— Am voie să mă ridic de pe scaun acum?

Râzând, ea îl lovi uşor peste mână.

— Ai grijă cum te porţi tinere, altfel ai să-ţi petreci o săptămână consemnat în cameră.

El zâmbi, apoi se ridică, îndreptându-se spre uşă.

— Mă duc să-l caut pe Jerry. Va trebui să scrie o declaraţie.

— Eric! protestă Leslie; ridicându-se de pe scaun.

— Nu-i nimic, o asigură el. Jerry n-o să păţească nimic, crede-mă.

Apoi o privi serios.

— Bineînţeles că nu ştiu dacă ar trebui să-l mai lăsăm să rămână la Pfarr Lake după asta.

Ea se repezi ieşind repede din spatele biroului şi se postă în faţa lui.

— Ia ascultă. Jerry a intrat într-o încurcătură, nu pot nega asta. Ceea ce a făcut e destul de serios, dar afurisită să fiu dacă familia asta îi va întoarce spatele. Cred că a învăţat lecţia şi merită o a doua şansă. Va rămâne să lucreze pentru noi.

Ochii ei aruncau flăcări, provocându-l s-o contrazică.

— Aşa rămâne definitiv.

Dar el nu o contrazise, ci doar îi zâmbi şi spuse:

— Verificam numai să văd dacă noua noastră şefă de la Pfarr Lake are de gând să-şi asume în continuare responsabilităţile în legătură cu asigurarea unei existenţe „pisicilor vagabonde”.

Îi aruncă un sărut.

— Cred că da.

— Eric, încetează odată s-o mai chinui pe Leslie, interveni Inga. Ai s-o faci să regrete că a rămas cu noi pe cap, chiar înainte de a se instala la conducerea staţiunii.

El râse şi ieşi pe uşă.

— Ăsta a fost planul tău, îi spuse Leslie lui Eric, în timp ce stăteau în faţa uşii lui Warren cu Oscar, Inga şi Jerry. Tu ai să vorbeşti. Dacă începem toţi, n-o să se mai înţeleagă nimic.

— Foarte bine, răspunse el. Sper numai să mă contrazică, ca să pot avea ocazia să-l iau de guler şi de turul pantalonilor, şi să-l arunc afară.

— Oh, pentru Dumnezeu, gemu ea. Sper că n-ai

de gând să apelezi la violenţă fizică, nu? O să-i rupi gâtul sau un picior lui Warren şi atunci o să ne dea în judecată.

El bătu la uşă, iar ei aşteptară. Leslie aruncă o privire către chipul palid al lui Jerry şi şopti:

— Nu-i nimic. Suntem de partea ta.

Zâmbindu-i slab, el dădu din cap, uitându-se la ea vinovat, dar şi cu speranţă în privire.

Chipul lui Warren deveni suspicios şi ostil când deschise uşa şi se uită la ei. Ochii lui întunecaţi şi duri îl scrutară pe Eric, apoi poposiră asupra lui Leslie şi Jerry.

— Ce este? Ce vreţi?

— Am vrea să avem o mică discuţie despre metodologie, spuse Eric împingându-l pe Warren şi intrând în cameră.

Leslie îl urmă pe Eric, avându-l imediat în spate pe Jerry. Fiecare primi din partea lui Warren o ocheadă plină de furie şi venin, iar ea îl binecuvântă în gând pe Eric că se afla acolo, puternic şi solid ca un zid de apărare.

— Jerry ne-a spus o poveste destul de interesantă, spuse Eric privindu-l pe Warren cu ochii ca două bucăţi de gheaţă albastră. Mă surprinde că un om de calibrul şi statutul dumitale social se coboară atât de jos, apelând la constrângeri ilegale.

— Sunt sigur că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, spuse Warren cu chipul lipsit

de orice expresie.

— Poate că memoria dumitale va fi stimulată, dacă ai să te uiţi la plicul acela plin de bani din mâna lui Jerry.

Eric îl privi contemplativ pe Jerry, apoi din nou pe Warren.

— M-a asigurat că nimeni, în afară de el şi de persoana care i-a dat banii, nu a pus mâna pe plic. Dacă se va dovedi necesar şi vom fi nevoiţi să apelăm la lege, sunt convins că persoana care i-a înmânat banii şi-a lăsat şi amprentele pe plic. Adică dumneata.

— Asta-i calomnie, Nordstrom. Nu trebuie să stau şi să ascult toate prostiile astea.

— Ba da, trebuie să le asculţi, zise Eric calm, asta doar dacă nu vrei să ne dai afară din cameră.

Muşchii îi jucară pe sub cămaşă, de parcă l-ar fi provocat pe Warren să încerce ceva.

— N-am de gând să mă cobor la violenţa fizică, spuse Warren rece şi precaut.

Eric scoase din buzunarul de la cămaşă un plic din care trase afară o scrisoare.

— Aceasta este o descriere faptică a celor câteva incidente care au condus la pagube în dauna avutului privat şi răni fizice, pe proprietatea de la Pfarr Lake. În ea este descris modul în care ai pus la cale producerea acestor incidente, cât de mult eşti implicat în desfăşurarea lor, date, conversaţii etcetera. Vrei să citeşti scrisoarea?

Warren înşfăcă hârtia din mâinile lui Eric şi o citi de la început până la sfârşit. Când îşi ridică privirea, ochii lui erau furioşi şi ameninţători, uitându-se la Jerry. Leslie îl văzu tresărind pe tânăr şi-l apucă de mână, îmbărbătându-l.

Warren dădu dispreţuitor din mână cu scrisoarea.

— Asta e de-a dreptul amuzant, spuse el sarcastic. Bineînţeles că voi nega totul. Va fi cuvântul meu împotriva acestui pierde-vară, dacă-ţi închipui că te poţi baza pe aşa ceva.

— Cuvântul tău împotriva tuturor celor de la Pfarr Lake, spuse Eric gânditor. Gândeşte-te la asta, Collingsworth. Dacă această mică neînţelegere ar ajunge, Doamne fereşte, în mâinile poliţiei, sau să zicem într-un proces, acesta va avea loc aici. Va fi judecat de oameni care cunosc familia lui Leslie şi a mea de ani de zile. Localnicii noştri nu-i privesc cu ochi buni pe escrocii de la oraş, care vin aici să arunce cu bani în stânga şi-n dreapta.

Îi susţinu privirea lui Warren.

— Înţelegi că te vei afla în dezavantaj dacă-i vei mai face necazuri lui Jerry sau staţiunii?

Warren îl privi o vreme cu ochii îngustaţi, iar tăcerea lui făcu să crească tensiunea din încăpere.

În cele din urmă, întrebă:

— Ce vrei?

Leslie împreună cu toţi ceilalţi lăsară să le scape

un oftat de uşurare, iar Eric spuse:

— Să nu mai fie accidente, să încetezi să mai exerciţi presiuni asupra lui Leslie ca să vândă şi să pleci din Pfarr Lake.

Se întoarse către Leslie.

— Mai vrei şi altceva?

Ea socoti o clipă dacă-i cazul să-şi încerce norocul, apoi riscă o încercare:

— Mi se pare normal să plăteşti daunele pe care le-ai provocat căsuţei care a fost distrusă. Şi, de asemenea să achiţi plata asistenţei medicale de care a avut nevoie doamna Peterson, precum şi pagubele provocate de incendiu.

— Zău, Leslie! începu Warren, apoi oftă resemnat. Ia tot ce-ţi trebuie din banii pe care i-am dat lui Jerry.

— Oh, nu, spuse ea. Nu putem face aşa ceva. Banii aceia, împreună cu scrisoarea, vor fi puşi într-un depozit la bancă, ca un fel de măsură de precauţie. Nu că n-am avea încredere în tine, Warren, dar ai o minte atât de activă. Am dori doar să te temperăm puţin.

El ezită câteva minute, după care îşi scoase stiloul şi scrise furios un cec pentru suma calculată de Leslie.

După ce priviră maşina lui Warren dispărând la orizont, toţi cinci se întoarseră bucuroşi să sărbătorească evenimentul cu cel mai bun whisky

ce exista la bar.

Chiar şi Jerry, care era practic prea tânăr ca să bea, se relaxă şi zâmbi atunci când văzu că fusese acceptat şi, chiar dacă nu în întregime iertat, era supus la probă.

Oscar şi Inga toastară în cinstea lui Leslie că se hotărâse să păstreze staţiunea, iar petrecerea deveni din ce în ce mai veselă, pe măsură ce whisky-ul curgea.

După o vreme, Leslie se strecură nevăzută în camera ei.

Când ajunse în capul scărilor, Eric veni după ea.

— Grăsunico, stai, nu fugi. Hai să vorbim despre noi.

Chipul lui era radios, iar ochii albaştri, plini de bucurie, în timp ce pantalonii i se întinseră pe coapse când alergă iute scările spre ea.

Privind la braţele pe care i le întinse, Leslie îşi apăsă cucuiul de la ceafă, sperând ca durerea să-i dea puterea de a-i putea rezista. Trebuia să pună capăt relaţiei lor şi dacă l-ar fi lăsat să intre în camera ei, ar fi copleşit-o imediat cu vorbe seducătoare. I-ar oferi nenumărate scuze, cerându-şi iertare, ceea ce ar suna foarte adevărat şi convingător până când ea ar avea timp să se gândească la ele în tihnă.

Ar ajunge în braţele lui – exact acolo unde-şi dorea să se afle – şi atunci ar fi pierdută. După cum vedea ea, problema era că ea era prea

serioasă, iar pentru el sinceritatea şi integritatea era ceva imposibil.

— N-avem despre ce să vorbim, spuse ea întorcându-se cu faţa spre el în capătul scărilor. Îţi sunt foarte recunoscătoare că m-ai ajutat să ies din încurcătura asta.

— Recunoscătoare! El o luă de braţ, încercând s-o conducă pe hol.

Ea nu se mişcă din loc, deşi trebui să apeleze la toată puterea; ar fi vrut din tot sufletul să-l însoţească. El o privi atent, întrebător.

— Nu vreau să-mi fii recunoscătoare. Vreau să simţi ceva mai mult. Credeam că aşa e. Oare m-am înşelat?

Continuând să privească în ochii aceia albaştri, ar fi fost convinsă, aşa că îşi mută privirea de la el, uitându-se jos, în hol. Câteva perechi de ochi curioşi se ridicară către ea. Dându-se înapoi cu câţiva paşi, prudentă, se sprijini ferm de perete la doi-trei metri de uşa camerei ei.

— Asta-i problema, este foarte simplu pentru tine să mă faci să ţin la tine. Ceea ce s-a întâmplat, trebuie să înceteze.

— De ce? întrebă el, venind drept în faţa ei, iar mirosul lui familiar şi plăcut o învălui plăcut şi seducător.

— Pfarr Lake e în siguranţă acum, spuse ea cu glas înecat şi încordat. Ţi-ai îndeplinit scopurile pe care ţi le-ai propus. Acum poţi să te opreşti. M-am

îndrăgostit. De ea. De staţiunea Pfarr Lake.

— Oh, spuse el încruntat, băgându-şi mâinile în buzunare. De staţiune.

Ea privi la ridicăturile pe care le făceau pumnii lui de ambele părţi ale şliţului şi la curba dintre ele, apoi repede în lături.

— Da, de staţiune.

— Leslie, recunosc că am făcut tot ce-am putut ca să-ţi placă aici la Pfarr Lake.

— Mulţumesc, spuse ea deloc bucuroasă. Cel puţin eşti sincer.

— Dar, după primele câteva zile cu tine, nu mă mai gândeam deloc la Pfarr Lake, ci la tine.

— Oh, sigur că da, spuse ea repede. Oh, sigur că da. Imediat ce ai avut ocazia, te-ai gândit la ce-i mai rău când s-a întors Warren. La Pfarr Lake te gândeai atunci, nu?

El scoase o mână din buzunar şi şi-o trecu prin păr, zburlindu-şi buclele.

— Leslie, am crezut că-ţi place de el, de aceea m-am purtat aşa.

— Cum te-ai putut gândi la aşa ceva? După ceea ce am…

Închise gura, ştiind că deja spusese prea mult. Ar fi fost o adevărată sinucidere pentru ea să recunoască faptul că-l iubea.

— După tot ce am trăit împreună, încheie el cu blândeţe în locul ei.

— Ajunge. Nu mai vreau să aud nimic. Să nu mai

scoţi o vorbă. N-ai să reuşeşti să mă mai convingi de nimic de data asta.

Trase adânc aer în piept şi odată cu el toată mireasma de soare şi pădure pe care o răspândea el îi asaltă simţurile.

— Mă bucur că eşti aici. Vreau să rămâi. Pfarr Lake are nevoie de tine. Şi eu am nevoie de tine. Pentru staţiune. Dar nu putem fi nimic altceva decât prieteni.

— Prieteni! exclamă el nevenindu-i să creadă.

— Prieteni, repetă ea mai mult pentru a se convinge pe ea însăşi decât pe el. Ştiu că trebuie să ţi se pară foarte convenabil să mă ai la dispoziţie vizavi, pe hol, ori de câte ori doreşti pentru a te distra, dar asta nu mai poate continua.

— Leslie, iubito, murmură el încet, aplecându-se spre ea. Nu putem merge în camera ta sau a mea ca să stăm de vorbă? Să stăm jos şi să discutăm ca doi oameni inteligenţi şi maturi?

Ea se strecură pe sub braţul lui, respirând greu din cauza apropierii de el.

— Şi tu ştii şi eu ştiu că tu poţi vorbi de douăzeci de ori mai repede decât mine. Dar contează faptele. Iar eu ştiu totul în privinţa faptelor tale. Deja am o cicatrice de pe urma lor. Nu mai vreau nicio cicatrice.

Deschizând uşa, rămase în cadrul ei blocându-i intrarea. El rămase în picioare în faţa ei, întrebându-se dacă era înţelept sau nu să înlăture

acest obstacol. Ţinea mâna pe uşă, menţinând-o deschisă.

— Dă drumul la uşă, spuse ea trăgând de clanţă. Dă-i drumul.

El se conformă.

— Să nu mai pui mâna pe uşa mea vreodată. Nici piciorul şi nici măcar vârful degetelor. Nici să nu mai respiri în dreptul ei.

Acum mâna lui se odihnea pe obraz în timp ce o privea încruntat.

— Fapte, zise el. Vrei fapte?

— Nu, răspunse ea. Nu vreau nimic.

Dar ea dorea ceva, voia de fapt totul. Îl dorea pe Eric, aşa încât, după ce închise uşa, alergă spre pat şi se azvârli deasupra, plângând cu capul îngropat în perne.

Capitolul 13

A doua zi de dimineaţă, vremea deveni mohorâtă şi încărcată; aerul era prea dens şi umed pentru a putea respira în voie. Leslie se simţea la fel de mohorâtă ca vremea. Probabil că mai târziu se va limpezi după o furtună purificatoare, dar pentru ea nu vedea niciun antidot pentru tristeţea ce-o încerca în legătură cu Eric.

Când ieşi pe hol din camera ei, aproape că se împiedică de un morman de echipament pentru camping. Un cort împachetat, de nailon albastru,

vase de gătit şi un sac de dormit fuseseră aruncate afară din camera lui Eric. Ea privi curioasă prin uşa întredeschisă şi-i întâlni ochii. Erau foarte albaştri şi întrebători privind-o printre genele negre, iar trupul lui părea grozav de atrăgător într-o cămaşă galbenă şi o pereche de blugi strânşi pe picior, care i se întindeau seducător pe coapse în timp ce se apleca pe podea, împachetându-şi proviziile.

— Ce faci? întrebă ea.

— Trebuie să mă gândesc la unele lucruri, spuse el ridicându-se ca să-şi strângă bagajele la un loc. Mi-am zis să plec cu cortul o vreme. Să scap de-aici cu totul, ştii. Atmosfera este prea încordată aici.

— Oh, spuse ea, urmându-l pe scări şi ducându-i sacul de dormit.

El îşi îngrămădi lucrurile într-o barcă, aceeaşi pe care o folosea întotdeauna, cu dungi albastre vopsite pe lateral şi cu motorul defect.

Ea îl privi cum se depărtează de ponton, cu soarele strălucindu-i în buclele blonde şi cu aerul greu şi umed mângâindu-i umerii. Raţiunea îi spunea că se va simţi mult mai în largul ei dacă el plecase, dar inima îi călătorea alături de el în barca dusă de valuri.

Studenţii mutară o familie de turişti în căsuţa nou văruită, curată şi redecorată, şi se apucară cu

entuziasm să renoveze căsuţa rămasă liberă.

Leslie li se alătură, dar după câteva ore, buna lor dispoziţie şi muzica dată la maximum o făcură să plece.

În timp ce mergea pe aleea cu pietriş, privea norii care se adunau spre apus. Aerul devenise nemişcat, de parcă s-ar fi aflat în aşteptare. Chiar şi ciripitul păsărelelor părea mai slab, de parcă şi ele s-ar fi pregătit în aşteptarea furtunii. Apele lacului erau nemişcate ca un metal topit, de culoarea chihlimbarului.

Leslie se încruntă către ridicătura de pământ unde o dusese Eric să vadă răsăritul lunii şi privi spre lac. Se întrebă unde s-o fi dus să-şi instaleze cortul, îngrijorată pentru el din cauza apropiatei furtuni. Apoi înfuriată că nu şi-l putea scoate din minte, se îndreptă către vilă.

Pe la ora patru începu să bată o briză uşoară, care curând se transformă într-un vânt puternic. Norii deveniseră mai întunecaţi, iar ea ieşi din vilă ca să meargă pe ponton şi să privească fulgerele albe ce începuseră să brăzdeze cerul.

Apoi văzu barca lui Eric. Se legăna în voia valurilor, cam la jumătatea distanţei dintre insulă şi ponton. Motorul nu mergea şi chiar întorcându-şi privirea nu-l zări pe Eric în ea. Inima îi tresări îngrijorată, apoi clătină din cap. Eric nu va păţi nimic. Putea să aibă grijă de el atât pe lac, cât şi în pădure. Era o prostie să-şi facă griji din pricina

lui.

Atunci de ce plutea barca lui goală în mijlocul lacului, venind încet către ea, adusă de valuri? Căzuse şi se înecase. Nu, Eric înota foarte bine. Se rănise şi căzuse în apă, înecându-se. Nu, Eric nu păţea nimic, niciodată. Spre deosebire de cei din jur. Muşcându-şi buzele şi frângându-şi mâinile, urmări barca cu privirea, apoi se uită de jur-împrejurul lacului, pe ţărmuri, cât putu cuprinde cu ochii. Nu se vedea nimeni. Până şi raţele intraseră la adăpost.

Privi în sus către cer, la norii ce deveniseră verzi-cenuşii şi se rostogoleau apropiindu-se. Nu putea să stea fără să facă nimic. Chiar în clipa când dezlegase o barcă, apăru şi Jerry lângă ea pe ponton.

— Nu-i o idee bună să ieşi pe lac atunci când vine furtuna, o sfătui el cu ochii îngrijoraţi.

De la incidentul cu Warren o urma peste tot, cu adoraţie, mai ceva ca o gardă de corp, s-o apere şi s-o protejeze.

— Barca lui Eric pluteşte acolo fără să se afle nimeni în ea, spuse Leslie. Mă duc să văd ce-i cu ea, apoi merg pe insulă. Din direcţia aceea a venit şi s-ar putea să i se fi întâmplat ceva.

El o ajută fără tragere de inimă să pornească motorul.

— Poate ar fi bine să vin şi eu cu tine, spuse el.

— Şi dacă vântul răstoarnă barca, o să cădem

amândoi în apă. Rămâi aici. Am să fiu atentă.

El împinse barca ce porni înainte peste valuri, ridicându-se şi coborând abrupt de pe crestele apei învolburate. Oprindu-se lângă barca lui Eric, o trase alături şi se uită în ea. Era goală. Atunci de ce plutea în derivă?

Lăsând-o în voia valurilor, întoarse barca spre insulă. Dacă nu era acolo, atunci se va întoarce la vilă după ajutoare, deşi îşi dădea seama că toţi vor râde despre îngrijorarea ei în legătură cu Eric. Dacă ştia cineva să aibă grijă de el, acela era cu siguranţă Eric.

Dar cineva trebuia să-şi facă griji pentru el şi se părea că acel cineva trebuia să fie ea. Deşi nu ştia de ce, după toate prin câte trecuse din cauza lui.

Barca i se înfipse cu botul în nisipul de pe ţărmul insulei, chiar în clipa când vântul mărise valurile suficient cât s-o îngrijoreze. Coborând, trase barca în siguranţă pe ţărm şi se uită în sus, pe cer. Norii acoperiseră de acum soarele, iar aerul se răcise. Tremură de frig în pantalonii ei scurţi şi în tricou, apoi porni de-a lungul ţărmului să găsească locul unde îşi făcuse Eric tabăra.

Nu văzu nimic în jur, decât tufişuri şi copaci. Când ajunse în celălalt capăt al insulei, chiar vizavi de vilă, un fulger puternic străbătu cerul, urmat de bubuitul unui tunet. Tresări fără să vrea, speriată de lumina şi zgomotul produs, şi se hotărî să renunţe la căutare, ca să poată ajunge la vilă

înainte ca furtuna să izbucnească.

Sărind peste pietroaie şi tufişuri, alergă ca să scurteze drumul prin mijlocul insulei. Când urcă pe o colină din mijloc, un alt fulger brăzdă cerul, iar ea aruncă în sus o privire îngrijorată.

De aceea nu văzu taluzul de care se împiedică, aterizând cu capul în jos de cealaltă parte.

Prăbuşindu-se printre tufişuri, ateriză exact deasupra cortului albastru de nailon. Acesta se prăbuşi la rândul lui sub greutatea ei, ţăruşii cedară, iar aţa se rupse.

Se auzi un ţipăt disperat de sub grămada de material mătăsos, care se mişca sub ea.

Fu înghiontită de sub cort de genunchi şi coate, în timp ce se târa să iasă dintre faldurile cortului prăbuşit şi se aşeză pe covorul de ace de pin ce acoperea pământul.

Aerul fu cutremurat din nou de zgomotul unui tunet puternic şi un nou fulger brăzdă cerul. Ea îşi cuprinse umerii cu braţele, uitându-se cum un cap blond cu părul zburlit îşi face loc ieşind dintre faldurile cortului, apoi privi în ochii speriaţi ai lui Eric.

El reuşi să-şi scoată şi restul trupului de sub pânza cortului, descâlcindu-şi cu greu picioarele.

— De unde naiba ai apărut? Dormeam şi aproape că mi-ai provocat un atac de cord.

— Eu ţi-am provocat ţie un atac de cord. Am fost aşa de îngrijorată pentru tine. N-ai păţit nimic?

— Nu, nu cred că am păţit ceva, răspunse el. Cu excepţia faptului că mi-a dispărut aerul din plămâni când ai căzut peste mine. Ce naiba te-a făcut să sari peste cortul meu?

— N-am sărit peste cortul tău, am căzut peste el. Şi nu mă interesează respiraţia ta. Vreau să ştiu de ce barca ta a ajuns goală la celălalt ţărm. Credeam că ţi s-a întâmplat…

Din nou un fulger lumină cerul, iar tunetul îi acoperi restul cuvintelor.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe de o parte, din cauza emoţiilor, pe de alta, pentru că o înspăimânta furtuna.

— Hei, spuse el blând, târându-se lângă ea şi luând-o în braţe. N-am păţit nimic. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Nimeni nu şi-a făcut vreodată griji şi mă simt mişcat.

Clopoţeii de alarmă din capul ei începură să sune din nou şi ea se dădu deoparte.

— Nu mi-aş fi făcut griji dacă n-ar fi fost barca. Pentru barcă mi-am făcut griji, aşa că nu te simţi mişcat.

El surâse, de parcă n-ar fi crezut-o.

— Nu ştiu cum s-a dezlegat barca. O ancorasem de ţărm.

El privi în sus la copacii care se clătinau deasupra capetelor lor.

— Cred că valurile au crescut din cauza vântului şi au tras-o în larg.

Se ridică.

— Dacă mă ajuţi, putem ridica din nou cortul şi să intrăm înăuntru până când trece furtuna.

— Nu intru în niciun cort cu tine, spuse ea ridicându-se în picioare. Mă întorc la vilă.

— N-ai să ajungi. Vântul bate prea tare, spuse el spunând adevărul.

Din nou explodă tunetul. Ea tresări şi vorbi ca să-şi ascundă nervozitatea:

— Am crezut că ai venit aici ca să te gândeşti. Cum poţi să te gândeşti şi să dormi în acelaşi timp?

El cântări un ţăruş în mână, apoi îşi ridică ochii.

— M-am gândit toată dimineaţa şi jumătate din după-amiază. M-a obosit cumplit.

Fulgerele făceau norii să pară albaştri-aurii în timp ce brăzdau cerul. Când zgomotul se opri, el zise:

— Am să plec de la Pfarr Lake. Asta-i hotărârea pe care am luat-o după ce m-am gândit.

— Să pleci de la Pfarr Lake! De ce să faci aşa ceva? Nu mă deranjează că-ţi petreci verile aici.

Cortul era din nou ridicat, iar el spuse:

— Pfarr Lake nu reprezintă totul pentru mine.

Ea nu-şi putea imagina staţiunea fără el.

— Nu vreau să pleci.

— Trebuie, spuse el ridicând pânza cortului de la intrare. Acum intră înăuntru, înainte de a începe să plouă.

Un fulger brăzdă cerul şi lovi un copac în pădure, de cealaltă parte a lacului. Zgomotul o asurzi pe moment.

— Nu intru în cortul ăsta. Mă întorc la vilă! strigă ea întorcându-se s-o ia la fugă către ţărm.

— Leslie, nu poţi să ieşi pe lac cu barca.

O apucă de braţ, ţinând-o pe loc.

— Intră în afurisitul ăla de cort.

Tunetul bubui din nou, iar ea ţipă:

— Dă-mi drumul!

Chiar în clipa aceea apărură patru tineri alergând. Unul dintre ei era Jerry, iar el văzu imediat care era situaţia. Făcând un salt înainte, îl împinse pe Eric cu umărul.

— Las-o în pace! strigă el chiar în clipa când pumnul lui făcu contact cu bărbia lui Eric.

Eric clipi de câteva ori întins pe spate, când primele picături uriaşe de ploaie începură să cadă. Un alt fulger apăru pe cer, urmat de un tunet puternic. Ploaia se înteţi brusc, căzând în cascade.

— Oh, Dumnezeule! strigă Leslie. L-ai rănit.

— Dar el nu te lăsa în pace pe tine, spuse Jerry, apoi se strâmbă. Iar am făcut-o de oaie.

Ea se lăsă în genunchi lângă Eric şi se uită la Jerry.

— Primul lucru pe care trebuie să te învăţ, este cum să analizezi o situaţie şi cum să te gândeşti înainte de a acţiona.

Aplecându-se deasupra lui Eric, spuse:

— N-ai păţit nimic? Hai, dă-mi voie să te ajut să te ridici.

El îşi învârti ochii albaştri în jur, cu pleoapele întredeschise din cauza ploii, şi o privi în timp ce-şi atingea cu vârful limbii tăietura de la buză. Apoi întrebă:

— De ce vrei să mă ridic? Ca să mă lovească cineva din nou? Nu, mulţumesc, rămân aici.

Picături mari de ploaie îi udau faţa şi hainele.

Cămaşa i se lipise lui Leslie de spate, iar părul îi atârna ud în jurul feţei. Îl trase de mână.

— Ridică-te, prostule.

— Nu, până când nu-mi spui de ce vrei să rămân la Pfarr Lake.

— Pentru că vreau să fii aici. Staţiunea are nevoie de tine.

— Staţiunea se poate descurca foarte bine şi fără mine, iar eu pot trăi şi fără ea.

— Nu poţi să pleci.

Un nou fulger licări printre nori, dar tunetul se auzi de această dată mult mai la distanţă şi ploaia torenţială începu să scadă în intensitate.

— Am să plec.

Clopoţeii de alarmă îi răsunară din nou în cap, iar ea îşi întoarse privirea de la el, cu o expresie mirată pe chip. Apoi îi observă pe cei patru tineri care priveau şi ascultau, arătându-se deosebit de interesaţi de conversaţie.

— Apropo, ce căutaţi aici pe insulă, băieţi? îi

întrebă ea.

— M-am gândit că ai să ai nevoie de ajutor ca să te poţi întoarce la vilă, răspunse Jerry. N-am ştiut că l-ai găsit pe Eric.

Eric se uită la Leslie, apoi la Jerry şi după aceea în sus către cer.

— Ploaia se opreşte, anunţă el. Ne putem întoarce cu toţii acum. Trebuie să-mi fac bagajele.

Se ridică de jos şi porni hotărât către ţărm.

— Eric! îl strigă Leslie rugător, alergând după el.

Cei patru tineri veneau imediat în spatele lor.

Cele trei bărci erau trase la ţărmul insulei, una lângă alta. Eric împinse una dintre ele, iar pe sub cămaşa udă i se conturară clar muşchii încordaţi. Leslie intră în apă şi urcă în barcă, înainte ca el să pornească motorul. Se aşeză pe una dintre scânduri şi zise:

— N-am să te las să pleci de la Pfarr Lake.

— M-am hotărât, zise el cu o expresie încăpăţânată pe chip, apoi porni motorul, făcând imposibilă continuarea conversaţiei, din cauza zgomotului.

Leslie se întrebă de ce clopoţeii de alarmă din capul ei răsunau atât de puternic. Oare asta dorea? Ca Eric s-o lase singură? Oare interpretase greşit clinchetul de alarmă? Oare clopoţeii o avertizau. „ATENŢIE, ÎL PIERZI?”

Soarele se luptă să iasă dintre nori, trimiţând

suliţe lungi de lumină aurie prin deschizăturile dintre ei. Aerul mirosea a ozon de la fulgere şi spre răsărit începu să apară curcubeul cu frumuseţea lui multicoloră arcuindu-se peste lac.

În timp ce-l privea, Leslie îşi dădu seama cu certitudine că îl iubea pe Eric şi că nu-l va lăsa niciodată s-o părăsească.

Celelalte două bărci săltau pe valuri chiar în spatele lor şi toate trei acostară în acelaşi timp.

Eric sări din barcă, îndreptându-se cu paşi mari către vilă.

Leslie alergă după el, iar băieţii după ea.

Intrară în hol, iar Inga clătină încet din cap, uitându-se la picioarele zgâriate ale lui Leslie şi la părul din care curgea apa. Se încruntă suspicioasă către buza crăpată a lui Eric, apoi îşi sprijini bărbia în palmă, resemnată, şi se uită către cei doi care trecură iute pe lângă ea.

Eric urcă repede pe scări, câte trei trepte odată. Leslie fugi după el şi rămase în uşa deschisă a camerei lui. Simţi cum i se înmoaie picioarele când îl văzu înşfăcându-şi lucrurile şi hainele din dulap, pe care începu să le îngrămădească într-o valiză mare. Goli şifonierul, aruncând pe pat sacoul şi pantalonii proaspăt călcaţi, apoi ieşi câteva minute, după care reveni cu câteva cutii de carton. Luă cu braţul toate mărunţişurile şi cărţile de pe rafturi, băgându-le într-o cutie deasupra căreia îngrămădi ghete, pantofi şi tot felul de

lucruri din dulap şi de sub pat.

— Eric, spuse Leslie în cele din urmă cu buzele tremurându-i. Nu vreau să pleci.

— Trebuie, o anunţă el ferm, privind-o cu coada ochiului.

Apoi luă valiza şi racheta de tenis, şi, trecând pe lângă ea, coborî repede pe scări. Ea alergă după el, ieşind prin uşa din spate a vilei, în parcare.

— De ce trebuie să pleci? întrebă ea uitându-se cum îşi bagă valiza şi racheta de tenis în portbagajul maşinii.

— Ca să-ţi dovedesc că te iubesc numai pe tine şi nu staţiunea.

Spunând acestea, se întoarse şi porni înapoi către vilă. Leslie privi fix după el. Deodată îşi simţi pieptul atât de plin, plesnind de bucurie, încât aproape că nu mai putea să respire. Înşfăcând valiza din portbagaj, o cără înapoi în vilă.

Un număr considerabil de oameni se adunaseră să privească ceea ce se întâmpla, dar ea nu le dădu atenţie în timp ce urca scările.

Aruncând valiza în camera ei, se întoarse când el apăru pe hol cu o cutie plină şi coborî pe scări după el până la maşină.

Când ridică cutia s-o bage în portbagaj, ea îl întrebă:

— De ce trebuie să pleci ca să-mi dovedeşti că mă iubeşti?

— N-ai să crezi niciodată că te iubesc dacă

rămân aici, spuse el cu capul băgat în portbagaj.

Când se îndreptă de spate, se uită la ea, cântărindu-i expresia de pe chip şi spuse:

— În Minneapolis ne vom putea vedea, dacă vrei. Şi atunci putem afla cine suntem în lumea adevărată şi poate ai să-ţi dai seama că sunt ceva mai mult decât băiatul obraznic de la Pfarr Lake.

— Ştiu deja asta, Eric, protestă ea, dar el plecase deja din nou spre vilă, fără să o asculte.

Scoţând cutia din maşină, ea se luă repede după el. Lăsând cutia în camera ei, aşteptă până când el ieşi cu cealaltă cutie din camera lui, apoi coborî după el, aproape împiedicându-se când el se opri să ridice o gheată care căzuse. Până să pornească din nou, ea îl apucă de braţ, ţinându-l pe loc.

— Cred că ne-am putea cunoaşte la fel de bine dacă ai rămâne aici în următoarele două săptămâni, cât mai am eu concediu, spuse ea.

El se smulse din mâna ei şi o porni în goană pe scări.

— Nu, zise el hotărât. Vreau să fac şi eu ceva odată ca lumea. Dacă rămân aici, întotdeauna între noi va exista Pfarr Lake. Vreau să înveţi să mă iubeşti.

— Dar Eric! strigă ea disperată, alergând după el în parcare. Deja te iubesc. Nu trebuie să învăţ asta.

— Crezi numai că mă iubeşti! îi strigă el peste umăr, în timp ce intră din nou în vilă, alergând pe

scări cu ea după el, cărând cea de-a doua cutie.

Aruncând-o şi pe aceasta în camera ei, ieşi pe hol la timp ca să-l vadă cu braţul plin de haine, cu umeraşe cu tot.

— Poftim, ia astea, zise el trântindu-i-le în braţe şi privind în jur să vadă dacă n-a uitat nimic. Camera arăta ca după război. Tot ceea ce nu vrusese să ia Eric, zăcea împrăştiat pe jos, iar tot ce vrusese să ia se afla în maşină, aşa că o scoase afară din cameră, închise uşa şi porni în jos pe scări.

Leslie aruncă hainele pe canapeaua din camera ei şi fugi după el oprindu-l la mijlocul scărilor.

— Te iubesc, Eric! strigă ea ridicându-şi glasul mânioasă.

El se opri şi se întoarse spre ea, aflându-se pe o treaptă mai jos şi având ochii la acelaşi nivel cu ea.

— E din cauza emoţiilor de moment, spuse el. Luna, lacul şi vântul printre copaci. Stimularea… Lăsă propoziţia în suspans, aruncând o privire către chipurile fascinate ce se uitau în sus la ei.

Apoi se întoarse din nou spre ea, atingându-i braţul cu vârful degetelor şi şopti:

— Stimularea altor senzaţii. Îţi închipui numai că mă iubeşti.

— Dacă ne-am căsători, spuse ea gânditoare, cu ochii aţintiţi asupra lui, atunci ai deveni şi tu proprietar al staţiunii Pfarr Lake şi atunci ea nu ar

mai interveni între noi.

Părând a se concentra foarte adânc, el se încruntă câteva clipe, apoi întrebă nevenindu-i să creadă:

— Tu încerci să mă mituieşti să rămân, Leslie Pfarr?

— Dacă tu m-ai putut seduce să păstrez staţiunea, nu văd de ce nu te-aş mitui şi eu să rămâi, îi replică ea apărându-se.

— Ăsta-i încă un lucru asupra căruia trebuie să meditez, spuse el, pornind să coboare din nou treptele. Ne putem baza o relaţie pe aşa ceva?

Ea îl apucă de cămaşă, ţinându-l strâns, fără să privească la mulţimea adunată în hol. N-avea timp de ei acum.

— Ştii că-mi placi? N-aş folosi mita, dacă acest lucru n-ar însemna atât de mult pentru mine. La naiba, te iubesc, fir-ar să fie, şi vreau să rămâi cu mine aici.

Întorcându-se încet, el îi atinse faţa cu degete delicate şi blânde, mângâindu-i obrazul.

— Şi eu te iubesc, Grăsunico. Ştii, te-am iubit întotdeauna. M-aş fi însurat cu tine chiar şi dacă nu mi-ai fi vânturat Pfarr Lake pe sub nas. De aceea voiam să mă întorc în oraş, să-ţi cer să te măriţi cu mine. Mă crezi? Că te iubesc mai mult decât orice pe lume?

Ea coborî pe aceeaşi treaptă cu el, îşi ridică faţa spre el şi-l trase aproape de ea. Îi simţi braţele

puternice în jurul trupului şi avu senzaţia de siguranţă. Buzele li se întâlniră blând, savurând şi preţuind momentul.

Brusc, auziră urale şi aplauze de jos, din hol. Leslie s-ar fi retras stingherită, dar Eric o ţinu strâns în braţe.

El se uită la mulţimea de tineri şi de turişti, şi zâmbi, mai ales către Oscar şi Inga.

— Pentru corecta informare a publicului, strigă el, Leslie şi cu mine ne iubim. Ne vom căsători, ridică sprâncenele spre ea, când?

— Cât de curând posibil, anunţă ea, dându-şi pe spate părul ud de ploaie. Înainte de a se mai întâmpla ceva.

— Unde? întrebă el zâmbind, fiind sigur de răspuns.

— Unde în altă parte? Aici, la vila Pfarr Lake. Urmă un nou ropot încântat de aplauze, care se opriră când Eric ridică o mână.

— Cred că am să declar insula interzisă accesului publicului pentru câteva zile. Leslie şi cu mine vrem să mergem acolo cu cortul şi nu vrem să vă vedem pe acolo, oricât de mult vă iubim.

Se încruntă către studenţi.

— Mai ales pe voi.

Ei râseră, fluierând cu subînţeles.

Apoi, el se întoarse spre Leslie.

— Am zis totul?

— Sper, murmură ea. Hai să plecăm de aici.

El o sărută pe obraz şi dădu să coboare.

— Acum, unde te mai duci? întrebă ea.

— Trebuie să-mi aduc lucrurile înapoi.

— Oh, lucrurile, spuse ea, şi zâmbi, urmându-l până la parcare.

El privi fix la portbagajul gol şi luă racheta de tenis.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— De unde să ştiu eu, răspunse ea.

Aruncându-i o privire sceptică, o luă de mână, conducând-o înapoi în vilă şi apoi sus pe scări.

— Ei poftim, comentă el, când îşi găsi toate lucrurile claie peste grămadă în mijlocul camerei ei. Ciudată treabă. Bănuiesc că asta trebuie să însemne că acum am voie să-ţi ating uşa, ba chiar să şi respir în dreptul ei, nu?

— Ciudat, într-adevăr, răspunse ea serioasă, reţinându-şi un zâmbet. Am fost din nou manipulată, şi de data asta ca lumea, nu jucărie.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Grăsunico? întrebă el afectat, cu o naivitate perfect jucată.

— De îndată ce-ai pomenit de insulă, am ştiut că m-ai dus cu zăhărelul şi m-ai păcălit din nou.

Clătină din cap.

— Eşti prea din cale-afară, Eric Nordstrom. Credeai că n-am să-mi dau seama că doi şi cu doi fac patru?

— Credeam că dac-ai s-o faci, o să ajungi la şapte.

— Ei uite că am ajuns exact la patru. Poate că eşti aiurit, dar nu atât de nebun, încât să laşi pe insulă tot echipamentul ăla scump de tabără. Şi când m-am uitat în cortul tău, ce crezi că am văzut?

— Nu pot să-mi închipui, murmură el, zâmbind şi întinzând braţele spre ea.

— Un sac de dormit dublu. Unul nou-nouţ. Chiar m-am întrebat când eram pe insulă. Ai plănuit totul. Ştiai că n-am să te las să pleci, nu-i aşa? Recunoaşte.

Buzele lui îi atinseră obrazul şi spuse:

— Păi… speram, dar nu eram absolut sigur.

— Şi dacă te lăsam să pleci? Atunci ce-ai fi făcut?

— Dacă nu mi-ai fi spus că mă iubeşti, n-aş mai fi putut rămâne la Pfarr Lake. N-aş fi acceptat niciodată să fim prieteni, când simt ceea ce simt pentru tine. Nu m-aş mai fi întors.

— Chiar spui adevărul, nu-i aşa? îl întrebă ea blând, dorind să-l audă din nou spunându-i că o iubeşte.

— Niciodată n-am vorbit mai adevărat. Aş fi vrut să nu fi auzit niciodată de Pfarr Lake. N-am vrut ca interesul meu faţă de staţiune să te îndepărteze. Te iubesc prea mult pentru asta.

— Dacă n-ai fi auzit niciodată de Pfarr Lake, nu ne-am fi întâlnit.

— Ce îngrozitor, şopti el, acoperindu-i buzele cu

gura.

Ea se dădu imediat înapoi, simţind gustul de sânge şi spuse repede:

— Buza ta. Am uitat. Te doare tare?

Pipăindu-şi cu vârful limbii tăietura umflată, el o trase din nou în braţe şi oftă.

— Când mă săruţi mă doare atât de plăcut.

Încercară din nou, cu atenţie, puţin mai într-o parte de centrul gurii, ferind zona rănită. Când îşi ridică capul, o privi cu ochi strălucitori şi-i atinse şuviţele umede cu vârful degetelor, apoi zgârietura de pe obraz, pe care o căpătase când căzuse peste cortul lui.

— Te iubesc atât de mult, iubito! Eşti atât de frumoasă!

Zâmbind fericită, ea îşi trecu degetele peste bărbia lui aspră, peste buza umflată şi-i ridică buclele ude de pe frunte.

— Iar tu trebuie să fii cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Şi eu te iubesc tare mult.

Scuturându-se puţin înfiorat, el întrebă:

— Nu eşti îngheţată? Nu crezi că ar fi bine să ne scoatem de pe noi hainele astea ude?

Întinse piciorul şi împinse uşa.

— Oh, bineînţeles, sunt de acord, şopti ea, dând din cap cu hotărâre şi descheindu-i nasturii cămăşii. Doar nu vrem să răcim, nu-i aşa?

Când îi scoase cămaşa rece şi udă, îşi trecu

mâinile peste umerii lui, sărutându-l pe gât şi pe piept. Ciudat, dar pielea lui nu era deloc rece.

Nici a ei nu era când el îi scoase tricoul peste cap. Când o mângâie, pielea ei deveni fierbinte, iar mugurii sânilor i se întăriră înfierbântaţi când el le atinse conturul cu vârful degetelor. Prin vene începură să-i curgă limbi de foc, când el o trase aproape, lipind-o cu sânii de pieptul lui acoperit de păr scurt şi aspru.

Cabina de duş din baie era mică şi cam strâmtă pentru doi oameni, dar lor nu le păsa, în timp ce-şi îndepărtau de pe trup urmele de noroi de pe insulă. Eric îşi trecu mâna săpunită peste toate curbele pe care trupul ei le oferea, iar ea gemu de plăcere, plină de încântare când mâinile lui seducătoare îi trecură peste sâni, pe sub braţ, alunecându-i apoi între coapse şi pe şolduri. Trupul ei vibra de senzaţii care-i trezeau dorinţa pătimaşă din interior.

Apa caldă curgea în cascade peste ei, stimulându-le fiecare nerv pe care-l atingea. Ea îşi trecu mâinile prin stropii de apă care curgeau pe umerii lui, pe spate şi pe gropiţa ciudată de mai jos, apoi, săpunindu-şi mâinile, atinse încântată, incitând partea din faţă care era mult mai fascinantă.

Patul era moale şi îmbietor când ajunseră acolo. Prosopul mare şi pufos, pe care Eric se pricepea să-l folosească atât de bine ştergându-i trupul, era

ca o catifea plină de ispite pentru trupul ei care ardea de dorinţă. Ştergându-i fiecare deget de la picioare cu mişcări circulare, apoi curba graţioasă a gleznei, genunchii şi coapsele, el urcă mereu mai sus, sărutându-i fiecare porţiune uscată a pielii. Ea îi cuprinse în mâini capul cu părul umed, călăuzindu-l şi mişcându-se nerăbdătoare sub atingerea lui. El înaintă încet, chinuitor de dulce pe abdomenul, talia şi coastele ei. Când îi găsi sânii, îi şterse cu prosopul ca apoi să-i umezească din nou cu gura şi cu vârful limbii, împrăştiind fiori de extaz în trupul ei arzător.

Atingerea prosopului pe pielea ei îi deşteptase fiecare nerv la viaţă şi ea îi luă prosopul din mâini pentru a împărtăşi cu el aceleaşi senzaţii.

Începându-şi mişcările cu mâini tremurătoare, pline de nerăbdare, îi uscă fiecare părticică din trupul lui ud de apă, frecându-i uşor părul de pe piept, ştergându-i plină de încântare muşchii braţelor şi ai umerilor, chinuindu-l până la extaz şi făcându-l să scoată gemete de plăcere, când îi explora abdomenul şi coapsele, dând o atenţie specială zonei care pulsa de dorinţă aşteptând-o.

În cele din urmă, el nu mai putu îndura şi o trase deasupra. Ea îl primi înăuntrul ei şi se mişcară împreună, încântaţi de unirea trupurilor, dar şi fericiţi că acum îşi aparţineau definitiv unul altuia.

Se auziră şoapte de dragoste care nu mai fură

ignorate de această dată, când începură un dans senzual al pasiunii ce crescu în intensitate, transformându-se în extaz. Punctul culminant sosi pentru amândoi odată, marcat de strigăte guturale ale plăcerii supreme.

Stând alături şi zâmbind fericiţi, se atinseră unul pe altul, redescoperindu-se uimiţi. Când degetele ei îi atinseră tăietura de la buză, Leslie se ridică într-un cot ca s-o vadă mai bine.

— Bietul de tine, murmură ea. Vrei să-ţi pun ceva acolo? Mă tem că ai luat bătaie degeaba, într-un fel sau altul.

— Nu mă plâng, murmură el zâmbind atent doar cu o jumătate de gură, şi nu vreau decât un singur lucru pe buză.

— Doar am intrat de una singură în capcană de data asta, nu? spuse ea, aplecându-se să-l sărute blând pe buze.

Când îşi ridică capul, rămase privindu-l câteva minute, încruntându-se gânditoare.

— Ce-i cu chipul ăsta serios? întrebă el mângâind-o pe păr şi pe spate cu dragoste.

— M-am tot gândit la toate încurcăturile astea în care m-ai băgat tu, spuse ea serioasă, atingându-i obrazul cu vârful degetelor, şi dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, trebuie să recunosc că de fiecare dată am fost vinovată mai mult de jumătate.

Se încruntă din nou clătinând din cap.

— Oare e posibil ca, după toţi aceşti ani în care am dat vina pe tine, tocmai eu să fiu piaza-rea?

Eric râse cu prudenţă, având grijă de buză.

— Cred că suntem o pereche destul de potrivită. Se spune că pentru a dansa tango e nevoie de doi, iar amândoi se pare că picăm în aceleaşi necazuri.

Râse şi ea, dând din cap.

— Cred că ai dreptate.

Sprijinindu-şi capul de umărul lui, îl cercetă cu mâna câteva clipe, apoi întrebă:

— În prima noapte când am stat de vorbă, mi-ai spus că ai cerut o femeie în căsătorie şi că ea a râs de tine, ţi-aduci aminte?

El încuviinţă din cap.

— Cine era? Era o persoană chiar atât de importantă pentru tine?

— Foarte, foarte importantă, şopti el serios, iar zâmbetul îi dispăru.

Înălţându-şi capul, ea privi în ochii lui albaştri care continuau să zâmbească, deşi gura lui era serioasă.

— Cât de importantă? Nu poţi s-o uiţi?

Ştia că şi ea avusese un soţ, dar nu putea suporta gândul ca Eric să se gândească la o altă femeie.

— Nu, nu pot s-o uit, spuse el, apoi zâmbi. Tu ai fost, prostuţo. Nu-ţi aminteşti? Aveai şaisprezece ani, iar eu aproape optsprezece. După vara aia nu te-ai mai întors în staţiune, iar eu am fost distrus.

— Cum de-am putut uita un lucru atât de important? se întrebă ea simţindu-se sigură acum de dragostea lui.

— De-acum n-am să te mai las să uiţi, spuse el ridicându-se în pat şi privind spre fereastră. Se întunecă. Hai să ne îmbrăcăm şi să plecăm pe insulă, înainte să bată cineva în uşă şi să ne întrebe dacă numai asta facem mereu.

— Bună idee.

Ea râse şi se ridică să se îmbrace. În timp ce-şi punea blugii, privindu-l cum caută în valiză prin maldărul de lucruri, încercând să-şi găsească o pereche de şosete, spuse:

— Apropo de ghinioane şi de necazuri, crezi că vom reuşi vreodată să scăpăm de ele?

Eric o privi cu ochi încrezători şi cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

— Oh, absolut. Acum când ne-am reîntâlnit şi ne-am rezolvat neînțelegerile, totul se va rezuma doar la decor şi convenienţe. Căsătoria e o chestiune serioasă, să ştii. Cere o anumită doză de maturitate. Nu crezi?

Ea oftă, terminând să se îmbrace. El avea dreptate, bineînţeles, nu putea să-l dezaprobe. Dar dacă Eric avea de gând să se schimbe, atunci viaţa îşi va pierde din farmec şi emoţii.

Mai târziu, când se întunecase de-a binelea, se strecurară ca două umbre afară din vilă, ducând

sacoşe cu haine şi provizii pentru a le pune în barca lui Eric.

El nu folosi motorul pentru a nu fi auziţi şi preferă în schimb să vâslească liniştit către insulă, cu ramele care făceau foarte puţin zgomot. Lumina lunii îi argintase părul, iar umerii i se mişcau senzual, odată cu vâslele. Leslie îşi lăsă degetele în apă, privindu-l cu adoraţie în ochi.

O cărare aurie peste, apa lacului ce clipocea liniştită ducea către luna ce strălucea înconjurată de milioane de stele pe cerul de catifea. Broscuţele şi greierii îşi cântau refrenele lor de dragoste, iar la distanţă se auzea orchestra din staţiune interpretând cântece romantice.

Aplecându-se înainte, Leslie îl cuprinse pe Eric în braţe, oprindu-l din vâslit. Îngenunchind între picioarele lui, îl sărută pe obraz şi pe gât.

— Te iubesc atât de mult, şopti ea. Nu-mi pot ţine mâinile departe de tine.

— Foarte bine, răspunse el, luând-o în braţe şi apăsându-şi obrazul, proaspăt bărbierit, de fruntea ei, pentru că şi eu te iubesc şi vreau să-ţi simt mâinile pe trupul meu.

Se îmbrăţişară în barca ce se legăna uşor, sărutându-se fericiţi, doi îndrăgostiţi singuri într-o noapte cu lună plină, lângă o pădure de pini uriaşi.

Apoi Eric îşi ridică gânditor capul şi şopti:

— Grăsunico?

Ea îşi ridică ochii întrebătoare.

— Ce e?

— Mă întreb dacă se poate să faci dragoste într-o barcă în mijlocul lacului fără a păţi vreun necaz.

Arăta foarte serios, cu o cută între sprâncene.

Primul ei impuls fu să protesteze şi să-i spună că e nebun, dar apoi bănui că, în ciuda aspiraţiilor lui către maturitate, Eric nu se va maturiza niciodată. Slavă domnului, se gândi ea şi râse încet, înainte de a lua în seamă, în mod serios, întrebarea pe care i-o pusese el.

Făcând câteva mişcări de probă, simţi cum barca se leagănă puternic dintr-o parte în alta.

— Ei bine, spuse ea, strecurându-şi o mână pe sub cămaşa lui, nu există decât un singur mod de a afla, nu-i aşa?

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ”.

1.	MALIBU	Pat Booth	10500
2.	BEVERLY HILLS	Pat Booth	12500
3.	PALM BEACH	Pat Booth	13900
4.	TRANDAFIRI PENTRU EA	Julie Garwood	9800
5.	LADY BOSS	Jackie Collins	12690
6.	ÎNTOARCEREA	Maeve Bineky	7200
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	8900
8.	PE URMA SECRETELOR	Eileen Goudge	11500
9.	URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8500
10.	SUBIECT DE BÂRFĂ	Deborah Chiel	8500
11.	O TOAMNĂ ÎNCÂNTĂTOARE	Fayrene Preston	6500
12.	LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16500

13.	MIAMI	Pat Booth	13900
14.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	3500
15.	PASIUNE	Laura Taylor	5870
16.	NOAPTE BUNĂ DOAMNĂ	Martina Cole	10200
17.	MINAŢI DE AMBIŢIE	Susan Crosland	15900
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	10200
19.	GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11900
20.	MAI MULT DECÂT AMANTĂ	Leanne Banks	5.000
21.	PEACH	Elizabeth Adler	7900
22.	TENTAŢIE ARZĂTOARE	Barbara Boswell	5.000
23.	FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10950
24.	MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15500
25.	IUBITUL SECRET	Sally Steward	12900
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	5.000
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	7500
28.	JUSTIŢIA ESTE 0 FEMEIE	Catherine Cookson	6950

29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	4750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	10200
31.	MĂNUŞA DE FIER	Robert Goddard	17900
32.	ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8800
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÂNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	7500
34.	DUŞMANI ÎNDRĂGOSTIŢI	Liz Fielding	14900
35.	CURTÂND-0 PE SUSAN	Theresa Gladden	5.000
36.	PIERDUTĂ ÎN IUBIRE	Sandra Brown	9078
37.	CU TOTUL AŢA	Glenna McReynolds	13900
38.	PROBLEME PERSONALE	Judith Michael	10500
39.	BĂNUIALA	Quintin Jardine	12500
40.	ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	5.000
41.	VENDETA	Jackie Collins	17950
42.	ÎNGER ŞI DEMON	Sara Orwig	5.00

			0
43.	INIMA ALEGE	Billle Green	5.000
44.	CERCURI MONDENE	Ruppert Legge	8300
45.	FURTUNĂ TROPICALĂ	Patt Bucheister	5.000
46.	RĂZBUNAREA	Robert Mendelsohn	10500
47.	UN 2MBET CA 0 RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	5.000
48.	SOŢII, PRIETENE, IUBITE	Jean Saunders	14900
49.	ŞAPTE PĂCATE	Anthony Bruno	6300
50.	TEAMĂ DE IUBIRE	Sheila Rann	10500
51.	TUNETUL LUI STORM	Marianne Shock	5.000
52.	ÎNCONJURAT DE ÎNGERI	Peggy Webb	5.000
53.	ÎN ARŞIŢA NOPŢII	Fayrene Preston	5.000
54.	ATÂT DE DEPARTE,	James Mitchell	1250

	ATÂT DE APROAPE		0
55.	EI DISTRUG EI ADUC FLORI	Anna Eberhardt	5.000
56.	PARTENERI ÎN PASIUNE	Ann Kelly	13900
57.	JAFUL	Christopher Newman	6950
58.	RĂZVRĂTITĂ LUI ADAM	Sandra Chastain	5.000
59.	ÎNFRUNTÂND TIMPUL	Lori Copeland	5.000
60.	INDISCREŢII	Elizabeth Adler	15900
61.	ESTE VREMEA IUBIRII	Lori Copeland	5.000
62.	VRĂJIŢI	Adrienne Staff	5.000
63.	SĂ ATINGI INFINITUL	Astaff şi S. Goldenbaum	5.000
64.	PROCLAMAT CU SÂNGE	Hugh Miller	7500
65.	O CAPCANĂ	Linda Cajio	5.00

	PERFECTĂ		0
66.	TOT RĂUL SPRE BINE	Eilleen Goudge	17900
67.	DOAMNA PERICULOASĂ	Martina Cole	8950
68.	REGULA JOCULUI	Sally Goldenbaum	5.000
69.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	5.000
70.	TENTAŢIA IUBIRII	Linda Cajio	5.000
71.	UN SĂRUT PENTRU MAI BINE	Joan Bramsch	5.000
72.	ŞOSELE ŞI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12900
73.	O ORĂ, LA MIEZUL NOPŢII	Debra Dixon	5.000
74.	ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10200
75.	AMBIŢIE BLONDĂ	Samantha Phillips	15500
76.	FRUMUSEŢE	Joyce Maynard	7500

	PERICULOASĂ		
77.	SPERANŢĂ REGĂSITĂ	Mary Kay McCommas	5.000
78.	ALUNGĂ BALAURII	Margie McDonnell	5.000
79.	UN COWBOY ÎNDRĂGOSTIT	Linda Warren	5.000
80.	ARTICOL DE SENZAŢIE	Joyce Hopkirk, Eve Pollard	8200
81.	VISUL REGĂSIT	Nora Roberts	14950
82.	MASCA TIMPULUI vol. I, II	Marius Gabriel	15300
83.	ANOTIMP VRĂJIT	Patricia Burroughs	5.000
84.	CEVA MINUNAT	Judith McNaught	16500
85.	DESTIN vol. I, II	Sally Beauman	17900
86.	REGĂSIRE	Sandra Brown	8700
87.	FRUMUSEŢE	Ştiirley Lowe	6200

	RĂPITOARE		
88.	UN ÎNGER DULCE	Doris Parmett	12900
89.	SEDUSĂ ŞI ABANDONATĂ	Linda Lael Miller	7400
90.	LOGODNICĂ DE-A PURURI, SOŢIE NICIODATĂ	Susan Connell	5.000
91.	MOMENTUL POTRIVIT PENTRU IUBIRE	Theresa Gladden	5.000
92.	AŞTEAPTĂ-MĂ	Mary Kay McComas	5.000
93.	E MINUNAT	Susan Connel	5.000
94.	CE CĂŢEA CE TICĂLOASĂ	Chrystal Rose	7600
95.	ÎNTOARCE-TE IUBITO	Billie Green	5.000
96.	VÂNĂTOAREA DE CAPETE	Jullette Mead	9200
97.	CÂNTEC NEAŞTEPTAT	Iris Johansen	5.000
98.	PĂCATUL ORIGINAR voil, H	Marius Gabriel	15900
99.	ŞOAPTE DE IUBIRE	Diane Pershing	5.000

100.	PAGODA ROŞIE	Robert Mendelsohn	7900
101.	FEMEIA ÎNDRĂGOSTITĂ	Victoria Leigh	5.000
102.	ÎNGERUL ZĂPEZII	Marcia Evanick	5.000
103.	O FEMEIE BOGATĂ	Minette Walters	15900
104.	BĂRBATUL CARE O FERMECASE	Olivia Rupprecht	5.000
105.	FRĂŢIA PIETREI	David Morrell	8600
106.	TĂINUITORUL	Victoria Leigh	5.000
107.	PIERDUŢI ÎN PARADIS	Sandra Brown	8200
108.	FLUŞTURATICUL	Charlotte Hughes	5.000
109.	BĂRBAT DUR, FEMEIE PRACTICĂ	Charlotte Hughes	5.000
110.	ARMA SEDUCŢIEI	Joan Elliott Pickart	5.000
111.	LA SUD DE CENTRU	Christopher Newman	7300
112.	JURNAL DE FATĂ SINGURĂ	Kate Morris	7200

113.	VIOLONISTUL	Susan Richardson	5.000
114.	BĂRBATUL IDEAL	Doris Parmett	5.000
115.	TRANDAFIRII DIN SAN ANTONIO	Fran Baker	5.000
116.	PASĂREA CROCODIL	Ruth Rendell	8500
117.	ÎNTÂLNIREA	Minette Walters	15500
118.	INSULA	Ion Lilă	2000
119.	SECRETE BINE PĂZITE	Sandra Brown	14900
120.	LIGA NOPŢII ŞI A CEŢII	David Morrell	8700
121.	BOTNIŢA SCORPIEI	Minette Walters	15900
122.	LACE2	Shirley Conran	6608
123.	CAMERA ÎNTUNECATĂ	Minette Walters	16500
124.	NU CRED ÎN VRĂJI	Mary Kay McComas	5.000
125.	BĂTAIA INIMII	Danielle Steel	7700
126.	DECEPŢII	Judith Michael	6500

127.	PRIMA DRAGOSTE ULTIMA DRAGOSTE	Judith Saxton	9800
128.	MANECHINE BLONDE	Elizabeth Harrington	9200
129.	CUM SĂ ZĂPĂCEŞTI UN BURLAC	Nancy Holder	10.000
130.	SECRETUL	Sandra Brown	10900
131.	RISCURI	Jackie Collins	16.000
132.	DILEMA I, II	Penny Vincenzi	27900
133.	IUBITA LUI	Maris Soule	5.000
134.	CEI BOGAŢI VOR MOŞTENI	Elizabeth Adler	18500
135.	STĂPÂNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	16500
136.	EVADAREA	Martina Cole	9900
137.	FASCINAŢIA	Sandra Brown	8200
138.	O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10300

139.	VREMEA IUBIRII, VREMEA UITĂRII	Robert Goddard	15900
140.	ŞI DACĂ MÂINE VA VENI	Sidney Sheldon	16500
141.	PASIUNE DOMINANTĂ	Judith Michael	10500
142.	BUNĂTATEA FEMEILOR	J.G. Ballard	15900
143.	ÎNTOARCE-TE LA MINE	Barbara Bickmore	11800
144.	FERMECATĂ	Charlotte Hughes	5.000
145.	SEDUCĂTOAREA ÎN ROŞU	Sue Rich	7500
146.	NOROCUL ESTE 0 FEMEIE	Elizabeth Adler	16500
147.	IUBITA MILIONARULUI	Tessa Barclay	9900
148.	VISÂND *UK* DRAGOSTE	Kay Hooper	5.000
149.	LA NOAPTE ŞI ÎNTOTDEAUNA	Nora Roberts	11800
150.	CĂSĂTORIE ARANJATĂ	Julie Garratt	1550

			0
151.	FETE RELE, FETE BUNE	Liza Cody	1080 0
152.	NICIODATĂ NU SPUNE NU	Patricia Scanlan	1090 0
153.	LEGĂTURI DE SÂNGE	Sidney Sheldon	1690 0
154.	UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	5.000
155.	ACTE DE IUBIRE	Judith Michael	1170 0
156.	FRUMOASA CU PĂRUL ROŞU	Margie McDonnell	1290 0
157.	NICICÂND NU E TÂRZIU PENTRU DRAGOSTE	Diane Pershing	5.000
158.	DILEMA UNUI ÎNDRĂGOSTIT	Doris Parmett	5.000
159.	DORINŢA	Jayne Ann Krentz	1590 0
160;	JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	5.000
161.	CEI FRUMOŞI, CEI	Christopher	7500

	BOGAŢI	Newman	
162.	EMMA ŞI BĂRBATUL CEL RĂU	Linda Lael Miller	8700
163.	POVESTE DE DRAGOSTE	Leanne Banks	5870
164.	FĂRĂ SCĂPARE	Marylin Manning	13900
165.	IUBITE ŞI ÎNŞELATE	Patricia Scanlan	8800
166.	O FEMEIE UN ÎNGER	Joseph Koenig	8500
167.	BELGRAVIA	Charlotte Bingham	7200
168.	FEMEILE DIN VIAŢA LUI	Barbara B Taylor	11800
169.	ÎMBLÂNZIREA CHARLOTTEI	Linda Lael Miller	10900
170.	CERCURI	Doris Mortman	8700
171.	ÎNGER REBEL	Elizabeth Palmer	14500
172.	FEMEI PERICULOASE	Natalie Fox	10950
173.	IMAGINEA IUBITULUI	Sandra Chastain	7.00

			0
174.	TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	1250 0
175.	JURĂMINTE UMBRITE	Sue Rich	1050 0
176.	DRAGOSTE NEPERMISĂ	Margaret Callaghan	1190 0
177	IA-MĂ DE SOŢIE STRĂINE	Kay Gregory	1190 0
178.	PRIMA DRAGOSTE, A DOUA DRAGOSTE	Stephanie Mittman	1290 0
179.	BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	1290 0
180	LEGĂTURĂ INCESTUOASĂ	Robert Goddard	1590 0
181.	SĂ CUMPERI 0 AMINTIRE	Anne hampson	9.00 0
182.	CINEVA SĂ MĂ APERE	Michelle Spring	9.00 0
183.	ÎNTRE DOUĂ IUBIRI	Stella Whitelaw	1080 0
184.	PUTEREA VISULUI	Nora Roberts	1250

			0
185	PĂSTREAZĂ VISUL	Nora Roberts	12500
186	DIN ADÂNCUL INIMII	William J Cougalin	10550
187	PLĂCERI DESFRÂNATE voi l. II	Penny Vincenzi	25.000
188.	PASIUNE REÎNVIATĂ	Fayrene Preston	9900
189	GEAMĂNA DE GHEAŢĂ	Jude Deveraux	14500
190.	SĂRUTUL	Kathleen Creighton	9900
191.	SANCTUARUL	Nora Roberts	14450
192.	ROMANŢĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9900
193.	CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ C	Maxine Barry	12900
194.	ÎNCEPÂND CU ADAM	Terry Lawrence	9900
195.	UN SĂRUT DE FOC	Jud Ne Deveraux	11900
196	JOC STRÂNS	Lori Copeland	10500

197.	FASCINAŢIE	Robert Goddard	12900
198	SOŢIA ABANDONATĂ	Joyce Hopkirk, Eve Pollard	12900
199.	AMBIŢIE ŞI RĂZBUNARE	Dawn Reno	15900
200	CUTIA PANDOREI	Elizabeth Gage	29900
201	VIAŢA SEXUALĂ A MARILOR DICTATORI	Nigel Cawthorne	14900

Lista se va îmbogăţi continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariţiei lor la Editura Miron.

Expedierea prin poştă este plătită de Editură.

Adresa:

Editura MIRON, Str. Baiulescu 63A, sector 5, Bucureşti. C.P. 28 – 30

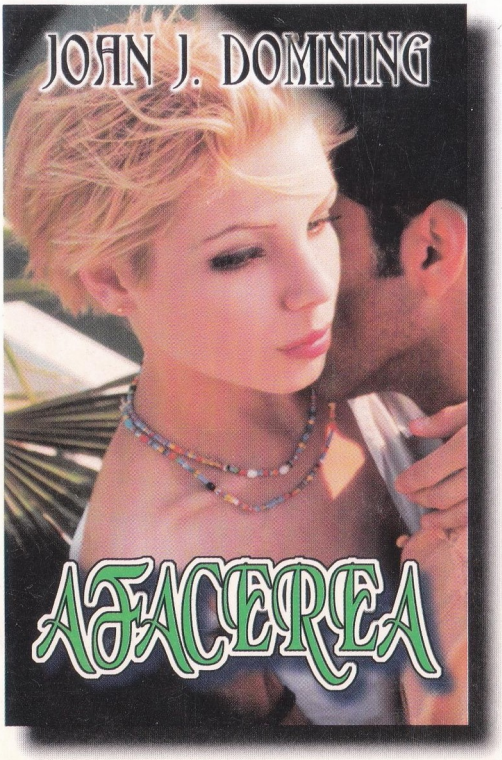

Povești de dragoste pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori de care vă veți aminti mereu.